

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 97

Dijous, 12 de novembre de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 65, segona reunió

Í N D E X

Proposició no de llei

sobre l'assumpció i la difusió de les conclusions del Dictamen de la Comissió d'Estudi sobre la Sida

Designació

dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes de l'euro

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'execució del Pla d'emergència nuclear de Tarragona

Interpellació

al Consell Executiu sobre la salut laboral i la prevenció d'accidents en els llocs de treball

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política contra l'exclusió social

Interpellació

al Consell Executiu sobre el procés negociador amb el Govern de l'Estat

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política universitària

Interpellació

al Consell Executiu sobre pesca

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de pesca esportiva en aigües continentals

Interpellació

al Consell Executiu sobre el turisme

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política turística a Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre el grau de desenvolupament de la política general per a la gent gran

→

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política general d'Ensenyament en relació amb el professorat

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport, especialment pel que fa referència a la seguretat dels vehicles que transporten materials perillosos

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el futur de les comunicacions ferroviàries, especialment pel que fa referència al tren d'alta velocitat

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el transport i la mobilitat dels ciutadans a Catalunya

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts.

1. Proposició no de llei sobre l'assumpció i la difusió de les conclusions del Dictamen de la Comissió d'Estudi sobre la Sida (Tram. 250-01835) (Punt novè de l'ordre del dia.) (10:07)

El Sr. Benach i Pascual (ERC) intervé per una qüestió d'ordre. 6650
Presentació: Sr. Riera i Gassiot. 6650
Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 6651
Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Benach i Pascual. 6652
Posició del G. P. Popular: Sr. Francàs i Porti. 6654
Posició del G. Socialista: Sra. Geli i Fàbrega. 6655
Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Palau i Gil. 6656
Votació (11:01): aprovada per unanimitat. 6657

2. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes de l'euro (Tram. 271-00005/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (11:02)

El president anuncia la votació de la proposta de la Junta de Portaveus sobre el nombre de diputats a designar.
Votació (11:03): aprovat per unanimitat. 6658
El president llegeix els noms dels diputats proposats pels grups parlamentaris.
Votació (11:04): són elegits el Sr. Francesc Ferrer i Gironès, el Sr. Antoni Dalmau i Ribalta i el Sr. Josep Rull i Andreu per 82 vots a favor, cap en contra i una abstenció. 6658

3. Interpellació al Consell Executiu sobre l'execució del Pla d'emergència nuclear de Tarragona (Tram. 301-00091/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (11:05)

Formulació: Sra. Olivares i Usac (M). 6658
El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.
Resposta: conseller de Governació. 6659
Rèplica: Sra. Olivares i Usac (M). 6661
Contrarèplica: conseller de Governació. 6661

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la salut laboral i la prevenció d'accidents en els llocs de treball (Tram. 301-00089/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (11:39)

Formulació: Sr. Guillot i Miravet (IC). 6662
El president es reincorpora al seu lloc.
Resposta: conseller de Treball. 6664
Rèplica: Sr. Guillot i Miravet (IC). 6666
Contrarèplica: conseller de Treball. 6666

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política contra l'exclusió social (Tram. 301-00090/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (12:10)

Formulació: Sra. Geli i Fàbrega (S). 6667
El president es reincorpora al seu lloc.
Resposta: conseller de Benestar Social. 6669
Rèplica: Sra. Geli i Fàbrega (S). 6670
Contrarèplica: conseller de Benestar Social. 6671

6. Interpellació al Consell Executiu sobre el procés negociador amb el Govern de l'Estat (Tram. 300-00310/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

El president n'anuncia la retirada. 6672

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària (Tram. 300-00385/05) (Punt quinzè de l'ordre del dia.) (12:47)

El Sr. Clotas i Cierco (S) intervé per una qüestió d'ordre. 6673

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i es reprèn a tres quarts d'una i un minut.

	<i>Formulació:</i> Sra. Duch i Plana (S).	6673
	<i>Resposta:</i> conseller de la Presidència.	6674
	<i>Rèplica:</i> Sra. Duch i Plana (S).	6675
	<i>Contrarèplica:</i> conseller de la Presidència.	6677
—	8. Interpellació al Consell Executiu sobre pesca (Tram. 300-00107/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.) (13:20)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	6678
	<i>Resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	6679
	<i>Rèplica:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	6680
	<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	6681
—	9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de pesca esportiva en aigües continentals (Tram. 300-00419/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)	
	<i>El president n'anuncia el decaïment.</i>	6682
—	Modificació de l'ordre del dia	
	<i>El president anuncia la posposició dels punts divuitè i dinovè.</i>	6682
La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i nou minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts.		
—	10. Interpellació al Consell Executiu sobre el turisme (Tram. 300-00326/05) (Punt vintè de l'ordre del dia.) (16:37)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC).	6683
	<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
	<i>Resposta:</i> conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.	6685
	<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
	<i>Rèplica:</i> Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC).	6686
	<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.	6688
—	11. Interpellació al Consell Executiu sobre la política turística a Catalunya (Tram. 300-00403/05) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.) (17:12)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV).	6689
	<i>Resposta:</i> conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.	6690
	<i>Rèplica:</i> Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV).	6692
	<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.	6693
—	12. Interpellació al Consell Executiu sobre el grau de desenvolupament de la política general per a la gent gran (Tram. 300-00323/05) (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.) (17:46)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Barenys i Martorell (S).	6694
	<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
	<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	6696
	<i>Rèplica:</i> Sra. Barenys i Martorell (S).	6697
	<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
	<i>Contrarèplica:</i> conseller de Benestar Social.	6698
—	13. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'Ensenyament en relació amb el professorat (Tram. 300-00402/05) (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.) (18:20)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Francàs i Porti (P).	6699
	<i>Resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	6701
	<i>Rèplica:</i> Sr. Francàs i Porti (P).	6703
	<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Ensenyament.	6704
—	Modificació de l'ordre del dia	
	<i>El president anuncia la posposició del punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia.</i>	6705

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport, especialment pel que fa referència a la seguretat dels vehicles que transporten materials perillosos (Tram. 302-00216/05) (Punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia.) (18:52)

Presentació: Sra. Montserrat i Culleré (P).

6705

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 i 2)

Torn a favor: Sr. Esteve i Figueras.

6706

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

6707

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete.

6707

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Boada i Masoliver.

6708

Posició del G. Socialista: Sr. Manuel Nadal i Farreras.

6708

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del grup presentant: Sra. Montserrat i Culleré (S).

6709

Votació de la Moció amb les esmenes incorporades (19:20): aprovada per 88 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

6709

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el futur de les comunicacions ferroviàries, especialment pel que fa referència al tren d'alta velocitat (Tram. 302-00217/05) (Punt vint-i-sisè de l'ordre del dia.) (19:21)

Presentació: Sr. Manuel Nadal i Farreras (S).

6709

— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Vila i Giró.

6711

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Boada i Masoliver.

6712

Posició del G. Mixt: Sra. Olivares i Usac.

6714

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

6715

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete.

6715

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal.

6716

Posició del grup presentant: Sr. Manuel Nadal i Farreras

6717

El Sr. Fabregat i Vidal (P) i el Sr. Oleart i Comellas (P) intervenen per al·lusions.

6718

El Sr. Boada i Masoliver (IC-EV) intervé per contradiccions i el Sr. Manuel Nadal i Farreras (S) li respon.

6718

Votació de la Moció amb l'esmena del G. P. de Convergència i Unió incorporada (20:20): aprovada per 77 vots a favor, 8 en contra i 4 abstencions.

6719

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el transport i la mobilitat dels ciutadans a Catalunya (Tram. 302-00218/05) (Punt vint-i-setè de l'ordre del dia.) (20:23)

Presentació: Sra. Tura i Camafreita (S).

6719

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Boada i Masoliver.

6721

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 i 2)

Torn a favor: Sr. Serratusell i Sitjes.

6722

Posició del G. Mixt: Sra. Olivares i Usac.

6723

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

6724

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls.

6724

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. Popular: Sra. Montserrat i Culleré.

6725

Posició del grup presentant: Sra. Tura i Camafreita.

6726

El secretari primer llegeix l'esmena presentada al punt tercer Moció.

6727

El Sr. Serratusell i Sitjes (CiU) intervé per al·lusions.

6727

La Sra. Tura i Camafreita (S) intervé per contradiccions.

6728

Votació del punt primer de la Moció (21:12:20): aprovat per unanimitat.

6728

Votació dels punts segon, tercer, quart i cinquè de la Moció (21:12:46): rebutjats per 33 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

6728

La sessió se suspèn a les nou del vespre i tretze minuts.

6650

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 65.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, per la lletrada Sra. Folchi i Bonafonte i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i de Benestar Social.

El president

Reprenem la sessió.

Proposició no de llei sobre l'assumpció i la difusió de les conclusions del Dictamen de la Comissió d'Estudi sobre la Sida

El novè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Proposició no de llei sobre l'assumpció i la difusió de les conclusions del Dictamen de la Comissió d'Estudi sobre la Sida, presentada per tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra. Per intervenir en el debat i exposar la posició dels grups, té la paraula, en primer lloc, pel Grup Mixt el diputat senyor Benet Tugues. *(Pausa.)*

El senyor Benach em demana paraula.

El Sr. Benach i Pascual

Senyor president –gràcies–, per una qüestió procedimental. Jo crec que tenint en compte que ha estat una comissió d'estudi que ha treballat força, potser seria lògic, i, evidentment, amb tot el respecte, que comencés la intervenció qui ha estat president de la Comissió, el senyor Ignasi Riera; essencialment per una qüestió, segurament, més institucional, perquè en definitiva si portem les conclusions aquí... Ho dic només en el sentit...

El president

D'acord, d'acord. Jo hi estic d'acord i assumeixo aquesta proposta que ha fet el diputat senyor Benach. Si els portaveus hi estan d'acord, començaríem amb una intervenció del president de la Comissió, el senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, quan la Mesa del Parlament, el mes d'abril de 1996, em va fer l'encàrrec de presidir la Comissió d'Estudi sobre la Sida, vaig respondre el que avui reitero: la meua total ignorància sobre les problemàtiques causants o subsegüents a l'entorn de la sida, considerada tants cops com l'epidèmia del segle XX, com la malaltia d'un abast que depassa tota mena de fronteres polítiques, físiques o socials.

Vaig assumir l'encàrrec de la Mesa del Parlament sabent, però, que comptàvem amb molt treball fet. La primera de les comissions d'estudi sobre la sida s'ha-

via creat el mes de febrer de 1989; volia dir, per tant, que durant molts anys hi havia hagut un seguit de compareixences i que en aquestes compareixences havíem pogut acumular una quantitat ingent de materials a l'entorn de la sida. Alguna de les persones que va compareixer va poder comprovar els materials que hi havia a l'arxiu del Parlament i constatava que, segurament, qui avui vulgui estudiar l'evolució de la sida a Catalunya en els darrers deu anys farà molt bé de consultar aquests materials acumulats.

No es tractava de materials en fred, es tractava de materials de persones molt directament vinculades amb el VIH-sida, i vinculades des de tots els angles.

És per això que en començar la meua intervenció voldria agrair, en primer lloc la confiança de la Mesa del Parlament, els eficaçissims serveis de la cambra, especialment del lletrat senyor Francesc Pau i Vall. Voldria també agrair, en primer lloc, l'actitud adoptada, primer, pel conseller Trias –que va ser justament amb el conseller Trias amb qui vam començar a treballar en aquesta cambra sobre la problemàtica de la sida– i, més tard, pel conseller Rius.

Però voldria concretar encara més: gràcies a les moltes entitats que han acceptat de compareixer una vegada i una altra. Gràcies especials als metges que estan treballant en aquest camp. I deixin-me destacar tres noms: el doctor Jordi Casabona, el doctor Bonaventura Clotet i el doctor Antoni Miravet, que ens ha parlat de la sida des d'un angle ben diferent, justament des de l'òptica de la religió i l'actitud religiosa que s'havia d'adoptar davant un tema que, per a molts, suposava un element de marginació social.

Gràcies especialíssimes a les ONG, que han demostrat graus de responsabilitat i de dedicació del tot exemplars i que fins i tot han acceptat renunciar a protagonismes que haurien pogut ser fulgurants, però a la llarga estèrils, en favor, justament, d'un treball conjunt.

Gràcies molt especials a les diputades i als diputats de la Comissió d'Estudi. I em permetria destacar-ne tres: el senyor Ernest Benach, perquè ens va connectar amb organitzacions internacionals que treballen sobre la sida i ens ha pogut permetre d'anar coneixent un seguit de materials, alguns d'ells ja tractats a Barcelona quan el Parlament Europeu es va reunir a Barcelona per tractar de la problemàtica de la sida i d'altres de diferents indrets on hem anat estudiant què significava la problemàtica de la sida. Ara, un esment molt especial a les diputades Marina Geli i Eva Palau, diputades i doctores sense les quals hauria estat molt difícil arribar a la redacció d'un dictamen que ha comptat amb el consens de tots els grups de la cambra.

Com que, justament, les meves companyes i companys de Comissió insistiran en l'explicació de les conclusions del dictamen, deixin-me insistir en un sol punt: a l'entorn de la sida hi ha dosis impressionants de dolor, per als malalts de la sida i per als seus familiars; hi ha un dolor, a més, on s'ha injectat el pes amarg de la solitud, de la marginació social, de l'anatema, de la maledicció quasi bíblica. Si Susan Sontag deia que la malaltia era com la metàfora de la vida a l'inrevés, crec que podríem afirmar que la sida es pot haver convertit

en la metàfora a l'inrevés del nostre segle, on sembla que desapareguin distàncies i fronteres i on, de cop, ens podem trobar que floreixen arreu fronteres més espeses, més opaques, més glacials encara.

És per això que el Dictamen de la Comissió ha insistit en un punt, que, n'estic segur, serà subratllat per totes les diputades i els diputats que intervinguin: les estratègies de prevenció com a prioritat. Així es titula el punt número 1 de les recomanacions de la Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica de la Sida. Les estratègies de prevenció com a prioritat. I en aquestes estratègies de prevenció és del tot necessari que hi hagi, d'una banda, recursos materials; d'una altra, investigació científica; d'una altra, mètodes de treball coordinats, però és del tot indispensable que comptem justament amb les ONG. Les ONG són, en aquest cas, elements imprescindibles per a aquesta feina de prevenció. I si la nostra recomanació diu que les estratègies de prevenció són una prioritat, en endavant que quedi molt clar que hem de comptar amb les ONG.

I una nota final sobre la Proposició no de llei que és la que formalment estem defensant avui aquí en aquest Ple. Diu així: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a assumir les conclusions del Dictamen de la Comissió d'Estudi sobre la Sida i a difondre-les, com a mesura de prevenció i com a mesura de suport davant la infecció del VIH-sida, a les persones afectades.»

Em penso que és molt important que insistim en el primer punt, que el Govern assumeixi les conclusions d'aquest Dictamen en el qual tots els grups parlamentaris s'han posat d'acord. Assumir-les, naturalment, vol dir traduir-les en programes i en recursos, vol dir convertir-les, justament, en una acció de govern eficaç. Això vol dir «assumir-les». I difondre-les com a mesura de prevenció i com a mesura de suport.

En una de les compareixences dels responsables dels mitjans de comunicació va aparèixer un tema que voldria recordar avui per acabar. No hi ha res que pugui fer tant mal a una persona que estigui preocupada per la situació personal o familiar de la sida com les falses expectatives; això pot provocar situacions terribles. Una persona que de cop llegeix un titular de diari que li està prometent solucions fàcils a una situació difícil. O, senzillament, un altre tipus d'informació: la que estigmatitza i condemna aquella persona que té aquella malaltia. Contra una cosa i contra l'altra la Comissió va demanar molt seriosament als màxims responsables del Col·legi de Periodistes de Catalunya que treballessin conjuntament amb les ONG i amb el Govern, que treballessin d'acord amb el que era el Dictamen del Parlament justament per evitar aquest tipus de manipulació informativa en un tema que requereix molta feina, molta comprensió i, a estones, moltes dosis de silenci.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanya

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a aquesta tribuna en nom del meu Grup, i especialment en nom del diputat Xavier Bosch, que per raons de solidaritat internacional no pot estar avui entre nosaltres.

Gràcies, com he dit. D'aquí a pocs minuts aprovarem una proposició que donarà solemnitat al treball d'una comissió d'estudi d'aquest Parlament. Una comissió que —em permetran la llicència— podem qualificar de Comissió amb majúscules, i amb tota la rotunditat que es pot donar a un nom com aquest.

El Dictamen de la Comissió d'Estudi sobre la Sida és una d'aquelles fites que demostren que el nostre Parlament és viu, és útil i és sensible a la societat que el fa possible.

Es fa difícil expressar la satisfacció que sentim els que creiem que el Parlament de Catalunya ha de reflectir les preocupacions socials i que ha de donar resposta als drames quotidians que sacsegen la nostra gent, que ens sacsegen a tots nosaltres.

La Comissió d'Estudi sobre la Sida ha tingut una llarga vida. Des d'aquell any 1990, quan va ser creada en la tercera legislatura i presidida pel diputat Àngel Colom, avui president del nostre Grup, fins avui han passat —com deia— vuit anys. Vuit anys i tres legislatures que han permès a la Comissió treballar a fons la problemàtica d'aquesta epidèmia a casa nostra i viure la seva evolució. L'informe de la Comissió reflecteix la llarga llista de persones i col·lectius que han comparegut per explicar-hi les seves inquietuds, les seves pors i la seva esperança en una llarga lluita que, tot just ara, i d'una forma molt tímida, comença a donar els seus fruits. Aquests llargs anys de treball de la Comissió ens han permès ser testimonis de l'evolució de la malaltia a casa nostra i a tot el nostre entorn de països anomenats desenvolupats.

El 1990, deu anys després del diagnòstic dels primers casos als Estats Units, parlàvem d'una infecció que s'estenia terroríficament sense aturador, amb una gran dosi d'alarma social, i per tant, també d'alarma entre els parlamentaris i les parlamentàries. Avui, a finals de 1998, s'ha convertit en una afecció poc menys que crònica, amb una incidència estabilitzada i, en alguns casos, decreixent. Fa pocs dies, hem pogut llegir a la premsa l'informe del secretari del Pla estatal contra la sida, on es reflecteix un descens en totes les modalitats del contagi. Una estabilitat i descens que ens poden dur a una certa tranquil·litat que no es pot convertir, de cap de les maneres, en un «passotisme» ni en una relaxació de les mesures preventives i de la curació. Al llarg d'aquests anys hem vist com la sida ens feia desaparèixer prematurament amics i companys, mentre nosaltres ens sentíem impotents davant els seus devastadors i traumàtics efectes. El seu record i l'enyorança per la seva absència ens ha de fer reiterar el compromís de lluita perquè no torni a passar.

Al llarg dels darrers vuit anys hem avançat gràcies als avenços mèdics que han posat fre al desenvolupament del VIH, hem avançat gràcies a les mesures preventives que s'han establert i hem avançat també gràcies a la

conscienciació dels col·lectius humans, que han sabut deixar de ser allò que en un principi s'anomenava «grups de risc» per ser estrictament persones que, en tot cas, portaven a terme pràctiques de risc. Aquest nou plantejament ens ha estalviat, sortosament, situacions de rebuig i de possible aïllament social de col·lectius sencers simplement pel seu desgraciat contacte amb aquest virus assassí.

Ara, avui, tenim aquí una resolució consensuada entre tots els grups parlamentaris, però que compta també amb el suport de l'Administració sanitària del nostre país i de les ONG, les moltes ONG que han estat capaces d'autoorganitzar-se per fer front comú a la malaltia. La resolució, que em permeto recomanar que sigui llegida i estudiada atentament per tots els membres de la cambra, no és la solució al problema, però sí que posa les bases a un treball més coordinat i unificat de tots els estaments i persones afectades directament o, simplement, sensibilitzades per la problemàtica. Les conclusions ens diuen ben clarament que, malgrat els avenços evidents i les relativament bones expectatives en aquest desigual combat, la malaltia continua present entre nosaltres, continua essent una malaltia mortal, i el virus pot continuar la seva extensió per qualsevol esclatxa que deixem oberta a causa del nostre desinterès.

Un cop hagi passat aquest punt de l'ordre del dia i ens felicitem per l'aprovació d'aquestes conclusions, la Comissió d'Estudi formalment quedarà dissolta, ja que ha complert satisfactòriament l'encàrrec que per tres vegades, en les diverses legislatures, li va ser encomanat. Malgrat aquest fet, serà l'hora de continuar el treball i de mantenir l'alerta, tal com diuen les mateixes conclusions, en els diferents àmbits que els correspongui, sense abaixar la guàrdia i sent amatents a tot allò que des del Parlament puguem aportar.

Tal com ara aprovarem, ens cal intensificar la prevenció per la via de l'educació dels infants, dels grups amb pràctiques de risc i de la població en general. Cal fomentar i finançar adequadament la investigació per trobar i desenvolupar nous productes i teràpia cada cop més eficaços. Cal coordinar tots els estaments executius per fer-los també més eficaços, deixant al marge les picabaralles i rivalitats polítiques. Cal potenciar les ONG com a termòmetre de la preocupació popular pel tema i intermediaris molt útils per conèixer els anhels de les persones que viuen més de prop el drama del VIH; i ens cal, finalment, una major confiança col·lectiva en les possibilitats reals i cada cop més prope- ra d'acabar definitivament l'epidèmia. Queden, però, molts temes pendents, com ara, i per anomenar-ne un de polèmic, l'establiment –quan i en quina forma– d'un registre de casos que ha de servir per tenir dades més objectives sobre la incidència de la infecció, però que no deixa de ser vist amb recel davant el possible control i pèrdua de confidencialitat de les seves dades. Tampoc no podem oblidar el Tercer Món, massa sovint deixat de banda. Hem d'ajudar els països en desenvolupament on la sida és encara una epidèmia ben viva i amb incidència creixent.

Barcelona serà el 2002 la seu de la Conferència mundial de la sida, on Catalunya –com diu el Dictamen– ha de mostrar programes eficaços per aturar la progressió

de la infecció i un model d'atenció global als malalts. Per assolir-ho, fa falta encara tirar endavant molts esforços i també molts sacrificis. La resolució d'avui ha de ser un esglaó més en aquest objectiu; hem d'aturar la malaltia i guanyar-li, definitivament, la batalla.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. El cert és que sortir avui aquí a posicionar-se sobre aquesta Proposició no de llei es fa difícil, en el sentit que són molt els discursos que es podrien fer, no? Des del discurs d'anàlisi de totes les conclusions a què s'ha arribat a través de la Comissió, del treball de la Comissió, i fer-ne un repàs exhaustiu, a no renunciar tampoc –i, de fet, no hi renuncio, i després ja en parlarem– a fer una certa crítica i, fins i tot, autocrítica en el sentit de saber o d'analitzar quina és la política governamental que es fa –i dic governamental en el sentit més ampli de la paraula–, que es fa en relació amb la sida; fins i tot, entrar en temes més concrets i determinats, no? Per tant, es fa difícil, sobretot, perquè tenint en compte que hi ha hagut bastant feina, i s'ha fet tanta feina a les comissions successives, doncs, indubtablement, ara, expressar-se avui aquí –com he dit abans– sempre representa una certa dificultat.

Jo recordo que una de les vegades que es va defensar la necessitat que hi hagués aquesta Comissió, concretament, el desembre de l'any 93, en el discurs, aleshores, hi havia la massacre de Sarajevo, és a dir, que en aquells moments era el moment de més crueltat de la guerra de Bòsnia, i pràcticament s'estava matant la gent pel carrer a la ciutat de Sarajevo. Recordo que en aquell Ple les referències van ser constants a aquesta situació dramàtica. D'alguna manera, en la meua intervenció vaig voler vincular una cosa amb l'altra; és a dir, que Sarajevo era una guerra cruel, despietada, injusta, que estava matant gent pel carrer, però algun dia aquella guerra s'acabaria, i sortosament així ha estat, malgrat els molts morts que hi han hagut i malgrat l'episodi desgraciat que això ha representat i la taca negra que això representa per a la història de la humanitat. I llavors vaig dir, també, en aquell moment: «La sida és una altra guerra, i aquesta és una guerra que difícilment pararem, i és una guerra que cada vegada farà més víctimes.» I per tant, d'alguna manera, i a més a més, en aquella època, el 23 de desembre –si no recordo malament– era, doncs, que tots estàvem com molt nadalencs i amb un esperit molt solidari, fer aquella reflexió era del tot oportú.

És evident que estem davant d'un tema dramàtic, d'un tema complicat, d'un tema difícil, d'un tema que –com he dit abans– permetria fer molts discursos. Jo voldria destacar –jo voldria destacar–, per una banda, que la Comissió d'Estudi sobre la Sida, que se n'han fet diverses versions en diverses legislatures, aquesta darrera versió, que ha estat, no ho oblidem –i em sembla que

això és molt important— la que ha estat capaç de fer un dictamen i, per tant, d'aportar les conclusions i de fer-les arribar al Govern i de fer-les conèixer a tots els diputats i diputades, ha estat una Comissió com molt institucional. I d'alguna manera, si avui m'he permès la llicència de demanar que fos el president que comencés amb la seva intervenció és, precisament, per això, perquè crec que, sincerament, quan hem estat a la Comissió, tots plegats hem estat capaços de treure'ns les etiquetes que moltes vegades, sempre, portem posades, i a més, en una cambra com aquesta, essencialment política. I per tant, jo voldria destacar que la Comissió, sobretot en aquesta darrera etapa, ha funcionat d'una manera com molt unitària, com molt compartida, com molt solidària. I crec que això, avui dia, també és important que ho sapiguem explicar.

Una de les virtuts que té aquesta professió que tots plegats exercim és la de conèixer gent i la d'aprendre coses. I conèixer gent i aprendre coses són dos valors que, moltes vegades, potser, no els donem la importància que realment tenen. Jo, personalment, n'hi dono moltíssima. Si alguna cosa, en definitiva, crec, ens pot diferenciar els polítics d'altra gent és precisament això. Són les possibilitats, les grans possibilitats que tenim d'aprendre coses i de conèixer gent. I aprendre coses i conèixer gent en aquesta Comissió —com he dit abans— ha estat una constant, i el fet de tenir una actitud d'això, d'aprenentatge i de poder conèixer al màxim la problemàtica que això implica, crec que també ha estat un factor fonamental per arribar a les conclusions a les quals s'ha arribat. És cert també que hi han discrepàncies, i això jo crec que ara també seria estúpid no dir-ho. És a dir, d'alguna manera, el que està clar és que en funció de qui governa, en funció de l'opció política que governa, doncs, hi han unes prioritats o unes altres, i fins i tot hi ha una manera d'analitzar unes coses o una altra. I per tant, en aquest sentit, les polítiques que es faran accentuaran més uns extrems o uns altres. Per tant, és evident que aquí hi ha diferències i que hi ha estat i que hi han contrastos. Però també és evident que el fet que haguem arribat a unes conclusions tots plegats, i aquestes conclusions les fem arribar al Govern, pot canviar d'alguna manera aquesta situació.

Nosaltres tenim dubtes, tenim dubtes en relació a la política governamental en relació amb la sida. I això ho hem expressat en diverses ocasions, ho hem expressat en el debat de pressupostos, ho hem expressat en alguna interpellació, fins i tot, i per tant, ara no seria normal no dir-ho. Malgrat aquests dubtes, que —hi insisteixo— no se centren només en el Govern, és a dir, vull que interpretin aquestes paraules com a autocrítica, no tant com a crítica del Govern, que també, sinó com a autocrítica, jo, moltes vegades, no sé si realment estem a l'alçada de tot plegat. I amb això vull dir que, segurament, la gent que està afectada per la sida..., i estar afectat per la sida vol dir moltes coses, vol dir tenir el virus, o vol dir tenir familiars, o vol dir tenir amics, o vol dir tenir la parella, o vol dir tenir, en definitiva, relació amb tot aquest món, doncs, la gent que està afectada per la sida —com deia— no sé si realment a vegades acaba d'entendre o acaba d'assumir o acaba de tenir la percepció que, realment, s'estan fent coses. És evident que

se n'estan fent, però és evident que també se'n podrien fer moltes més.

Jo més enllà de les conclusions a les quals arriba la Comissió, conclusions, d'altra banda, que en alguns aspectes posen negre sobre blanc coses que fins ara s'havien dit de paraula, però no s'havien escrit, i conclusions com bastant agosarades en alguns aspectes i crec que d'una manera important, més enllà, doncs, d'aquestes conclusions, jo crec que hi ha dos factors molt importants que hem de tenir clars. Un, la necessitat permanent —permanent— de fer campanyes globals i multisectorials d'informació sobre el virus de la sida; aquest és un factor fonamental. I l'altre, el fet que es faciliti de la manera més ràpida i senzilla l'accés a nous medicaments a les persones que estan afectades. A part de totes les conclusions, aquestes dues, per mi, són temes molt importants i que d'alguna manera marquen un abans i un després en tota aquesta qüestió.

Per acabar, jo voldria llegir una cita treta del llibre *La pesta*, de Camús, que penso que és absolutament aplicable en aquests moments. Diu així: «L'estúpidesa existeix sempre. Ens n'adonariem si no penséssim només en nosaltres mateixos. Mentre això passi, continuaran existint epidèmies.» Evidentment, en aquest cas, es referia a epidèmies morals i a epidèmies sanitàries. Tant de bo, doncs, que els treballs d'aquesta Comissió serveixin per trencar amb l'estúpidesa, per trencar, d'alguna manera, amb aquestes línies d'actuació a què la societat, tant a nivell moral com a nivell sanitari, d'alguna manera, ens ha abocat.

Voldria acabar, també, en el sentit que ja s'expressat aquí, i és l'absoluta necessitat de la continuïtat d'aquesta Comissió.

Els rumors d'eleccions avançades crec que no han de ser un obstacle perquè avui mateix, demà o com a molt la setmana que ve tots aquells grups parlamentaris que ho vulguin —que intueixo que haurien de ser tots— tornem a presentar la creació d'una comissió d'estudi sobre la sida, i, en tot cas, si les eleccions impedeixen que aquesta comissió es pugui arribar a constituir tan sols, és evident que en la propera legislatura aquest serà un precedent que com més grups hagin firmat millor i que, d'alguna manera, marcaria ja una tendència clara de cara al futur. És a dir, tot el treball que s'ha fet, que crec que ha estat molt i molt important, doncs, ha de continuar, perquè d'alguna manera no s'acaba avui aquí, sinó que això continua, i encara hi ha, almenys tinc la sensació que encara hi ha molta feina a fer.

Voldria acabar agraint, d'alguna manera, les moltes coses que hem pogut aprendre en aquesta Comissió i sobretot l'actitud de tots els companys i companyes que han estat presents en aquesta Comissió i que, sense cap mena de dubte, han aportat molt i molt, perquè això pogués arribar on ha d'arribar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, deu anys després que tots els grups parlamentaris presentéssim de manera conjunta una proposta de constitució d'una comissió d'estudi sobre la problemàtica de la sida a Catalunya i després de tres legislatures, una de les quals aquesta Comissió va ser presidida per una diputat, Julio Ariza, del Partit Popular, tres legislatures i un intens treball parlamentari d'estudi al voltant d'aquesta problemàtica, avui, joiosament, tots els grups demanarem al Govern de la Generalitat que assumeixi les conclusions del Dictamen que finalment ha elaborat aquesta Comissió.

Crec que és molt important no només que el Parlament insti el Govern a assumir aquestes conclusions, sinó que també és important l'encàrrec que el Govern rep per difondre aquestes conclusions com a mesura de prevenció i de suport a les persones afectades d'una o altra manera pel virus de la sida, que, de fet, som tots.

El darrer president d'aquesta Comissió, el senyor Ignasi Riera, deia en la darrera reunió de la Comissió que el fet de portar aquesta Proposició no de llei al Ple ja donaria peu als diferents grups a exposar el seu parer sobre la problemàtica recollida.

El Grup Popular no renuncia a expressar el seu parer sobre la problemàtica de la sida, però creu sincerament que repetir ara els arguments que ja vam exposar en el si de la Comissió, en la interpellació i posterior Moció que el nostre Grup, a través del diputat senyor Sirera, va fer el proppassat mes de maig, seria innecessari, perquè precisament va ser en aquell debat on el nostre Grup ja va fixar la seva posició. Ara bé, sempre és bo parlar de la sida, sobretot quan segueix existint un grau molt alt de desconeixement i de por al voltant d'aquesta malaltia.

Nosaltres –ja ho dèiem en el debat d'aquella Moció– hem arribat a unes conclusions, a un dictamen. Avui s'aprovarà aquesta Proposició no de llei i la sida, malauradament, continuarà el seu camí, el seu camí moltes vegades mortal. Per això és important que la propera legislatura, comenci quan comenci –no som els que ho sabem–, continuï la tasca que es va iniciar l'any 1989 i torni a crear-se una comissió d'estudi sobre la problemàtica de la sida a Catalunya per tal que aquesta Comissió continuï existint i treballant mentre existeixi la malaltia i els afectats a Catalunya se sentin almenys abonats per aquest Parlament.

Hem aconseguit també una cosa que semblava impossible fa deu anys. Tots els grups, nacionalistes i no nacionalistes, d'esquerres i centre, tots els grups d'aquesta cambra hem estat capaços de posar-nos d'acord en un dictamen, en unes conclusions que volem i que demanem que el Govern tingui en compte.

I el Grup Popular, senyores i senyors diputats, tractarà també –fermament– que el Govern de la Generalitat les tingui molt en compte. I dic això, senyor president, perquè, com he dit, fa sis mesos aquest Parlament va aprovar una moció del Grup Popular en què s'instava el Govern a portar a terme diverses accions pel que fa a la problemàtica de la sida i avui, sis mesos després, encara

és hora que el Govern digui què és el que ha fet al respecte.

De tota manera, avui no farem una crítica al Govern per tot això que fa al voltant de la sida, ni tampoc aprofitarem l'avinentsa per criticar tot allò que no fa i que sí que hauria de fer. Avui el que el nostre Grup Parlamentari vol fer és agrair la tasca de totes aquelles persones que d'una manera o d'una altra han contribuït als treballs d'aquesta Comissió; a totes les diputades i els diputats que han participat en les reunions d'aquestes tres comissions d'estudi; als lletrats del Parlament, i especialment al senyor Francesc Pau, al qual hem tornat boig amb l'elaboració d'aquest Dictamen; a totes aquelles organitzacions i associacions que han tramès tot tipus d'informació i que ha servit per crear un importantíssim fons documental en aquest Parlament; i sobretot a totes les persones i entitats que han compartit davant la Comissió per tal d'explicar-nos el seu punt de vista –i aprovar la problemàtica concreta– a tots els grups parlamentaris.

No entraré, com he dit abans, a parlar del resum ni a parlar del text que s'ha redactat, fonamentalment perquè penso que seria dolent fer-ne un resum. Crec que és molt important o és molt més interessant que tothom se'l llegeixi. Sí que diré que estem especialment contents i especialment emocionats pel tema que, en el fons, la gran recomanació que fa aquest estudi és accentuar les estratègies de prevenció com a gran, com a primera prioritat. I també, sí, recordar molt de passada que estratègies de prevenció són educació, estratègies de prevenció són informació, tant de com es transmet el virus com –i possiblement més important– de com no es transmet, i també sense deixar de banda la confidencialitat que tot malalt pot tenir o pot exigir.

I també parlar que ens alegra especialment l'existència d'un punt, que és el punt que parla de mitjans de comunicació: abans ja s'ha dit que és molt important que no es generin falses expectatives; també s'ha dit pel diputat senyor Riera que és molt important que no insisteixin o que no donin peu a marginació o estigmatització, però també jo diria que és molt important que tinguin en compte les veritats, realitats i investigacions científiques, i sobretot el temps en què es publiquen. I simplement, a tall d'exemple, recordaré que quan es va fer una campanya perquè hi havia judicis pendants sobre qüestions de transmissió del virus a la sang, que eren de feia molts anys, això va fer que la població es pensés que avui i ara encara aquest virus es transmetia per transfusions sanguínies.

Penso que és especialment important –i és el primer cop que es fa referència al gran interès que té– que els mitjans de comunicació, en aquest cas, siguin objectius, no prenguin part en qüestions d'alarmisme i sobretot –hi insisteixo– tinguin en compte que les realitats científiques tenen un temps, una hora i un dia.

Amb tot això, nosaltres, evidentment, donem suport a la Proposició no de llei i esperem que aquesta Proposició, i la propera Comissió que volem que continuï essent, sigui suficientment important com per no deixar els malalts a Catalunya –ni els de la problemàtica a l'entorn de la sida– sols i sense un suport del Parlament de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo crec que avui hauríem de fer una valoració també positiva de portar al Ple d'aquest Parlament el Dictamen de recomanacions del tancament de la Comissió d'Estudi sobre la problemàtica de la sida.

Aquesta és una Comissió que –ja s'ha dit– fa tres legislatures que està oberta i que vam considerar tancar-la i, ha de quedar ben clar, no podem induir a un missatge que jo crec del tot erroni, que tanquem aquesta Comissió perquè la problemàtica de la sida ja l'hem resolta. Això no és cert. Tanquem aquesta Comissió en un acte de responsabilitat política i, per sort, els diputats i diputades d'aquesta Comissió, en la darrera, en aquests darrers anys, hem pogut resumir, analitzar, intentar fer conclusions i, sobretot, recomanacions. I aquest és el valor afegit. Ha de quedar absolutament explícit en aquesta cambra que el que volem és establir unes recomanacions avui; probablement, les que hauríem de fer demà o demà passat seran unes altres, però hem fet aquest esforç.

Jo crec que la Comissió, al llarg d'aquestes tres legislatures, ha complert dos objectius o tres objectius fonamentals: primer, permetre una visió global de la sida. Moltes vegades les vides sembla que les fragmentem i les actuacions polítiques també les fragmentem. Una cosa és l'àmbit estrictament de la salut, l'altre és l'àmbit educatiu, l'altre és l'àmbit dels serveis...

Aquesta Comissió, si un es llegeix bé tant els companys com tota la feina feta, aporta allò que ha de ser una visió global de la malaltia i de la infecció, el que realment és. Hem fet una altra..., hem complert o ha complert aquesta Comissió un altre element molt important del parlamentarisme: la participació. Aquesta Comissió, dia rere dia, ha aplegat les administracions, els afectats, les ONG d'afectats o ONG mixtes, els professionals, els agents socials que intervenen i les líders d'opinió. Aquesta és una feina clau per entendre, per explicar la problemàtica de la sida i per trobar-hi solucions. I finalment hem fet un acte de responsabilitat política: hem après a separar el partidisme de les necessitats de la ciutadania i per això hem arribat a unes conclusions que jo vull dir que són agosarades i són, marquen estratègies o continuen marcant estratègies de present i de futur; no són conclusions *light*, no és cert. Veurem la capacitat conjunta de fer-hi front. Aquest és un repte per al futur, però avui aquestes conclusions –hi insisteixo– són conclusions que aporten elements nous.

Vull recordar aquí que Catalunya, l'Estat espanyol continua essent el primer d'Europa quant a nombre de persones malaltes de sida. No disposem, probablement estem a les portes d'endegar una recerca epidemiològica més curosa per saber com va la infecció a Catalunya, a l'Estat espanyol, i això ho diuen, ho diuen ex-

plícitament explícitament les recomanacions, i hem d'estar-hi a favor. No ens ha de fer por, perquè estic segura que s'aconseguirà salvar la confidencialitat, però en aquest moment és necessari tenir una percepció molt més a curt termini del que passa a casa nostra. Ben segur –i així ho esperem– és que hem sigut capaços d'anar baixant bastant relativament ràpidament els nous nombres de persones infectades. Però encara això de manera rigorosa no ho podem dir.

Per tant, aquestes recomanacions, les podríem definir en sis punts: la primera –més important–, no hem fet prou en educació, no hem fet prou en prevenció; és complex el canvi de conducta i és complex el manteniment de la conducta, tant en sexe més segur com en el tema de no compartir material. Per tant, aquest que és un camp no tan simplista, que no només vol dir informació, sinó que vol dir moltes altres coses, hi hem d'aprofundir amb nous elements, hi hem d'aprofundir amb l'educació, la prevenció en relació amb el gènere; hem de fer especial atenció, diferenciant algun tipus de missatge, algun tipus de canvi de conducta, especialment a les dones, que estan creixent numèricament com a persones infectades; hem d'incidir en els joves amb alt risc social, hem de continuar incidint en els toxicòmans i, sobretot, probablement, aquest serà el repte.

Totes aquelles persones que per algun motiu, sense voluntarietat, els excloem de la societat seran els nous subgrups poblacionals infectats per la sida a Catalunya. Aquest és el repte, i parlo d'exclusió en el sentit més ampli, no parlo de pobresa. Aquelles persones homosexuals que els obliguem a portar la seva vida sexual amb obscurantisme per raons estranyes, per raons ètiques, aquestes persones estaran, seran més propícies a la infecció. O els joves que no tinguin treball també, o una escassa educació, seran, són un grup propici d'infecció. Jo crec que a Catalunya aquest és el repte, el repte quant a la prevenció.

Quant a l'assistència en la feina, evidentment és llarga, no s'acaba mai. Hem de dir amb claredat que el nivell assistencial –sobretot sanitari– de les persones infectades i malaltes de la sida a Catalunya és bo; jo diria que és molt bo, i ho hem de dir perquè és cert. És evident que l'hem de millorar, és evident que l'hem d'homogeneïtzar, és evident que hem fet molt pitjor –o hem fet menys– amb tot allò que vol dir l'entorn a la salut, que vol dir suport amb serveis socials, suport jurídic, possibilitat que trobin feina, possibilitat que no els treguin de la feina quan sàpiguen que estan infectats. Per tant, aquest terme assistencial global és el repte del present i del futur.

El tercer element –molt important– és que hem après que no podem avançar en la problemàtica de la sida sense comptar amb la societat civil organitzada, amb quantitat d'ONG que treballen en aquest sector. No es tracta de col·laborar amb elles, es tracta que sense elles res del que fem serà efectiu, que és molt diferent, i això és un aprenentatge que a vegades no fem prou bé. Continuem parlant com si fossin col·laboradors, quan són probablement, sobretot en educació sanitària, en algun aspecte assistencial, la clau. Com canviarem conducta en un grup de joves d'alt risc social sense estar allà

6656

dins? Com trobarem els líders dels diferents àmbits per treballar en la prostitució? Com treballarem en el camp de les presons sense intervenir-hi des de dintre?

Aquest és el nou repte. I per a això cal marcs clars de relació institucional, administrativa, tècnica... Hem d'avaluar la feina amb les ONG i hem de tenir un marc de finançament estable, que avui el no tenim. Per tant, això és el que diuen les recomanacions.

El quart aspecte, d'alguna manera, també critica el poc lideratge, a vegades, i la dificultat de totes les administracions de treballar realment interdepartamentalment i interadministrativament. Això és complex, no només en el tema de la sida, però és necessari. Per tant, apostem per un nou model de lideratge des del Govern de la Generalitat.

El cinquè punt és molt important. Vostès han pogut llegir en els mitjans de comunicació, fa pocs dies, l'informe de l'Organització Mundial de la Salut que ens deia que a molts països del Tercer Món la sida disminueix de vint anys l'esperança de vida d'aquells països que precisament ja estaven amb moltes dificultats i amb una esperança de vida més de la meitat, o la meitat, de la nostra. Per tant, la sida, la infecció pel VIH, és una forma de cooperació internacional prioritària. I això ho diu en el punt cinquè de les recomanacions.

I, per últim, aquest Parlament, tothom, ens hem de felicitar que dos professionals, el doctor Casabona i el doctor Gatell, hagin estat escollits per l'Organització Mundial de la Salut per fer a Barcelona, l'any 2002, la Conferència Internacional de la Sida. Aquí hi hem de ser tots. Hem de ser-hi tots perquè dona a Catalunya, dona a Barcelona, dona a tots els agents que hi participen, i també als polítics, l'oportunitat per demostrar que Catalunya pot vèncer la sida sense demagogia i que pot anar molt més enllà també en formes de cooperació internacional i de nous reptes entre el que vol dir el treball global per un tema que va molt més enllà de la salut pública i que ens ha fet aprendre, malauradament, moltes coses.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Eva Palau.

La Sra. Palau i Gil

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, deixin-me començar pel final: agrair molt sincerament a totes les persones que han comparegut en aquesta Comissió d'Estudi de la Sida..., perquè crec que ens han fet aportacions molt valuoses, aportacions que ens han permès estar a la realitat del dia a dia de cadascú d'ells i que ens han permès també contactar amb els afectats, amb les persones que estan dedicant moltíssimes hores a estar amb ells i amb les persones que també, d'alguna manera o altra, ens han transmès la preocupació d'alguns grups de població afectats per aquesta malaltia i que encara en aquests moments no

s'atreveixen..., o no els deixem, per tal com som la nostra societat, sortir al carrer i expressar-se lliurement.

Deixin-me agrair també la tasca que ha fet el senyor lletrat Francesc Pau, de recopilació i de suport, i a tots els serveis de la cambra. Agrair també als diferents membres, a les diferents persones de diferents departaments del Govern, que ens han vingut a oferir els seus serveis, que ens han donat dades que ens han permès també arribar a la realitat des d'una altra vessant, des de la vessant institucional. I òbviament agrair a tots els membres d'aquesta Comissió pel consens que hi ha hagut. Penso que els altres membres que m'han precedit ja ho han dit: l'etiqueta política en molts moments va quedar fora de la cambra que en aquells moments treballàvem i vàrem agafar un tarannà possiblement molt més positiu, que va ser el tarannà de treballar i de voler arribar al dia que estem avui, arribar a unes conclusions, a unes recomanacions.

I començar per aquests agraïments, perquè sense això segur que avui no estaríem aquí i segur que avui no fariem un pas endavant, tots, per tal de millorar l'assistència als malalts de la sida i als infectats pel VIH, i millorar també la qualitat de la seva vida, però també de les persones del seu entorn.

Un consens que també ens ha d'implicar a tots com a ciutadans de Catalunya, perquè la malaltia de la sida no és tan sols aquella malaltia que és un problema del malalt i del metge, sinó que, com altres, és un problema de la nostra societat, perquè comporta uns factors humans molt importants, uns factors socioculturals i uns factors econòmics.

Si hem de resumir totes les aportacions, totes les resolucions que hem adoptat en aquesta Comissió, jo diria que la conclusió és: «hem de continuar treballant, no ho hem fet malament, hem de reconèixer la tasca que s'ha fet fins aquest moment», però també diem: «hem d'adequar aquesta tasca a la dinàmica que la malaltia de la sida comporta». Fa uns anys teníem estereotipat —perquè així les xifres ens ho deien i la realitat ens ho deia— que estàvem parlant d'una malaltia que afectava un grup poblacional molt concret; en aquests moments les xifres ens estan dient altres coses. Ens estan dient que segueix una altra dinàmica, ens estan dient que hem de reforçar, que hem d'encaminar la informació i l'educació cap a altres grups poblacionals. Que hem de treballar amb les dones, que hem de fer programes dirigits a les dones, perquè en aquests moments on possiblement s'està incrementant més l'afectació, els números d'infecció pel VIH, és en les dones. Que hem de treballar els menors, no podem descuidar els menors. Que hem d'explicar que la sida no tan sols es transmet per via homosexual, que la sida es transmet per via heterosexual, i aquí hem de reforçar que ningú està exempt d'aquest perill. Hem de continuar treballant per la major accessibilitat a tots els programes educatius i informatius de tota la població. La població reclusa, no la podem oblidar: fa pocs dies, membres de la Comissió de Política Social rebíem un col·lectiu de gent que ens demanava que l'intercanvi de xeringues arribés aviat a les presons; des de la nostra Comissió, des del Departament de Sanitat, des del Departament de Justícia, això era conegut, i crec que possiblement molt aviat podrem

veure aquest intercanvi de xeringues, tan imprescindible a les presons del nostre país.

En el camp assistencial, no podem oblidar, per sort, que els fàrmacs ens han fet passar d'una malaltia aguda amb un pronòstic molt greu, amb una possibilitat de mortalitat molt alta..., per sort, estic dient, ens fa parlar en aquests moments d'una malaltia crònica, d'una malaltia crònica amb una qualitat de vida millor, i això ens ha de portar a nous plantejaments. Nous plantejaments dels recursos que ja tenim i possiblement de nous recursos.

Hem de pensar en més assistència, més suport sociosanitari per a aquests pacients –estem parlant de malalts crònics–, hem de pensar la possibilitat d'oferir-los tractaments paral·lels. I amb aquestes, jo, com a membre de la Comissió de la Sida, me va fer il·lusió, i ho he de dir així de clar, de planer, quan el dia 3 de novembre, al diari *Médico*, llegia una notícia que no deixava de reflectir una de les resolucions que nosaltres diem en aquest dictamen, i era la possibilitat d'incloure..., o de no excloure, els malalts seropositius de la possibilitat que siguin trasplantats. La notícia deia que el Departament de Sanitat, conjuntament amb l'Oficina Catalana de Trasplantaments, havien anat..., s'havien reunit amb l'Organización Nacional de Trasplantes, per fer aquest plantejament, plantejament que ha estat acceptat i que s'estudiarà. Penso que és molt positiu, perquè anem amb la idea de no estereotipar i de globalitzar tota la població.

No podem oblidar el paper important que té l'epidemiologia en l'estudi d'aquesta malaltia, però jo diria que no tan sols en l'estudi de la malaltia per conèixer aquestes xifres que anem coneixent tots, sinó per permetre'ns plantejar-nos nous recursos i el futur d'aquests recursos. Vull agrair des d'aquí el paper que està fent el Ceescat en tota aquesta labor, i deixin-me concretar-ho molt en el seu director, el doctor Jordi Casabona. A Catalunya vàrem ser els pioners a fer un estudi epidemiològic de la sida, tindre un registre, i també vàrem ser pioners a manifestar la necessitat que hi hagi un registre dels casos d'infectats pel VIH, registre que òbviament, òbviament, ha de respectar la confidencialitat de totes aquestes persones. Però no podem oblidar que en aquests moments, a Catalunya, s'estima –s'estima, perquè encara no tenim aquest registre– que vuit de cada mil persones de 15 a 65 anys podem –podem– estar infectats pel virus VIH.

En tota aquesta tasca, que veiem que és complexa –però que els resultats seran positius, i això ens ha d'animar a continuar–, hi ha un col·lectiu que hi tenen un paper imprescindible, jo diria, que són les ONG. Les ONG ens permeten arribar a aquells grups poblacionals més difícils d'arribar, ens permeten treballar conjuntament institucions i món civil, i hem de trobar tots aquells mecanismes per tal que aquesta coresponsabilitat no abaixi mai l'avís, no abaixi mai el nivell d'alarma, i puguem treballar conjuntament.

I jo implicaria també –perquè he dit que estem tots implicats, com a ciutadans–, implicaria i demanaria també la seva implicació als mitjans de comunicació. Si no anem per un camí de respecte a les persones, i més

a persones que saben que la seva vida es pot escurçar visiblement, si no anem amb respecte a no donar notícies, a no crear falses expectatives a aquestes persones, crec que els farem un flac favor.

El suport a la Conferència Internacional de la Sida que se celebrarà a Barcelona l'any 2002, el suport per part de totes les institucions, per part d'aquest Parlament, serà bàsic i fonamental per tal de remarcar, potser, que Catalunya ha sigut pionera en molts temes d'estudi, de prevenció, de sensibilització de la població vers la sida. Penso que serà una manera de conèixer la tasca que han fet els professionals fins ara i la que continuaran fent.

I simplement felicitar-nos, crec, amb la votació que seguidament farem, perquè demostrem la sensibilitat de tots nosaltres vers aquests malalties i la necessitat..., demostrem la necessitat de tirar endavant per tal que, com més properament puguem fer..., puguem pujar algun dia a aquesta tribuna i dir que el tractament de la sida, que la prevenció, ens ha servit per controlar aquesta malaltia.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Acabat el debat, passem a votació aquesta Proposició no de llei.

Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

La Proposició no de llei ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Demano que no es mogui ningú, perquè el següent punt de l'ordre del dia és exactament dues votacions.

Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes de l'euro

Desè punt de l'ordre del dia: designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes de l'euro.

D'acord amb l'article 140.3 del Reglament, el Ple, per majoria absoluta, haurà de determinar el nombre de diputats que s'han de designar. La Junta de Portaveus ha fet la proposta de designar-ne tres, per la qual cosa, si no es suscita cap objecció, faríem aquesta primera votació electrònica: que siguin tres els diputats del Parlament que s'encarreguin de defensar davant el Congrés dels Diputats, a Madrid, aquesta Proposició de llei.

Demano, per tant, a les senyores i als senyors diputats, si no hi ha objecció a la votació electrònica, que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Punt 2

El nombre de tres diputats formant la comissió ha quedat aprovat per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents a l'hemicicle, que cobreix amb escreix la condició de majoria absoluta.

Els grups parlamentaris proposen que siguin designats com a membres per fer aquesta defensa en el Congrés de Diputats els diputats senyor Francesc Ferrer i Gironès, Antoni Dalmau i Ribalta i el senyor Josep Rull i Andreu.

També, i així mateix, si no hi ha objecció, faríem una sola votació. Però, com que es tracta de designació de persones, seria una votació electrònica i secreta sobre aquests diputats. Hi ha algun objecció a fer aquesta votació electrònica i secreta? No hi ha objecció? Doncs demano al servei que estigui preparat per fer la votació tal com acabo d'indicar. *(Pausa.)* Moltes gràcies. Preparem-nos per a la votació.

Iniciem la votació sobre els tres noms.

Els diputats senyor Francesc Ferrer i Gironès, senyor Antoni Dalmau i Ribalta i senyor Josep Rull i Andreu, per 82 vots a favor, cap vot en contra i 1 abstenció, han quedat designats per defensar davant del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes de l'euro.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'execució del Pla d'emergència nuclear de Tarragona

Passem al següent punt de l'ordre del dia: iniciem el capítol d'interpellacions. L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre l'execució del Pla d'emergència nuclear de Tarragona, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula, per exposar la interpellació, la diputada senyora Maria Olivares, per un temps màxim de deu minuts.

No comenci. Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci perquè la diputada interpellant pugui iniciar la seva intervenció. *(Pausa.)* Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, la lluita antinuclear és una de les principals activitats dels verds arreu del món. De fet, el nostre signe identificatiu, el sol somrient mirant cap a l'esquerra, neix amb el moviment antinuclear. De tothom és conegut que qualsevol moguda antinuclear a Europa, i fins i tot al nostre país, compta al capdavant amb la presència dels verds. Un dels exemples més paradigmàtics del que podem fer els verds entrant en un govern és precisament el de Die Grünen alemanys, posant fi a la producció d'energia nuclear. Els Verds, Confederació Ecològica de Catalunya, conformem part d'aquesta mateixa Federació Europea Verda, a la qual pertanyen Die Grünen, i per descomptat compartim amb ells l'objectiu de substituir progressivament l'energia nuclear amb energies netes i renovables. Si aquest futur és possible

per a Alemanya, també és possible per a Catalunya, ara que estem a nivell europeu.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Fem un xic d'història. En aquest Parlament s'han presentat diverses iniciatives parlamentàries relacionades amb els plans d'emergència nuclear. Destaco, però, la creació d'una comissió d'estudi específic del Penta, que estava en funcionament, precisament, en el moment que va tenir lloc l'accident de la central nuclear Vandellòs I. L'octubre del 88 es va presentar en aquest Parlament la proposta de constitució d'una comissió d'estudi del Penta per part d'Iniciativa per Catalunya, el Grup Mixt, Esquerra Republicana, Partit Socialista i PP: la petició es basava en l'elevat índex d'incidències enregistrades a totes les centrals nuclears existents a Catalunya, moltes d'elles sense causes justificades. Segons el WEIS, Serveis Mundials d'Informació sobre l'Energia, col·laboradors directes nostres a Catalunya, la informació final de l'esmentada Comissió, en les seves conclusions, constata que no s'havien completat els programes d'emergència, especialment pel que fa a l'execució de l'estructura viària, informació suficient per a les poblacions, insuficiència en el desenvolupament dels simulacres exteriors i actualització anual dels plans d'emergència, entre d'altres qüestions. Aquest informe està datat l'any 91.

Actualment ens trobem a Catalunya amb tres centrals nuclears en funcionament –Vandellòs II, Ascó I, Ascó II–, i una en desmantellament –Vandellòs I. Vandellòs I era, de fet, l'única central nuclear a Espanya amb permís d'explotació definitiu, l'única amb tecnologia diferent de la resta, consistent en una reactor refrigerat amb gas i amb grafit, com a moderador, que està donant precisament molts maldecaps a Enresa, l'Empresa Nacional de Residus, que ha optat per evitar el tractament de grafit, incorporant-lo a la piràmide del segle XXI, que restarà a Vandellòs per més de trenta anys, abans no s'iniciï la fase 3 del desmantellament. La resta de centrals nuclears són de tipus d'aigua a pressió.

No expressaré ara els problemes socials i econòmics que comportarà el desmantellament de les centrals nuclears. Només fa un mes que una delegació dels Verds ens vàrem desplaçar a la central nuclear de Vandellòs I per interessar-nos pel seu desmantellament. A més d'estar sotmesos, durant el nostre passeig per les instal·lacions, a una radioactivitat tres vegades superior a l'autoritzada per als treballadors de la central, vàrem rebre informació suficient per arribar a la conclusió que caldria estar més al damunt del procés, que no participar únicament un cop l'any en reunions de la comissió de seguiment del desmantellament. Però aquesta gestió serà objecte de debat, d'una proposició no de llei que Els Verds, amb altres grups parlamentaris d'aquesta cambra, ja han presentat.

Resten, però, a Catalunya tres centrals nuclears més en funcionament, i l'accident de Txernòbil, i el mateix accident de Vandellòs I, han conscienciat prou la població, i molt especialment la que es troba als voltants de les centrals, com per esperar de l'Administració que els

governa més implicació i interès que el que demostra tenir en l'actualitat. L'Estatut d'autonomia, en l'article 12, referent a la indústria, exclou d'una manera explícita les indústries sotmeses a la legislació de mines, hidrocarburs i energia nuclear, ja ho sabem, tot i que existeix una minsa col·laboració del Govern de la Generalitat en els consells de seguretat nuclear, pel que fa a la xarxa de control ambiental, inspecció de material radioactiu, específicament mèdic, transport i de material radioactiu. Aprofito per dir que el Consell de Seguretat Nacional aboca els resultats de la xarxa Revira a Internet, i d'aquesta manera tothom té accés a conèixer les mesures de radioactivitat a l'Estat espanyol, menys les de Catalunya.

Els Verds i altres grups de la cambra –Esquerra Republicana i el Partit dels Comunistes de Catalunya– també hem presentat una proposició no de llei en aquest sentit. De fet, tots els mitjans humans i materials per actuar en cas d'accident nuclear estan sota el control català –bombers, metges, ajuntaments–; això sí, amb les centrals nuclears en funcionament a les comarques de Tarragona, però comandades des de Barcelona per la delegada del Govern, donat que el Partit Popular i Convergència es van oposar en el seu dia a sol·licitar la delegació de les funcions de direcció i coordinació operativa del Penta al delegat del Govern de Tarragona. És un bon exemple d'equilibri territorial i polític.

Com a exemple del que s'ha avançat des de les conclusions de la Comissió d'Estudi del Penta, i per tant del que s'ha avançat en la protecció de les persones que viuen al voltant d'una central nuclear a Catalunya, recordar que l'any 90 es va establir un conveni entre els ministeris de l'Interior, Obres Públiques i Urbanisme, i per les administracions públiques i la comunitat autònoma de Catalunya, i a més a més la Diputació Provincial de Tarragona, per al finançament i execució d'obres de la xarxa viària, la major part de les quals, nou anys després, encara estan per iniciar.

Per citar fonts dels més directament implicats, l'AMAC, Associació de Municipis Afectats per Centrals Nuclears, informa que, dels 2.984 milions de pessetes que s'han d'invertir a Vandellòs i els 3.636 a Ascó, per poder fer efectiu el Penta, a finals de l'any 96 només se n'havien invertit un 40% –posem que per ara, doncs, potser sigui un 50, o un 55%, no crec que siguin més. Hi ha municipis en els quals la megafonia és inexistent, en àrees que s'han d'evacuar; manquen recursos humans, i els que hi ha no estan preparats per actuar en cas d'accident nuclear; manca infraestructura en cas d'evacuació; manca informació a la població del que ha de fer en cas d'accident, i fins i tot hi ha població en la qual s'han de dur a terme diferents graus d'actuació –evacuació, confinament–, segons el lloc del terme municipal en què es trobin les persones que l'habiten.

Per posar un exemple, existeix un informe elaborat per l'equip tècnic de l'Ajuntament de l'Ametlla de Mar, municipi inclòs dins de l'àrea de Vandellòs, on es descriuen l'any 94, en divuit punts, les nombroses creences que feien que el Pla d'emergència nuclear no es pogués executar. La principal, la presència d'un vial d'evacuació de la població que aquest estiu del 98 ha sortit a exposició pública i que, per cert, compta amb

nombroses al·legacions en contra de l'actual traçat, per part dels veïns per on circula el vial, de l'Ajuntament del Perelló i dels Verds, que considerem que aquest vial no pot acabar al bell mig d'un barranc. Un vial d'emergència no pot servir per tirar la població a un barranc, en cas d'accident nuclear.

Per posar un exemple, hi ha també un vial d'emergència a Riba-roja que acaba en un camí de carro, i un altre que està en fase d'execució a Tivissa que també acaba a l'antiga carretera de Tarragona a València, actualment en desús, i clarament insuficient per garantir la seguretat dels veïns que el puguin emprar per cercar la seva salvació.

Resumint, nou anys després que la Comissió de Seguiment del Penta emetés les seves conclusions, no hem avançat massa per tal de garantir la seguretat de les persones que viuen al voltant de les centrals nuclears. Ens podem aventurar a fer una enquesta a la població d'aquella zona preguntant què han de fer en cas d'accident: no ho saben. És responsabilitat de tothom, independentment de les sigles polítiques a què pertanyem, de garantir la seguretat de totes les persones de Catalunya, molt especialment quan s'està consentint el funcionament de centrals nuclears.

El vicepresident primer

Ha d'anar acabant, senyora diputada.

La Sra. Olivares i Usac

Un segon, per favor, perquè li he de preguntar a l'honorable senyor conseller que ens expliqui a la cambra què pensa fer en el futur per tal de garantir que les administracions implicades cobreixin les carències del Pla d'emergència nuclear de Tarragona i, seguint el dictamen que la Comissió de Seguiment del Penta d'aquest Parlament va emetre en el seu dia, procedir a l'actualització dels esmentats plans i, per tant, dur a terme les gestions necessàries per incrementar els mitjans inicials previstos, per tal de garantir la supervivència de les persones en cas d'accident. Si no tenim ni el més mínim per executar els plans d'emergència que es van aprovar en el seu dia, per tal de justificar el seu funcionament, i no podem garantir avui la seguretat de les persones, per què no pensem ja a anar tancant progressivament les nuclears i fem de Catalunya un país tan europeu com pugui ser Alemanya?

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar la Interpel·lació, té la paraula l'honorable conseller senyor Xavier Pomés.

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, amb tota sinceritat li vull manifestar que fins a la seva última frase no acabava d'entendre per on anava la interpel·lació seva. Perquè m'ha semblat una mica, doncs, un cert garbuix d'idees. I llavors, da-

6660

vant de la seva última conclusió, ja ho he vist. És a dir, el seu plantejament –molt respectable, evidentment, des del punt de vista polític– és el de dir: «Miri, considero que hi ha una manca de seguretat molt important, considero que aquí això no s'està portant gens bé, considero que això s'està fent molt malament» –en definitiva, si veiéssim les actes, suposo, del Parlament de..., d'aquí, de Catalunya, veuríem que aquest és un discurs bastant calcat d'un que es va fer el mes de març de 1996–, «i, per tant, doncs, a partir d'això, el que s'ha de fer és tancar les centrals nuclears». I aquesta és la seva conclusió.

Bé, aquí estem davant d'una qüestió a què jo li respondré des del punt de vista de la Generalitat de Catalunya, i vull que entengui..., i des del punt de vista del Govern, en aquest cas, evidentment; exclusivament, des del punt de vista del Govern..., però deixant ben establert –i això no m'ho interpreti com una fugida d'estudi–, deixant ben establert que les competències en matèria nuclear, com vostè sap molt bé, són competències que es reserva en exclusiva l'Estat i que nosaltres col·laborem en els grups d'emergència, i hi col·laborem, doncs, en aquells aspectes que corresponen, com pugui ser l'àmbit de bombers, com pugui ser el grup sanitari, etcètera. I crec que, amb això, no estem dient que no hi tenim implicació. Però, tot i així, és evident que nosaltres ens vam oposar –per raons, jo crec, perfectament clares– a demanar les competències del Penta a Catalunya, i ens hi vam oposar per una raó ben clara: el tema nuclear, el tema nuclear, el concepte nuclear és un concepte que abasta bastant més del que és, en aquest cas, la comunitat autònoma de Catalunya, no solament –jo diria–, fins i tot, del mateix Estat, sinó, fins i tot, a nivell europeu, i, per tant, aquesta és una qüestió de definició i de política i de responsabilitat, que nosaltres hi podem col·laborar, però que no tindria raó de ser que la volguéssim assumir en exclusiva, nosaltres, i, això, per raons lògiques, si se sap què significa el tema d'energia nuclear.

Com que vostè ha fet una mica, doncs, allò: una pluja fina, que les coses estan molt malament –i vostè maneja dades, jo diria, una mica antigues, en algun cas: em parla de l'any 91, em parla de l'any 94, de l'Ametlla de Mar–, vull que sàpiga, concretament, doncs, que el municipi de l'Ametlla de Mar, l'any 1996, va completar definitivament el seu pla d'actuació municipal en cas d'emergència –no sé si vostè ho té, doncs, actualitzat o no–, però sí que vostè em parla del conveni entre Estat, Generalitat i Diputació quant al tema de la xarxa viària; jo, aquí, sí que em permetré, doncs, donar-li algunes dades.

El conveni és de data de 19 de juliol de 1990, com vostè sap molt bé; quin és l'estat d'execució d'aquest conveni a hores d'ara, és a dir, el 10 de novembre de 1998? Miri, pel que fa a l'àrea d'Ascó, obres de titularitat de la Generalitat: la Nacional 230, tram Ascó - les Camposines, és una obra acabada; la provincial Tarragona 733: Ascó - la Fatarella és obra acabada; la 714: Vinebre - la Torre de l'Espanyol, encreuament amb la Tarragona 730, és obra acabada; la part Flix - Riba-roja d'Ebre, primera fase, adjudicada –398 milions de pessetes–; segona fase, projecte en redacció. Pel que fa a les obres

de titularitat de la Diputació –en aquest cas, amb finançament a càrrec de l'Estat–, el tram la Fatarella - les Camposines, de la 7331, està acabat; la del tram Vinebre - Garcia –7331–, també està acabada; vials de titularitat municipal amb finançament a càrrec de l'Estat: Vinebre - camí de les Mugues, acabada; Vinebre - camí de les Aubagues, acabada; Flix circumvallació, acabada; Flix - camí dels Vingalls, en construcció; la Fatarella - camí de Madorres –d'aquesta s'està fent el procés d'expropiació–; la Palma d'Ebre: camí de la Palma a Vinebre, acabada; la Torre de l'Espanyol - Camí d'Esclopés, acabada; Riba-roja - pont sobre el riu Ebre i accessos, acabada.

Pel que fa a l'àrea de Vandellòs, carreteres de titularitat de la Generalitat: les Planes, sortida de les Planes cap al tram nou de la Tarragona-310, acabada; Pratdip: revolts de Pratdip, acabada. Carreteres de titularitat municipal però sobre les quals hi ha també finançament: Calafat: solució sud de la urbanització Calafat, acabat; l'Ametlla de Mar: solució sud, acabada; Tivissa: camí forestal a la masia de Fabian, en construcció; Tivissa: vial sud de sortida, acabat. I, pel que fa a carreteres de titularitat de l'Estat, hi ha la zona de Miami: plaça Fleming, encreuament amb la Nacional-340, acabada; Miami: encreuament de la Tarragona 323 amb la Nacional 340, acabada; hi ha una variant de la Nacional 230, sobre el qual hi ha un projecte, en aquests moments, redactant-se. Per tant, si anem sumant tot això, veurà, llavors, que la seva afirmació, en el tema, doncs, que la major part estan per iniciar, crec que és clarament errònia.

Pel que fa als aspectes de recursos humans, pel que fa als aspectes dels grups operatius, etcètera. Els grups operatius de bombers de la Generalitat i bombers d'empreses nuclears han fet activitats formatives, que s'han realitzat en matèria de contingut del mateix Penta: protocol d'actuació en cas d'una eventual emergència, coneixement sobre els efectes de la radioactivitat; s'han realitzat dos grans simulacres d'emergència nuclear, a més, els bombers de la Generalitat han participat en diferents simulacres de salvament a les centrals nuclears; els tècnics del cos de bombers, juntament amb els representants sindicals, van realitzar, també, visites a cossos de bombers europeus especialitzats en emergències nuclears, i la Direcció General ha realitzat cursos formatius específics per als bombers de la central nuclear; el mòdul de radioactivitat s'ha incorporat de manera fixa tant pel que fa al curs bàsic de bombers com pel que fa al curs de caporals, sergents i tècnics, i els alumnes dels cursos de caporals i sergents de les escoles de bombers han visitat, també, les centrals nuclears. A part d'això, hi hauria el grup sanitari, també, amb dependència, en aquest cas, de la Delegació Territorial a Tarragona del Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat.

Escolti: el fet que el comandament màxim, des d'un punt de vista polític, d'una emergència depengui de la delegada o de la Delegació del Govern que està a Barcelona, no li càpiga el menor dubte que això no té cap influència perquè, lògicament, els aspectes més operatius, més tècnics, més tecnològics, evidentment, conti-

nuen estant, doncs, a la zona on han d'estar i amb el control que correspon.

A mi em sembla –ho repeteixo, i amb això vull acabar aquesta primera intervenció– absolutament legítim que vostè sigui una persona que consideri que no hi ha d'haver energia nuclear i que consideri que s'han de desmantellar les centrals nuclears i que s'ha d'anar a altres fórmules d'energia –res a dir-li sobre això. Em sap greu que vostè justifiqui aquesta posició política, molt legítima, intentant projectar ombres, dubtes –i, en alguns casos, penso, inexactituds, fins i tot des d'un punt de vista de situació actual, pel que fa, doncs, en aquest cas, com li he pogut demostrar, a les vies de comunicació i això– per voler refermar la seva idea. Em sembla correcte que vostè digui: «Miri: jo sóc contrari a les centrals nuclears, sóc contrari que hi hagi l'energia atòmica i, per tant, demano el seu desmantellament», però que vulgui introduir-ho pel camí de sembrar dubtes i, a més, en situacions de mitges paraules, doncs, jo crec que això és un exercici, almenys, arriscat i perillós.

Res més. Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. La senyora diputada pot fer rèplica. Té la paraula per un temps de cinc minuts.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, no sóc jo sola la que estic en contra de les nuclears o de l'energia nuclear; som molta gent en el nostre país que hi estem en contra i, fins i tot, vostès mateixos, a mi em consta que estan intentant anar substituint ..., les energies alternatives, per anar substituint, precisament, aquesta energia nuclear –d'això, no en dubto; ho sé i me n'alegro molt. Però, la duració de les nostres centrals el màxim serà de vint a trenta anys. Jo crec que seria hora que ens comencéssim a preocupar i que no ens passés com el desmantellament de Vandellòs, i que anem una mica perduts, que encara no sabem on posar..., més ben dit, sí que ho sabem: enterrar els residus a la mateixa central. És a dir que no està previst, per exemple, que aquesta comissió, que és la que ha de vetllar –i, d'això, sí que nosaltres en som responsables–, que està encarregada de tan important i delicada funció com és el desmantellament de Vandellòs I..., no em digui que no està a les seves mans, també, d'aconseguir que aquesta comissió es reunís no solament una vegada l'any; jo crec que és prou important perquè es reuneixi més vegades.

Totes aquestes obres que vostè m'ha anomenat, que estan acabades..., jo ho celebro molt, no ho poso en dubte; ara bé: hi ha alguns llocs –perquè, això, no m'ho he inventat jo, senyor conseller; això és el resultat d'haver parlat amb la gent dels pobles que envolten les centrals nuclears– en què la gent no sap què ha de fer. Estic d'acord que els bombers –i vostès ho tenen previst–, des d'aquí, en un cas d'emergència, doncs, puguin actuar, suposo, adequadament i com cal; però les poblacions no estan assabentades del que s'ha de fer per molt

que digui vostè que s'han fet programes... No sé: aquí s'han fet programes, potser als bombers, potser a les persones que estan encarregades d'efectuar aquesta emergència, però no pas a les persones que viuen en les poblacions –això em consta.

Després, per altra banda –vostè m'anomenava allò de l'Ametlla de Mar–, es va pactar amb l'Ajuntament de Perelló, governat per Convergència, que el traçat inicial de la carretera d'evacuació..., realment, és que va a parar a un barranc. Això no està acabat, senyor conseller; això, no em digui que està acabat perquè és cert que no. I, fins i tot, amb motiu del pregó de la festa major d'aquesta localitat, el mateix president, el senyor Pujol, es va comprometre a l'execució del vial que connectava el barranc amb la Nacional-II, i no em digui que això està fet, perquè no està fet.

Quant al comandament del Pla d'emergència –aquesta renúncia que vostès accepten–, senyor conseller, a Catalunya en tenim quatre, de centrals; quatre centrals –encara que una s'estigui desmantellant, per mi és igual que les altres–; són quatre centrals nuclears, cosa que em sembla que és prou important com perquè nosaltres haguéssim tingut més competència a l'hora de les actuacions del que sigui: del funcionament, del desmantellament o del que sigui. El mateix delegat de Tarragona, el senyor Maldonado, en una entrevista que vàrem tenir sobre el tema amb els Verds, estava disposat a acceptar, ell, responsabilitats, i, en canvi, no se li van donar, i això depenia, també, molt del Govern; es podia haver fet que Catalunya hi estiguéssim més implicats directament.

No em resta més per dir; vostès mateixos, doncs, en els plans territorials –com he dit– veig que ja tenen en compte, doncs, anar substituint... I, quan dic «tancar les nuclears», com comprendre, no vull dir avui per demà, sinó progressivament anar, en els plans del Govern, substituint... I, això, suposo que sí que ho tenen en compte, però crec que encara s'hi hauria de posar més consideració. I, a més, és que tindrem l'exemple..., ja no solament a Alemanya, ara, amb aquesta circumstància dels Verds en el Govern, sinó a Europa, en general. Ja no se'n construeixen més, honorable senyor conseller, de centrals nuclears. Això vol dir alguna cosa: n'hi havien moltes en projecte i, en canvi, ja no se'n construeix cap absolutament.

Únicament, la prevenció: els plans d'emergència, que, realment, fossin contemplats a tot arreu. Celebro molt tots aquests acabaments d'obres; em preocuparé de saber si, realment, molts d'aquests llocs no condueixen, doncs, a això, a un barranc, no?, perquè això és totalment inacceptable.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Olivares. El conseller, el senyor Pomés, pot fer contrarèplica; té la paraula.

El conseller de Governació

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyors diputats... Li reitero el que li deia abans, és a dir

6662

que sigui poca, mitjana o molta la gent que puguin estar, doncs, en contra de l'energia nuclear..., ja que estem en una societat plural i, com a tal, doncs, cadascú és lliure d'expressar, lògicament, les seves opinions. Jo aquí no critico això i, a més, penso, doncs, que això és un debat que hi ha a totes les societats.

Jo, l'única cosa que abans li retreia no era que fos vostè en persona –que ja ho suposo–, sinó que vostè representa, doncs, tota una opció política..., jo el que li retreia abans és que vostè volgués lligar d'una manera tan lineal el fet de dir que el problema de les centrals a Catalunya, doncs, venia produït perquè no s'havia executat tot un seguit de plans operatius, de vials, etcètera... Jo li deia: «Em sembla que això no es correspon exactament amb la realitat».

Que es vulgui fer un debat –que es vulgui fer un debat– sobre quin ha de ser el futur de l'energia atòmica i, per tant, quin ha de ser el futur de les centrals nuclears a Catalunya, jo crec que és un debat que es pot fer, que es pot plantejar, però, potser, no entra dins del que és, en aquest cas, una interpellació en el Parlament de Catalunya al Govern, crec jo que és això. Que es pugui entrar en un debat de dir cap on s'ha d'anar d'aquí a vint anys, d'aquí a vint-i-cinc anys, d'acord. Que es faci aquesta anàlisi. Això no entra en la interpellació de dir: «escolti, vostès, em sembla que estan incomplint per la seva part, doncs, tot un seguit de temes, com jo he intentat demostrar-li amb xifres i amb concrecions.»

I, per tant, en aquest sentit, jo crec que el que s'havia de deixar ben clar a la discussió d'avui era que hi han dos aspectes: un és quin ha de ser el futur de l'energia nuclear, que això seria un àmbit. I l'altre és de dir, dins de l'actual planificació que des de l'any 1991, 90-91, s'ha fet dels plans d'emergència nuclear i, concretament, del pla Penta, què és el que s'ha fet? Vostè deia, diu: «quasi no s'ha fet res.» Jo li demano que, en tot cas, digui: «escolti, potser falta fer alguna cosa.» Però s'ha fet més del 85%, per no dir el 90% de les qüestions que estaven previstes. Sí que ja li he dit que hi havien dues obres, em sembla, en la meua relació, i que si després, amb molt de gust, vol, doncs, ja li facilitaré, fins i tot per escrit, quines són aquestes obres, que sí que estaven una en projecte de fase d'execució i l'altra de redacció, i que, per tant, doncs, dallò. I que si en un cas concret hi ha una situació d'un disseny que, permeti'm que posi, fins i tot, una mica no en dubte la seva paraula, sinó que una sortida d'emergència acabi en un barranc, diria molt poc a favor dels professionals d'obres públiques i dels enginyers d'obres públiques que dissenyen una cosa que està així, però que, en qualsevol cas, això.

Deixi'm dir-li, també, això altre. És a dir, tots els municipis d'aquesta àrea, tots absolutament els municipis que estan «afectats» per aquesta zona, des de l'any 1996 que tenen els seus plans d'actuació municipal i els seus plans d'emergència perfectament homologats, perfectament redactats. I jo vull creure que també aquests ajuntaments, doncs, evidentment, evidentment que coneixen a la perfecció quan hi ha una..., quan pogués haver-hi una possible o hipotètica situació d'emergència, com s'ha d'aplicar això, perquè són els primers interessats a saber-ho, i em consta que d'això

es va fent una actualització constant per part d'aquests municipis.

I, per tant, doncs, no hi ha tampoc aquesta sensació d'ignorància, sinó que els respectius municipis això ho estan portant a terme. Jo continuo dient que, davant d'una possible, molt improbable, absolutament llunyana possibilitat, mínima possibilitat d'emergència, aquesta, òbviament, el Govern de la Generalitat ha de col·laborar en aquells aspectes que són de la seva competència. Però el que és el comandament, la competència, és que ha de ser una competència de l'Estat per raons, fins i tot, des del punt de vista geogràfic, per raons, fins i tot, des del punt de vista d'organització. I és més, l'Estat també ha de donar comptes, en aquest cas, al centre europeu. I, per tant, voler-ho acotar tant a casa nostra no té sentit des d'un punt de vista ni operatiu ni des d'un punt de vista de concepte. I per tant, aquí, ja no és una renúncia o no una renúncia, sinó que és una decisió de coherència amb el que, en aquest cas, és, doncs, l'energia nuclear. En cap cas és no voler assumir responsabilitats, és tenir molt clar que hi han determinades qüestions que són responsabilitat d'un territori i hi ha determinades circumstàncies en què la responsabilitat depassa, no ja aquest territori, sinó, m'atreveria a dir fins i tot, el mateix Estat.

Res més. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la salut laboral i la prevenció d'accidents en els llocs de treball

Anem a substanciar ara el punt dotze de l'ordre del dia, que és interpellació al Consell Executiu pel procediment d'urgència sobre la salut laboral i la prevenció d'accidents en els llocs de treball. Presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula el senyor Jordi Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, als set mesos del debat obert en aquest Parlament amb la substanciació de tres interpellacions sobre seguretat i salut laboral, i l'aprovació posterior pel mateix Ple d'una moció subsegüent, quines són les raons que porta el nostre Grup a interpellar de nou el Govern respecte al seu capteniment en aquesta matèria. Tres són els motius que justifiquen, al nostre entendre, aquesta interpellació.

En primer lloc, l'augment de la sinistralitat laboral; en segon lloc, l'incompliment, per part del Govern, de la Moció aprovada, i en tercer lloc, la presentació, el passat dia 4 de novembre, a Madrid, d'un pla de xoc per l'Estat amb la participació del Govern central, governs autonòmics i agents socials. Una interpellació que substanciarem a pocs dies de la reunió de la Comissió Permanent del Consell Català de Salut i Seguretat en el

Treball, el proper 19 de novembre, i amb el debat presupostari obert ja en el Parlament de Catalunya.

Quins són els objectius d'aquesta interpellació per part del nostre Grup? Evidentment, la primera, la de control. Però també la de compromís i proposta amb una política més decidida i eficaç de lluita contra els accidents de treball. Parlava a l'inici de la meua intervenció de les raons d'aquesta interpellació, i deia que la primera era l'augment dels accidents de treball. Les dades són ben evidents i utilitzaré en la seva demostració les mateixes variables que vostè va utilitzar en el debat del mes d'abril.

L'evolució de l'índex d'incidència interanual per 1.000 treballadors, i segons fonts de l'EPA, és la següent: si ho comparem amb el tercer trimestre de 1996, després d'aprovar el Pla català de prevenció i amb referència al segon trimestre del 98, l'augment és de 5 punts. Es passa del 73,94 al 78,98. Si ho comparem del quart trimestre del 97 al segon del 98, és de quasi 3 punts; més exactament el 2,83: del 76,15 al 78,98. Si ho comparem amb els primers 8 mesos del 98 respecte al 97, l'increment del nombre total d'accidents és del 14,8, quasi el 15%, passant de 84.659 a 97.250. Dades, les de la sinistralitat laboral, que igual com les de l'atur o la precarietat en el treball estan molt per sobre de les mitjanes europees. Malauradament, també en els accidents laborals, amb el seu elevat nombre, ens diferenciem d'Europa.

Segona raó: incompliment dels compromisos i mandats parlamentaris. Vostès, un cop més, han incomplert..., fan les coses tard i malament, respecte a la qüestió de la salut i la seguretat en el treball. Davant l'actitud responsable i constructiva dels grups parlamentaris de l'oposició que varen prioritzar en aquell debat l'acord per davant de la polèmica i així poder tirar endavant propostes de millora, vostès han traït la confiança dels grups, com a mínim, la del nostre. Ni hi ha un diàleg que, en aquests moments, hagi donat resultats; es va amb retard respecte a l'Estat en la implantació d'un pla de xoc ni, evidentment, s'ha potenciat l'activitat de vigilància i control a l'activitat laboral, especialment, a les ETT i sectors amb elevat grau de temporalitat. I el que és pitjor, el nombre d'accidents, mentre, ha anat augmentant. I és que per vostès no pot ser d'una altra manera. Des de les seves concepcions, vostès creuen que una política de prevenció no fa falta, ni exerceixen les competències que els pertoca per fer complir la legalitat en aquesta qüestió.

El punt de partida de la seva anàlisi és ben senzill. Els accidents laborals són un efecte natural de l'activitat laboral. Si hi ha increment de l'activitat econòmica és raonable que incrementi també la sinistralitat laboral: Pujol *dixit*, aquests passats dies, i vostè mateix, d'alguna manera, ho afirmava en el debat de les anteriors, del mes d'abril.

Part d'aquest augment també cal explicar-lo per un determinat nivell de frau que existeix en la declaració de les baixes laborals. Aquesta última ocurrència és presidencial, és l'aportació del president Pujol a la cimera el dia 4 a Madrid. És a dir, tenim més accidents laborals perquè hi ha un increment de l'activitat econò-

mica i, a part, hi ha molts accidents laborals amb baixa perquè hi ha un frau a la seva declaració.

Per altra part, seguint el fil de les seves reflexions que hem anat llegint i que hem anat escoltant tots aquests darrers temps, els empresaris, a la pràctica, no han de ser destorbats o limitats en les seves activitats —darrer eix de les seves concepcions—, el que explica la facilitat amb què la Generalitat s'apunta a les moratòries en l'aplicació de l'actual legislació i dels seus reglaments.

No tenen ni voluntat ni mitjans per endegar una real i eficaç política de prevenció dels accidents laborals. No tenen ni voluntat ni mitjans per vigilar, controlar i sancionar qui no respecta la legalitat. I els resultats d'aquesta manca de voluntat i d'aquesta manca de mitjans és que al llarg del 98 hem tingut quasi 100.000 accidents amb baixa a Catalunya.

Senyor conseller, no cal ser un Epaminondes per relacionar les corbes de sinistralitat amb els increments o amb l'evolució dels cicles econòmics. Però el problema que té Catalunya, el problema que té el nostre país, és que aquests percentatges tan alts no guarden cap relació ni amb l'increment de l'activitat econòmica, ni amb l'increment de la població activa, i és més, superen el 97 de més d'un 18% la relació entre treball temporal, el 31,1 i els accidents laborals entre aquests treballadors amb aquest tipus de contractació, el 49,5. I és més, un 63% dels accidents laborals mortals els pateixen treballadors amb contractació temporal.

Estem, doncs, davant d'una situació greu, d'incompliment de la llei, de manca de voluntat en la seva aplicació, de manca de recursos i de polítiques eficaçes en la prevenció, de manca de control, de vigilància i sanció per part de l'Administració que correspon, que es tradueix en unes dades prou eloqüents: un 73% de les empreses no han fet cap tipus de formació en prevenció; un 35% no té cap coneixement de la Llei de prevenció; un 63% de les màquines no disposen de les mesures de prevenció i protecció. Vostès estan incomplint el pla; un pla que, per altra part, mai ha tingut una dotació pressupostària pròpia. Vostès han reduït, quan no congelat, les partides pressupostàries per a la salut i seguretat laboral. Un cop més, en el projecte de pressupost del seu Departament per al 1999 es repeteixen les mateixes partides que l'any 98.

Com pensa vostè abordar seriosament no tan sols la revisió del Pla de prevenció del 96, sinó l'aplicació i el desenvolupament del Pla de xoc estatal a nivell de Catalunya? Quins compromisos podrà prendre a la reunió del dia 19 a la Comissió Permanent del Consell Català de Seguretat i Salut laboral amb els sindicats i amb els empresaris?, quins compromisos pensa prendre amb aquestes partides pressupostàries? Com pensa vostè, en definitiva, afrontar amb responsabilitat i amb decisió una política real que eviti que es redueixin els accidents laborals al nostre país?

I, sobretot, el que és més important per al nostre Grup, quina confiança, quina seguretat pot donar vostè quan incompleix reiteradament i metòdicament tots els acords que es prenen en aquest Parlament o que es prenen amb els agents socials?

6664

A l'entendre del nostre Grup Parlamentari estem en una situació complicada. Nosaltres li vam oferir el mes d'abril un diàleg constructiu i en positiu. Vostès van aprofitar aquella avinentesa per tal de superar una polèmica, per tal de superar un mal tràngol a nivell del Parlament de Catalunya. Però també li vam dir que o les coses es feien raonablement bé i es complien els compromisos i els acords o la nostra actitud seria ben diferent, i passaríem, malauradament, a exercir la crítica responsable que correspon davant d'un fet tan greu, des d'un punt vista social, tan greu, des d'un punt de vista econòmic, però sobretot, d'un fet que causa patiment a moltes persones. Estem parlant de xifres molt elevades, estem parlant de xifres que no es justifiquen per cap raó natural, estem parlant de xifres que res tenen a veure amb comparacions amb regions desenvolupades del nostre nivell, que res tenen a veure amb les mitjanes europees i, sobretot, estem parlant d'una deixadesa, d'una negligència i d'una manca de responsabilitat per part d'aquesta Administració del tot criticable.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

És per això, senyor conseller, que li demanàvem que es comprometí, que prengui compromisos. Que prengui compromisos no tan sols de polítiques reals i actives, sinó que prengui compromisos de partides pressupostàries. Perquè no es pot desenvolupar cap pla si darrere no hi ha el suport econòmic necessari perquè pugui tirar-se endavant. I li pregaríem, senyor conseller, que sigui precís i clar amb aquests compromisos. Per la nostra part i a partir d'una moció que ha presentat el senyor Novella, si s'aproveïssin aquells punts d'aquesta moció avui en el debat que hi haurà posteriorment en aquest Parlament, ja en tindríem suficient i renunciàrem a presentar una moció subsegüent. Però, en definitiva, per mi, pel nostre Grup, l'important no és tant, ara, diguéssim, les declaracions o els grans acords, sinó la traducció pressupostària que realment la Generalitat vol fer un salt endavant en la seva política de prevenció dels riscos laborals. I és per això que hem presentat aquesta interpellació i és per això que demanem al Govern que informi del seu capteniment.

Gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta té la paraula l'honorable conseller de Treball, senyor Ignasi Farreres.

El conseller de Treball (Sr. Ignasi Farreres i Bochaca)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, il·lustre senyor diputat, permetin-me que, fent referència a la interpellació que fa uns mesos vàrem dirimir i que vostè hi ha fet referència, recordi que un element bàsic en la qüestió de la sinistralitat com a mesura molt significativa per valorar la seguretat són precisament els accidents greus o, fins i tot, la suma dels greus més els mortals. Permeti'm..., no és que hi hagi diferències substancials respecte al que vostè ha dit, però deixi-me-li fer una mica de perspectiva de

l'evolució i de dades. Precisament, posant primer l'accent en els accidents greus. Del període del 88 al 94 hi va haver una baixa significativa de la sinistralitat a Catalunya.

El 95, 96 hi ha un increment lleuger; el 97 hi ha un decrement, una disminució del 2,4% i els nou primers mesos d'enguany hi ha hagut un increment, relativament important, del 9,3%. O sigui que la sinistralitat en els accidents greus, després de molts anys de disminució, dos anys d'augment lleuger i un altre de disminució, augmenta enguany en aquests nous mesos d'un 9,3%.

En síntesi, en xifres absolutes, l'any 88 hi havia 2.450 accidents greus a Catalunya i en el període 93-98 —perquè no em digui: «Escolti, vostè agafa un moment favorable...»— la mitjana d'aquests anys fins ara estem al voltant, a una mitjana de 1.450 accidents greus; o sigui, de 2.450 a 1.450, ha disminuït de 1000. Això representa una disminució del 40%; per tant, és una baixada dràstica. En els lleus, del 90 al 94 es produeix un descens, després hi ha uns augments significatius —el 97 del 9,2 i el 98 del 14,8%; el 15% a què vostè feia allusió ara—, i en els mortals passem de 215 accidents mortals l'any 89 a 175 l'any 97. Això representa una disminució de 40 accidents mortals menys i en tant per cent, un 19%. En el que portem d'any, també per als nous mesos, una disminució del 7,8%: 10 accidents mortals menys que els mateixos mesos de l'any passat.

Sobre els índexs de sinistralitat total, el 90 l'índex era un 9,12 i el 97 un 7,23. Recordo que l'índex és: nombre d'accidents per població ocupada; per tant, diguem-ne, es mesura la sinistralitat d'una forma molt precisa. El primer semestre del 98, sobre el primer semestre del 97, és cert, fem l'índex, hi ha un lleuger increment: del 3,51 al 3,76. En resum, per no cansar-lo amb números, no estan en contradicció, però, vull dir, és una evolució, diguem-ne, que és francament positiva amb un repunt que tenim als accidents lleus i també en els greus, dins d'aquest any exclusivament. En resum, tenim una evolució satisfactòria en accidents greus i mortals i un acusat creixement en els lleus.

Quina és l'orientació del Govern? Perquè vostè em pregunta els propòsits de capteniment. Doncs, miri, sense oblidar les nostres obligacions d'accions de control i les sancions corresponents quan corresponguin, el nostre accent ha estat sempre en les polítiques preventives. I aquesta orientació, a més, hem intentat portar-la, transmetre-la, per una banda, als agents, als interlocutors socials i, també, al Govern de l'Estat; als interlocutors socials signant amb ells acords —en tot cas, no els els detallaré ara— i constituint organismes derivats d'aquests acords. I, amb el Govern de l'Estat, aquesta voluntat preventiva l'hem portada, doncs, per exemple, amb satisfacció, perquè la Llei del 95, la Llei de prevenció de riscos laborals ha recollit en gran manera aquesta nostra preocupació. Ens sentim una mica bastant pares de la criatura, no en exclusiva, però ens sentim pares de la criatura de la Llei 31/95.

Quins pactes i organismes hem fet? Li recordava, però..., jo crec que molt breument és bo, perquè emmarca les obligacions que tenim, els compromisos que

hem agafat, les orientacions de futur. L'any 89 vam fer un pacte per institucionalitzar, precisament, la col·laboració amb el Govern i amb els sindicats. A títol anecdòtic va ser la primera vegada que va costar, l'atreviment d'haver signat un pacte només amb els sindicats, que es demanés la dimissió d'aquest conseller a la tribuna d'un diari, concretament, l'ABC de Catalunya. Després, al cap de poc temps, s'hi van adherir les patronals, les dues patronals, a la volta d'un any, amb molt poques variacions. Immediatament, poc temps després es va crear una comissió específica de la construcció, que en aquell moment era un sector també molt, diguem-ne, molt, amb moltes dificultats, perquè hi havien les obres olímpiques entremig. I el 92, com a aplicació dels pactes del 99, ja es creen els dos organismes: el Consell Català de Salut Laboral en treball i en sanitat per part de l'Administració, o sigui, tripartit amb sindicats i amb patronals. I també es crea la Comissió Interdepartamental a efectes de la coordinació de l'acció, diguem-ne, de tots els departaments de l'Administració catalana. Em salto les actuacions conjuntes que s'han fet en funció d'aquesta coordinació de la Comissió Interdepartamental, i entrem ja en el 94, amb intensos treballs i relacions amb el Ministeri a efectes de preparar la Llei 3/95 que, com li deia abans, crec que hi vam tenir una incidència important i van copiar bastants de les coses que havíem signat l'any 89.

L'any 96 el Consell Català aprova per unanimitat el Pla de prevenció de riscos laborals de Catalunya. Aquest Pla va ser el primer elaborat amb l'Estat, elaborat i consensuat a nivell de tot l'Estat, i la seva finalitat: formular criteris, impulsar accions per a la detecció i l'avaluació dels riscos, per a la detecció i la comunicació dels efectes, diguem-ne, dels accidents i per establir mesures. El Pla, què fa? Doncs, desenvolupa l'aplicació de la Llei fins a l'any 2000, o sigui, és plurianual. Està consensuat –ja ho dic– amb tots els agents socials i això ho fa marcant objectius, que poden ser tant estratègics com operacionals, com implicant tothom, la participació de tots plegats. I entrem al maig del 98: se signa, també, i em sembla que és important, l'acord bàsic sobre la seguretat i salut laboral; el signen els sindicats, Comissions i UGT, amb la patronal Pimec-Sefes. I, després, el maig del 98 la Conselleria de Treball se suma al pacte, en ajuda de la creació de les oficines informatives. Per tant, fa una aportació específica. A vostè no se li escaparà, fins i tot, el risc, també, que suposa sumar-se, diguem-ne, a aquest pacte per part de la Conselleria de Treball, donat que els signants del pacte agafen un espectre, diguem-ne, del món social.

L'evolució recent de les causes... Jo aquí sí que voldria matisar-li una cosa. Vostè diu coses, però jo crec que, de veritat, a mitges. L'evolució recent de les causes de la sinistralitat és el tema que tenim sobre la taula. Han dit que l'any 98 hi ha un decrement dels mortals –estrictament des del 98 ja la tendència històrica és molt positiva– i un increment dels altres: dels greus i dels mortals. És motiu de –no, dels mortals aquest any hi ha disminució, n'hi ha deu menys fins al moment–..., és motiu de preocupació el fet que hi hagi aquest increment, sobretot, els lleus; un 15%, diguem-ne, al semestre, que ha dit vostè, un 9 i escaig per cent ja tancat el setembre.

Analitzem les causes i vegem les mesures. Primera causa, diu –que quedi molt clar–: «És el no-compliment de la normativa i les mesures de seguretat.» Aquesta és la primera causa, és evident. Però, sabent també que l'increment de l'activitat econòmica, senyor Guillot, implica que hi ha més persones ocupades, si és que realment l'increment de l'activitat econòmica es converteix en més ocupació, com ha estat el cas. Perquè l'any 97 hi ha hagut 101.000 persones més afiliades a la Seguretat Social; treballant, per tant. I l'any 98, en el que portem, el primer semestre, hi ha 74.000 persones més, sortosament, treballant al mercat de treball. Per tant, més persones treballant, més possibilitat de risc. Això és un fet objectiu, indiscutible, per entendre'ns. I també es produeix, en haver-hi major activitat econòmica –i això és una conseqüència negativa–, que es fan més hores extres i és evident que hi ha més fatiga, i, per tant, més probabilitat de risc. Aquesta és una de les conseqüències negatives, l'anterior no –l'anterior no–, hi ha més feina, hi ha més exposició, evidentment.

La quarta causa podria ser la contractació temporal i la rotació que genera i, per tant, el fet de passar per feines que no es dominen, diguem-ne, els mecanismes, perquè són empreses diferents i amb feines diferents.

La cinquena seria que hi ha més consciència declarativa, perquè, una mica dit correntment, van les coses més seriosament, hi ha més consciència d'obligació. Es produeixen alguns abusos, és cert, i al president Pujol li ho vam assenyalar la mateixa Conselleria i crec que és una valentia declarar-ho...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps. Tindrà temps per a la rèplica.

El conseller de Treball

Tanco la frase, si em permet, senyor president.

El president

D'acord, acabi.

El conseller de Treball

Es produeixen alguns abusos com declarar com a accidents lleus baixes per malaltia, per a estalvi de despeses. Això és una denúncia de certa pràctica empresarial, no és, diguem-ne, cap acusació a treballadors.

Hi han mancances de coordinació en feines de subcontractació o en simultaneïtat de feines, i l'increment de les causes també de les orgàniques, o per infarts o en trànsit –*in itinere*– i l'economia submergida. Aquestes són les causes. Si volem, diguem-ne, atacar la problemàtica, hem de conèixer les causes per fer bona teràpia.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Guillot, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, vostè creu que és raonable en una cimera a Madrid, amb el Govern central, amb el conjunt dels governs autonòmics i amb els agents socials, introduir un element que segur que hi és, que és la picaresca, però introduir com els dos elements de reflexió per part del president Pujol respecte a un increment greu i alt de la sinistralitat laboral dir: activitat econòmica i frau. Vostè creu que és raonable això? Vostè no creu que això és fugir d'estudi? Vostè no creu que això és una..., o que aquesta persona, que el president, desconeix totalment aquesta qüestió o és que, evidentment, vol evitar les responsabilitats que hi té.

Miri, per parlar de les estadístiques i per no embrollar-nos en aquest debat, jo he pres com a referència..., perquè cal trobar a partir de quin any comparem. Jo m'imagino que en un país com el nostre l'evolució històrica de tot ha de ser en positiu. El problema no són les evolucions històriques, el problema és, amb les conjuncions concretes, quina és la realitat, i aquesta realitat com es contrasta amb les polítiques que es desenvolupen.

Si agafem el 95, que és l'any que s'aprova la Llei a nivell de l'Estat, si agafem el 96, que és l'any que s'aprova el Pla de prevenció o si agafem el primer trimestre del 98, que és quan realitzem el debat, a partir d'aquestes dades, que representen compromisos ja siguin legislatius o d'actuació política, la sinistralitat laboral ha augmentat, s'ha incrementat i s'ha incrementat força. I té raó vostè quan diu que sí, que tan sols en accidents mortals l'any 98 estem millor que l'any 97. Però en la resta s'ha incrementat, i aquesta és la realitat. I, escolti, com que parlem d'incidència per cada mil treballadors l'increment de l'activitat econòmica no modifica aquesta variable, perquè sempre estem parlant sobre mil treballadors, quina és la proporció que hi ha d'accidents. I amb aquesta variable, que no té res a veure o que, diguem-ne, esquivi el problema de si hi ha més treballadors ocupats o menys, també s'ha incrementat en quasi cinc punts aquesta en relació amb el 93 o, en tres punts, respecte a l'any passat. És a dir que estem parlant –ho agafem com ho agafem– d'un increment important de les dades de sinistralitat.

I vostè diu: «Quines són les causes?» El no-compliment de la Llei. Però és que no es compleix la Llei perquè els empresaris troben en la Generalitat la primera avaladora de les moratòries. No es compleix la Llei perquè la Generalitat no exerceix una funció sancionadora. I no ens torni a repetir una polèmica entre cultura de la prevenció i cultura de la sanció, perquè a l'Administració li corresponen les dues cultures: prevenir, però, també, sancionar i fer complir la legalitat. I vostès això no ho executen, no ho realitzen i no ho exerceixen. I les dades d'aplicació, de desenvolupament d'aquesta Llei, de tota aquesta política de prevenció a nivell de les empreses –abans ja les hi he donat– són baixíssimes. El desconeixement de la Llei, la manca de formació, la manca de mesures de prevenció i de protecció són baixíssimes. I vostès, en això, no hi fan res.

És a dir que, en primer lloc, el no-compliment de la Llei es deu, com a primera causa, també, per part de l'actitud i de la política de l'Administració de la Generalitat. En segon lloc, a situacions pròpies del mercat laboral: hores extres, moltíssimes. Però és que, és clar, la Generalitat en fa dos milions, eh? Contractació temporal: altíssima, el 31,1%. Però és que la sinistralitat laboral en aquest sector és quasi del 50% del conjunt d'accidents amb baixa. Però és que aquesta Llei la van fer vostès.

Per mi, el que comença a ser preocupant, senyor conseller, és aquesta cultura de la desresponsabilització total. Vostès no tenen mai responsabilitat sobre res: o és per efectes naturals o és per trajectòries històriques o la culpa ve de fora. Vostès no tenen responsabilitat mai de res: administren 2 bilions de pessetes, administren tot un seguit de competències, però mai són responsables de res del que passa en aquest país. I aquesta responsabilització sap que, a part, diguem-ne, que és ofensiva intel·lectualment, políticament és enganyosa, és un element de desnacionalització d'aquest autogovern. Si l'autogovern, la seva credibilitat i legitimitat no es pot afrontar des de la responsabilitat d'aquell que la gestiona i tot sempre és a l'extern, quina credibilitat i quina legitimitat té aquest autogovern respecte a la societat?

Vostès han de començar a assumir, senyor conseller, que vostès també són responsables del que passa, i són responsables del que passa per les seves polítiques. I, en aquest cas, en concret, en el cas de la seguretat i la salut en el treball vostès en són un factor de risc. Perquè vostès no exerceixen el que..., no fan el que haurien de fer. Aquesta Conselleria és un element de perillositat amb els llocs de treball. Vostès no prevenen; vostès no sancionen; vostès no fan el que han de fer. I, sobretot, senyor conseller, deixem-nos ja de literatura i, si vol fer el que ha de fer, posi diners. Perquè un altre defecte d'aquest Govern és que aquí tot són compromisos: «Aquí farem, prometrem, estudiarem, ens pensarem...» Però, recursos mai no n'hi ha ni un –20 milions, l'any 98, 20 milions, l'any 99. Posi recursos, posi diners i, a partir d'aquí, tota aquesta retòrica i tots aquests escrits podran ser quelcom de real i, sobretot, aconseguirem el que li deia al començament: que la gent pugui tenir condicions de vida i de treball dignes però, sobretot, segures.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Guillot, vostè diu 20 milions; 20 milions és per a una partida específica de subvenció que s'està donant des de fa uns anys a un sector com és la construcció per a una finalitat específica. Però vostè, si llegeix el pressupost, ha de llegir-lo tot. El cost fonamental per a qualsevol administració en qüestions de seguretat i higiene és el cost de totes les seves plantilles de tècnics, d'experts, les

seves dotacions, els centres de seguretat i higiene... Escolti, diguem-ne, l'aportació substancial de l'Administració, el control que s'hagi de fer dels accidents, el seguiment, els informes, tot això vostè s'ho deixa oblidat. Malgrat tot, en cert moment vostè nega l'evidència. Jo li he estat dient, escolti, el transcurs de l'accidentalitat a Catalunya amb dades molt objectives i irrefutables; i li estic dient que, aquest any, en els accidents lleus s'està produint un augment important, i he intentat donar unes causes –li ho he explicat–, unes causes molt àmplies. Per tant, hem d'actuar sobre totes elles i aquesta és la intenció que tenim.

Escolti'm, jo crec que el que hem de fer..., i em sembla que una invitació en tot cas o és una resposta a la invitació que ens fan vostès, i lligant amb la referència que he fet abans en la Moció presentada pel diputat senyor Novella, jo crec que podríem trobar punts de coincidència sobre el tema i no voldria oblidar-me'n, doncs, recordar que perquè puguem disposar en intensitat de tots els recursos de la Generalitat més tots els altres a què tenim, en principi, dret, és reclamar la constitució de la fundació que estableix la disposició addicional cinquena de la Llei, i que diu –i li ho llegeixo literalment, ho tradueixo–: «Per al compliment dels seus fins, es dotarà la fundació d'un patrimoni amb càrrec al fons de prevenció i rehabilitació procedent de l'excés d'excedents de la gestió realitzada per les mútues d'accidents de treball i malalties professionals a la Seguretat Social. La quantia d'aquest patrimoni no excedirà» tal, tal, tal... Aquí hi ha, diguem-ne, el que tenim per llei. Ho van gestionar en el seu moment i hem d'exigir que es faci això. Jo li demano també que en la mesura de les seves circumstàncies, uns i altres, políticament, ens moguem perquè es constitueixi això. Perquè fins ara, diguem-ne, no s'ha constituït; no s'ha constituït perquè hi ha hagut agents socials i econòmics i de tot sentit amb una mentalitat molt centralista que ho han frenat, i per això vostè dona la impressió que de la intervenció del president Pujol l'altre dia ha llegit el dels diaris. Jo hi vaig ser personalment. El president Pujol va dir moltes coses, entre altres coses va fer una reivindicació clara, duríssima, que va ser molt agraïda per tots els consellers autonòmics allà presents, que es constituís la fundació i que es territorialitzessin els fons corresponents, i això va ser una declaració pública en el fòrum en una cimera tan important com aquesta. I vostè comprendrà que les declaracions sobre aquestes qüestions específiques del president Pujol alguna cosa ens demana de consulta o de criteri, lògicament.

Per tant, aquí..., perquè aquí és on podem sumar llavors els recursos de la Generalitat més el recurs a què tenim dret procedents dels excessos de les mútues. Perquè està clar, si fem un esforç exclusivament nosaltres, menyspreant aquests altres fons a què tindríem dret, serà en detriment d'altres partides, siguin del caire que siguin, del pressupost de la Generalitat. Per tant, el que hem de fer és sumar el màxim d'esforços i exigir que això es compleixi, que per això al seu moment va ser pactat. I, diguem-ne, en essència és això: una voluntat de col·laborar en aquest tema. Vostè em diu: a la reunió del dia 19 què direm. Doncs, escolti..., primer permeti'm fer senzillament una apreciació –vostè ho ha dit abans–, diu: la Moció 100/V d'aquest Parlament esta-

bla la recomanació del Govern que instés una avaluació del grau de compliment del Pla de prevenció de riscos a Catalunya; es va fer, s'ha fet una sèrie de reunions, una sessió monogràfica, tota una sèrie de reunions de tipus tècnic, etcètera, i s'està elaborant un pla de xoc. I no faig el detall: el dia 19 ja diré una sèrie de posicions.

L'avaluació que va fer la Comissió –l'avaluació que va fer la Comissió– va ser globalment positiva malgrat que van dir que hi havia alguna de les actuacions previstes que la seva no-disponibilitat pressupostària necessària impedia complir-ho amb tot el ritme necessari, evidentment, i que alguna de les mesures, en funció de les disposicions que havien sortit, s'havien d'adaptar. Senzillament, l'avaluació va ser globalment positiva, malgrat que assenyalaven aquestes qüestions. Per tant, el dia 19 crec que amb aquests plantejaments, si unim, plegats uns i altres, esforços perquè es pugui dotar dels recursos corresponents tota l'acció compromesa del pla de xoc que s'haurà de fer, lògicament, en coordinació amb el pla de xoc que s'està elaborant pels agents socials a nivell estatal.

Moltes gràcies per la seva atenció, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política contra l'exclusió social

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política contra l'exclusió social, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar la interpellació, la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, en roda de premsa, honorable conseller, a finals del mes passat vostè va dir –en tot cas, és el que recull la premsa– que a Catalunya no hi havia pobresa extrema. Nosaltres..., evidentment, aquest no és el motiu d'aquesta interpellació, perquè podria pensar vostè que és oportunista i per què no contestàvem, doncs, per la premsa o pels mitjans habituals que tenim en el Parlament. Però després, curiosament, s'ha anat succeint allò, la cara que de vegades ens fa mal a tots plegats, la cara oculta de la pobresa i l'exclusió social. Malauradament, el dos indigents presumiblement assassinats ens diuen que tenim molta feina per fer, i parlo en plural perquè, evidentment, la lluita contra la pobresa i l'exclusió no és només una política de Govern, però aquí hem d'interpel·lar el Govern.

Acceptant que Catalunya és del primer món, acceptant que Catalunya és la vuitena regió europea a nivell de PIB per habitant, hem de parlar del nostre quart món. I hem de dir..., i un conseller ens sembla que no pot dir que a Catalunya hem acabat amb la pobresa extrema, perquè amb dades clares això no és cert i li han repli-

6668

cat, immediatament li van replicar moltes entitats d'iniciativa social que treballen en aquest camp. Però és que el que no podem fer és pensar que només allò que és visible o que nosaltres veiem des de l'àmbit polític és el que existeix, perquè si no vostè, conseller, s'hauria convertit en una oficina burocràtica on només existeix allò que arriba. I no es tracta d'això. Es tracta que continuadament hem de saber quins són, quins indicadors de necessitat real tenim de pobresa i d'exclusió social. Aquest és l'objectiu fonamental de la meua interpellació, senyor conseller. El Partit dels Socialistes li demana si la seva Conselleria té, en aquest moment, un mapa real de la pobresa i de l'exclusió social a Catalunya. I dic aquests dos termes perquè és evident que no només els pobres són exclosos, que el fenomen de l'exclusió és un fenomen molt més complex. La Comunitat Econòmica Europea ens diu..., accepta sense caure-li cap anell que a Europa hi ha quaranta milions de persones en el llindar de la pobresa, que un de cada cinc nens viu en llars pobres, que aproximadament entre un de cada sis o un de cada nou europeus estan en el llindar de la pobresa o de l'exclusió social.

Els darrers temps, honorable conseller, vostè, que presideix políticament un departament que es diu de Benestar Social, s'ha instaurat en una anàlisi d'obra de Govern en vint anys, però precisament vostè, perquè està en una Conselleria que ha de tractar aquests temes, ens ha de dir: «Aquesta és l'obra de Govern de vint anys en aquests temes, però les necessitats són aquestes i per tant hem arribat fins aquí», perquè, si no, no s'hi val la comparació. Nosaltres, per tant, intentarem argumentar amb alguns indicadors... Nosaltres no governem, nosaltres no ho tenim fàcil, tenir indicadors globals, però hem intentat esbrinar des del documents de les mateixes conselleries fins a altra documentació quins podrien ser aquestes necessitats de subgrups poblacionals i numèricament de persones pobres a Catalunya.

L'any 88, el Departament, el Govern de la Generalitat fa un mapa de la pobresa i de l'exclusió social a Catalunya on ens diu una dada: el 15% de les llars catalanes estan al llindar de la pobresa. *A posteriori*, abans de fer el Pla integral de la pobresa, revisen alguna d'aquestes dades l'any 94 i se'ns diu: un 3% de les persones catalanes viuen en unitats familiars en el llindar de la pobresa; 100.000 persones tenen o cobren pensions de menys de 40.000 pessetes al mes, i probablement hi ha a l'entorn d'unes vint-i-tantes mil persones que viuen amb ingressos inferiors a les 20.000 pessetes mes, que són allò que en podríem dir pobresa ratllant la indigència, pobresa extrema. Des de l'any 94 fins aquí, honorable conseller, nosaltres no hem sabut trobar dades reals, indicadors de necessitats, i a més no els hem territorialitzat i no hem dit en quina situació aquestes persones estan. Tenim dades de PIRMI, tenim altres dades que comentarem, però en aquest moment hauríem de tenir una radiografia molt més real dels indicadors de necessitats per poder-hi trobar solucions i analitzar allò que no hem fet del tot bé.

Una dada important: l'envelliment de la població. Hi ha un milió de persones més grans de seixanta-cinc anys; la mitjana de les pensions és de 50.000 pessetes, i

100.000 persones viuen soles i tenen més de setanta-cinc anys. L'envelliment de la població és un tema extraordinàriament rellevant. L'altre és l'atur i la precarietat laboral: 100.000 llars no tenen cap ingrés fix. Evidentment, hi ha una economia submergida molt important. Això ho diuen dades de diferents entitats que ho estan estudiant. En aquest moment, un altre element molt important és el canvi del model de família. Estudis fets pel mateix Institut d'Estadística de Catalunya ens diuen, molt recents, que el 10% de les llars catalanes són monoparentals. Dones –amb molta més freqüència– i homes amb fills a càrrec. Per tant, 200.000 llars monoparentals. També sabem que hi han 15.000 o 20.000 menors en risc social. Són dades de la mateixa DGAI, i d'alguns d'aquest ni tan sols sabem la seva documentació.

Pobresa extrema, existeix a Catalunya o no existeix? No ens ha de fer por als polítics que treballem en aquests temes que siguem polítics de tercer ordre; nosaltres som polítics com els altres. Treballem en temes incòmodes, en temes que tots volem submergir, però, si no ho fem nosaltres, probablement això encara quedarà més submergit. Un estudi de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, recent, diu que varen estudiar 2.700.000 persones –per tant és, diríem, d'alguna manera, una dada rellevant– i varen trobar que 7.000 llars viuen amb un quart de la renda mitjana per habitant, que d'això en diem, numèricament, pobresa extrema; i 154.000 llars viuen amb la meitat de la renda mitjana habitual, que és el llindar de la pobresa. A l'estudi de pobresa de Càritas del 96 se'ns diu que 170.000 persones a Catalunya viuen amb menys de 20.000 pessetes al mes.

Altres dades, honorable conseller, i els malalts mentals? Hem fet un esforç real pel treball comunitari, per la inclusió social? Tenim aproximadament 300.000 alcohòlics. D'aquest, un bon grup no treballen, són gent de carrer. Probablement, part d'aquests indigents que tenim sense sostre. Tenim 20.000 persones addictes a allò que anomenem droga dura. Hem fet un esforç per la inclusió real? Tenim 6.000 persones en institucions penitenciàries. Aquests no són pobres en el sentit de pobresa extrema, però són persones que si no fem el suficient estan abocades a l'exclusió social. I tenim immigrants; tenim immigrants que, com no ho fem bé, estan abocats a l'exclusió social i no només per la pobresa. I aquesta és una xifra numèricament, en aquest moment, considerable. Per tant, la primera intencionalitat d'aquesta interpellació era dir: necessitem aprofundir en la Conselleria de Benestar Social amb indicadors reals de necessitats. Això en aquest moment no ho tenim.

Segon nivell de la interpellació: analitzar molt ràpidament les prestacions. Vostè sembla que ens ha amagat una avaluació del Pla de la pobresa del 95. Per pura casualitat, hem aconseguit trobar una avaluació que està en paper de la mateixa Conselleria de juny del 98. Per què no ha vingut al Parlament a presentar-ho? Per què no ho ha fet públic? Per què el dia que vostè va dir que no hi havia pobresa extrema no es referia a aquesta avaluació? En aquesta avaluació, honorable conseller, vostè ens diu: «9.708 famílies reben un PIRMI» –són individuals, però té a veure amb la família. Per tant,

25.000 persones a Catalunya viuen d'una renda que és..., amb uns ingressos econòmics que ha d'intentar la inserció laboral amb 42.000 pessetes més el plus de persones a càrrec.

Ens parla d'habitatge i trobem una xifra que ens diu que l'any 97, 76 milions per a ajuts de lloguer. Vostè sap que hi ha moltes entitats que s'uneixen per reclamar que en aquest moment hi ha d'haver una política d'habitatge molt més real per a les persones pobres. Entorn de 6.000 desnonaments a Catalunya per any. I va fent un llistat, aquest Pla d'avaluació, de diferents departaments: un llistat inconnex que no intentem veure quin és el paper polític del Departament de Benestar Social. Diríem programes al barri, ensenyament, salut –pràcticament no fa referència a la salut mental–, treball, un llistat d'empreses d'inserció social; però, conseller, aquestes prestacions, que les tenim i que són instruments, cal lligar-les. Si tenim un PIRMI cal lligar-lo amb un ajut a l'habitatge, perquè amb 42.000 pessetes no es pot pagar el lloguer, i si rep un PIRMI s'entén que no té diners, més diners, que no té més rendes.

És a dir, no tenim indicadors reals de necessitats, tenim prestacions molt esfilagarsades i inconnexes unes amb altres, i em deixo per a la rèplica...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps. Tindrà torn de rèplica.

La Sra. Geli i Fàbrega

...el tercer element, que són mesures alternatives: què podem fer per intentar rescatar de l'exclusió social i de la pobresa aquestes persones?, que m'agradaria sentir de vostè que existeix pobresa extrema a Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per donar resposta a la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de Benestar Social, senyor Antoni Comas.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, vostè ha tocat molts temes. Intentaré veure si puc extreure tot el que em doni de temps, aquests deu minuts que tenim.

En primer lloc, voldria aclarir el sentit de les declaracions que van sortir als mitjans de comunicació, perquè és molt possible –jo diria que gairebé segur– que la meua exposició no va tenir continguts suficientment matisables, i d'aquí alguns titulars del diari, que m'atribueixen coses que no vaig dir o que no es corresponen amb tot el que vaig dir, o amb tot el que els mateixos mitjans de comunicació després posen en la lletra petita.

Començarem per dir què vol dir pobresa extrema, perquè en alguna cosa ens haurem de basar per emetre un judici. Hi ha només Càritas que dóna un barem. Diu: «La pobresa extrema» –ho tenen vostès en el diari *El País* de l'11 de juny–, «la pobresa extrema afecta les

famílies o persones que es veuen obligades a subsistir amb menys de 13.000 pessetes mensuals». Aquest és el barem. I després els mateixos mitjans de comunicació diuen: «Comas matizó, no obstante, que no se atreve a afirmar categóricamente que no existe la pobreza extrema, ya que depende de como se mire», etcètera. Per tant, els titulars no es van correspondre gaire amb el que jo vaig dir.

Jo el que volia destacar és que a Catalunya, mitjançant una llei d'aquest Parlament, hi ha la prestació del PIRMI, que pot reclamar tothom, que està universalitzada, i que, per tant, tothom que no tingui ingressos per sobre del que marca el PIRMI, consensuat amb sindicats, consensuat amb aquest Parlament, que és de 42.882 pessetes per persona i 6.123 pessetes per cada membre addicional, pot, realment, recórrer a aquesta prestació.

I agafant el mateix criteri de Càritas, de pobresa extrema, no pot haver-n'hi un gran gruix, a Catalunya; una altra cosa és que hi hagi altres aspectes concrets a considerar. Jo, això és el que vaig dir, i tot depèn, per tant, de com es mesura la pobresa extrema, perquè resulta que l'única –després m'hi referiré–, l'única crítica que s'ha produït per part d'una directora de Càritas, que l'exemple que ella posa, que és l'únic que ha exposat, que és el d'una família de cinc membres, no és un exemple vàlid, perquè el que s'esmenta en aquesta exposició seva és que cobren 26.000 –ara no trobo el paper–, cobren 26.800 i escaig pessetes, falten dues-centes pessetes per arribar a sortir de l'exclusió extrema, i aquesta mateixa prestació es dóna en altres prestacions complementàries al PIRMI.

Per tant, és això el que jo vaig dir i, per tant, simplement volia destacar això. Vostè diu: «oh, és que hi ha 100.000 habitatges» –jo havia llegit en algun mitjà de comunicació 50.000 habitatges– «on no entra cap ingrés». Això no pot ser cert, o pot ser cert amb economia submergida, que aleshores no poden demanar el PIRMI, perquè realment tenen altres ingressos, o són llars en les quals entren ingressos, financers o del tipus que sigui. Però com vostè sap, i com jo sé, i com tothom sap, la prestació del PIRMI està universalitzada. Per tant, això és el que jo vaig dir.

Però és clar que hi ha pobresa –és clar que hi ha pobresa–, i és clar que hi ha gent amb manca de vertebració social, amb problemes mentals, amb problemes de comportament insocial, que no es deixa ajudar, per altra banda, i que viu, en ocasions, de forma miserable, però això és una altra cosa, és una cosa complementària al que realment vaig voler dir i al que se'm va preguntar.

Vostè diu: «és que no hi ha un estudi...». Sí que hi ha un estudi. Aquí hi ha, per exemple, un informe de la Federació de Municipis de Catalunya, aquest de juny del 98 –fa ben poc–, que, per cert, hi dóna una opinió en general positiva, tot marcant una sèrie de punts de vista amb els quals no estem del tot d'acord, però diu: «De manera global, l'informe és molt complet, clar, ben exposat i força desenvolupat per programes.» Per tant, existeix, aquest programa existeix.

6670

I ara, doncs, hem encarregat a través de les universitats catalanes, als seus departaments de sociologia, fer conjuntament un mapa complet i detallat que barregi diferents criteris i mètodes dels diferents tipus de llindars de pobresa que es puguin detectar. I no parlem només en termes econòmics, que és massa simple; parlem de formació professional, de situació familiar, d'accés a l'habitatge... Serà un retrat sociològic que, realment, completarem amb els estudis que tenim fets. I a part d'aquest estudi del 98 i d'això que li dic, hi ha l'estudi que vostè també a partir d'ara pot demanar, està a disposició, l'estudi que hem fet dels vuit anys del PIRMI, que dona una realitat clara al respecte.

El que passa és que en els mètodes i en els sistemes de valoració hi han incoherències. Per exemple, segons les categories que Càritas esmenta, una persona beneficiària del PIRMI, sola, que cobri 42.882 pessetes, o un jubilat que cobri una pensió de jubilació SOVI, equivalent a 46.695 pessetes, no són pobres, i, en canvi, ho és una família de cinc membres que tingui un treball normalitzat, que cobrin 150.000 pessetes, que siguin cinc membres, ja que, fent la resta, són 30.000 pessetes. Aquests són pobres, són pobres. Això a mi em sembla que són aspectes que no s'adeqüen gaire bé a la realitat, a la realitat concreta per determinar clarament el que vostè assenyala.

Vostè diu que tota una sèrie d'entitats... No, no hi ha hagut cap entitat, eren unes cartes als diaris, de particulars, hi ha hagut simplement la directora de Càritas de Barcelona. De Càritas, a Catalunya, n'hi ha vuit, una per cada diòcesi; hi ha també Càritas Catalunya, i no he rebut cap crítica, perquè em coneixen i perquè si me l'haguessin hagut d'expressar m'haurien demanat exactament..., haurien contrastat la informació. Per tant, no ho han fet, i la senyora Núria Gispert, aleshores, ho ha fet, ella potser encara està al mig d'un càrrec nou i aleshores encara no ha superat determinats flaixos de les seves responsabilitats anteriors. Però, sigui com sigui, aquesta és la situació.

Per tant, no n'hi ha hagut, de crítiques, i si n'hi haguessin jo acceptaria la part que em correspon –ja ho he dit ben públicament–, que segur que no vaig saber expressar-me de forma completa.

Ara, aquest tema..., vostè diu: «aquest tema és un tema en què no és la Generalitat l'única responsable». No, ni l'única ni la principal, perquè, aleshores, és clar, si vostè cerca la legislació, la Llei de la renda mínima d'inserció, en el seu article 15 diu: «Des del moment que el diagnòstic de cada cas permet preveure la incorporació d'una persona o una unitat familiar a un PIRMI i en comença l'elaboració, aquesta ha de poder rebre les prestacions d'urgència i rescabament, a càrrec de les administracions locals corresponents.» No la Generalitat. I en l'article 20.4 diu: «Les administracions locals s'han de fer càrrec de les prestacions d'urgència i rescabament que calguin a criteri dels equips d'atenció primària municipals i comarcals per les persones ateses segons els respectius PIRMI.»

I el Decret legislatiu 17/94, del 16 de novembre, tant en l'article 11, que marca els nivells d'atenció, com, sobretot, quan marca la tipologia dels serveis socials del sis-

tema català de serveis socials, diu que els serveis socials d'atenció social primària... Definició: «Conjunt organitzat i coordinat d'accions professionals integrat pel respecte equip tècnic, que tenen per objecte promoure els mecanismes per conèixer, prevenir i intervenir» –i intervenir– «en persones, famílies i grups socials, especialment si es troben en situació de risc social o d'exclusió».

Aquesta és la situació i, per tant, nosaltres estem a disposició dels ajuntaments, però la responsabilitat primària en aquests temes que vostè expressa és d'ells. I, per tant, també ho és el tema dels ajuts d'urgència per desnonaments, encara que la Generalitat..., no els milions que vostè ha dit, sinó que aquest any gastarem 250 milions a base d'incorporacions de crèdits que hem posat en aquesta partida.

I aquesta és una qüestió en què cadascú ha d'acceptar la seva responsabilitat, perquè, és clar, amb el PIRMI no tothom hi està d'acord, però jo li he de recordar que va ser una ministra socialista qui va dir que això era pur assistencialisme i beneficència de l'Església, i ningú va dir res en aquesta qüestió. I aleshores, doncs, hi ha tota una sèrie d'actuacions que haurien de poder fer també els municipis de cara a la inserció, i que no fan. Per què el que fa, amb el programa «Posa't a punt», Adigsa, no ho fan Procivesa i Regesa, per exemple? Per què, a Ciutat Vella, quan un ciutadà no pot comprar l'habitatge no se li ofereix el lloguer i, en canvi, se l'indemnitza? Jo encara recordo com es va indemnitzar, a la Perona, la gent que hi havia, o com ara propugna l'Ajuntament de Barcelona la desaparició del barri de Can Tunis, per dir una qüestió. I en podríem posar altres exemples.

Per tant, jo estic d'acord –i espero tenir temps en la rèplica– que realment al PIRMI s'hi han d'afegir –ja existeixen, però s'hi han d'afegir–, s'han d'enfortir certes actuacions, que això és el que jo vaig exposar a la roda de premsa i que no va sortir –no va sortir prou, com a mínim–, i que, per tant, aquest és l'aspecte que té a veure amb l'habitatge, amb la feina, amb la integració de les persones, amb les malalties mentals que vostè deia.

Espero tenir temps en la rèplica per referir-me a aquest punt. Però, aleshores, el que voldria dir, per acabar aquest primer torn, és que hem de contemplar la realitat en la seva extensió completa. I no es pot dir que no hi ha informes si ni tan sols se segueix quan existeixen i quan són públics. Si els té la Federació de Municipis de Catalunya, doncs també em sembla que els pot tenir vostè.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Geli, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Geli i Fàbrega

Ens felicitem, senyor conseller, que hagi encarregat una mapa d'indicadors de necessitats. Deu ser perquè no el

té, perquè si un l'encarrega..., i fa poc va fer vostè un Pla d'actuació social 97-2001. Encara no m'ha contestat què pensa de l'avaluació del Pla integral de la pobresa, que està en un calaix del Departament, del juny del 98.

Però, amb molta brevetat, honorable conseller, li voldria parlar d'alternatives, alternatives que em sembla que vostè no ha liderat prou.

Afirmem nosaltres –i ho sap perfectament– que la responsabilitat en serveis socials és exclusiva de les autonomies. No tenim, probablement, malauradament, una llei orgànica, perquè, si no, hauríem situat els serveis socials en un pla de drets, igual que l'educació o la salut. Per tant, ho hem de revisar a nivell de l'Estat. Hi estem d'acord, ho estem fent, estem revisant el Plan concertado i estem revisant prestacions bàsiques.

Però passem a Catalunya. Com pot dir que són responsabilitat dels ajuntaments temes d'educació, d'habitatge? Vostè ho sap perfectament, el nostre partit és municipalista, i ha dit en moltes ocasions que hem de traspasar als ajuntaments polítiques d'educació, d'habitatge, de salut, de treball i de serveis socials especialitzats. Vostès no ho han permès. Per tant, escolti, no pot venir aquí dient que fonamentalment la pobresa és responsabilitat dels ajuntaments. És responsabilitat, per la Llei –que el Partit Socialista no va votar– de serveis socials, seva, primera, evidentment de coresponsabilitat municipal; només faltaria!

Miri, li he de dir que podem afirmar que els ajuntaments l'han ajudat a no haver de plegar abans, honorable conseller, perquè li han fet més invisible la pobresa. Els ajuntaments han assumit molta responsabilitat que vostè no ha assumit, i vostè ho sap –de tots colors–: programes de vellesa, programes contra la pobresa, programes transversals d'ocupació, sense tenir competències legislatives. Això i les ONG, les entitats d'iniciativa social, han fet més invisible la pobresa. Estem amb una pobresa vertical, no tenim guetos molt importants, i cal voler veure-ho.

En definitiva, «la senyora Núria Gispert és inexperta i fa declaracions...». Honorable conseller, la senyora Núria Gispert, si és la directora de Càritas deu ser perquè se li ha reconegut una trajectòria personal molt important. No digui això que diu!

L'altra: «responsabilitat als ajuntaments; nosaltres no en tenim». Vostè sap, els pressupostos, cada any com els discutim, de les partides que van a ajuntaments. La xifra d'ajuts per a lloguer, la trec d'allò que vostè ens ha amagat, que està al calaix, no me la invento. Diu que baixa, l'any 97. Jo no puc saber-ho, si vostè no m'ho explica, honorable conseller. Estic parlant de les seves dades, aquestes que, per casualitat, algú ens ha passat. Són dades de la Conselleria. Igual que els ajuts a urgències socials, que baixen l'any 98. Escolti, estem parlant de la realitat.

Telegràficament: li reclamem allò que ha fet Sanitat: pla de necessitats, Pla de salut; és a dir, un pla de salut, un pla de necessitats. Tenim tantes persones malaltes mentals que necessiten treball comunitari, nosaltres volem saber-ho. Tenim tantes persones immigrants que

necessiten aquest treball, tantes persones... Això és el Pla de salut en el pla de serveis socials. I com ho fem? Tenim uns recursos i uns programes, i un finançament, i a sobre ens comprometem a avaluar-ho cada tres anys.

Això és el que li demanem, honorable conseller, i evidentment amb els ajuntaments, i evidentment amb la iniciativa social.

Perquè, és clar, resoldre amb el tema del PIRMI... Que ja tindrem temps de discutir-lo, aquí o en campanya, ens és igual, eh?, però en tot cas el PIRMI és un instrument, eh? Un instrument important, de salari social, que sap que és insuficient i que sap que a vegades l'hem disgregat d'altres coses, eh? I vostè en aquest document en fa una certa crítica. Però, conseller, vostè és el responsable –hi insisteixo– d'un departament que és diu «de Benestar Social», que no pot passar revista d'obra de govern sense saber quines són les necessitats. Perquè, si no, canviï el nom del Departament, eh? Departament «d'Obra de Govern en alguns Aspectes dels Serveis Socials».

Jo li parlo de polítiques transversals, li parlo d'habitatge, li parlo de salut, li parlo de serveis socials, li parlo d'educació... Aquests són els temes. Aquest és el gran debat. Com fem... I de treball, evidentment, eh?, de tot allò que té a veure amb l'accés, amb la igualtat d'oportunitats per al treball. França està legislant, fins i tot, lleis per integrar els subsistemes. Hi ha d'haver-hi algun responsable polític. Nosaltres, que sapiguem, fins ara, vostè ha estat l'únic responsable polític del Departament de Benestar Social. Per tant, les crítiques, des de l'àmbit parlamentari, han d'anar a vostè, honorable conseller, perquè no ha exercit, més enllà dels programes que vostè ha anat fent avançar, i alguns d'ells estan...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable president.

El president

Té la paraula, per al torn de rèplica, l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada... Senyora diputada, vostè té la..., no sé si la virtut, però és de fer uns discursos, com diria el seu grup de files, molt clamorosos. Però que darrere d'això no hi ha res, i en tot cas, quan hi ha alguna cosa, no diu la realitat. No diré: «Jo dic que menteix» –que vostè m'ho diu a mi, que no he mentit mai–, però... Jo no li ho diré, això. Perquè és un insult, i també és una cosa que no s'ha de fer, dit de passada. Però, escolti, la Llei... Primer, una llei, encara que vostès no la votin, si és llei, s'ha de complir o no s'ha de complir? De qual-sevol manera, la Llei de renda mínima d'inserció la van votar, vostès. I aquí diu –insisteixo–: «Des del moment que el diagnòstic de cada cas permet preveure la incor-

poració d'una persona o unitat familiar al PIRMI, en comença la valoració. Aquesta ha de poder rebre les prestacions d'urgència i rescabament a càrrec de les administracions locals corresponents.» Qui són les administracions locals? Suposo que això resta clar. I l'article 20.4 diu: «Les administracions locals s'han de fer càrrec» —«s'han de fer càrrec», no buscant després un finançament a part, que se'l poden buscar, i estem disposats a parlar-ne—, però no, «les administracions s'han de fer càrrec de les despeses que són d'urgència i rescabament que calguin a criteri dels serveis d'atenció primària municipals i comarcals per personal atesa, segons els respectius PIRMI». I després hi ha el Decret legislatiu, que diu que no el van votar... Bé, no sé si no el van votar, però en fi... Però aquesta la van votar —que és irrellevant una cosa o una altra. Per tant, la responsabilitat és de qui és, és de qui és. I la Generalitat està per complir la seva.

Dit això, passem a un segon punt. Jo li he dit... Vostè diu: «No, no hi ha cap pla». Qui ho diu, que no hi ha cap pla? Miri, vostès van fer a Castelldefels un programa alternatiu de govern —que algun dia n'haurem de parlar, perquè és molt sucós— i, aleshores, el que fa referència a la pobresa, tot es basa en el mapa de la pobresa i en els estudis de la pobresa de la Generalitat. Sense criticar-ho. Per tant, existeix. Li dic que existeix aquest del juny del 98, del qual la Federació de Municipis n'ha fet una valoració, en general, positiva, amb certes crítiques. És un document, el de la Federació de Municipis, molt valuós i molt seriós. Ara jo li ho dic. Però, a més a més, com que hi ha molts aspectes sociològics, en això de la valoració de la pobresa —no només es pot valorar des del punt de vista estrictament econòmic—, nosaltres, com a complement, a part de l'estudi permanent del PIRMI —li asseguro que l'estudi del PIRMI, de vuit anys, són vuit anys d'analitzar persona per persona totes les persones que han estat en aquesta prestació—, a part d'això, nosaltres encarreguem als departaments de sociologia un mapa complet i detallat que barregi criteris i mètodes. «Vostès no ho tenien prou complet...» És clar, que no ho teníem prou complet. Per això ho hem encarregat. Però que el tennim, això no es pot..., no es pot negar, senyora diputada. Voler-ho negar és voler negar l'evidència.

Jo no he dit que la senyora De Gispert fos inexperta: he dit que potser tenia el reflex del seu càrrec anterior, que és molt diferent. I això està clar, el que vull dir amb això. Perquè no és la primera..., no és la primera declaració, així, *a bote pronto*, que ha fet des del càrrec. Suposo que ella mateixa se n'adonà, i, si no, qui sigui li farà adonar-se que una cosa és tenir un càrrec i altra cosa és tenir-ne un altre.

Diu: «El finançament, parlem del finançament als ajuntaments». M'està molt bé. Però el que són competències municipals ho són, competències municipals, perquè tenen finançament propi. Que després la Generalitat l'ha de complementar? Complementem-lo, parlem-ne, però el que són responsabilitats municipals no depenen per a res del finançament que puguem donar, més just o no tan just.

Polítiques transversals. O és que no hi ha en el terreny de la pobresa un pla interdepartamental en què intervin-

guin totes les conselleries? Existeix. I treballa. I d'aquí en surten aquests informes, i aquests mapes, i aquestes revisions. Si no, la Federació de Municipis ens ho reclamaria —entre d'altres informes que hi han al respecte, però els dic aquests perquè vostè hi és més propera. I aleshores diu: «Oh, és que hi ha aspectes d'habitatge!» Sí, sí, aquest és un dels aspectes que jo vaig presentar. De l'estudi, se'n dedueix que els habitatges de promoció pública, de compravenda, no són suficients, i s'ha de crear un parc d'habitatges de lloguer. Que ja l'hem experimentat, però ara realment el farem a base que la Generalitat, a través d'ONG, realment, tingui un parc suficient, a partir de l'1 de gener proper.

I, aleshores, varem parlar del mercat de treball, que és poc sensible a les persones que pateixen problemes d'exclusió social. I no hi ha inserció social sense inserció laboral. I per això, el programa «Posa't a punt», el Govern de la Generalitat el va universalitzar al conjunt de les conselleries. I jo espero que les administracions locals —que és aquesta la queixa que jo he fet—, a través de Procivesa, Regesa i altres, realment, també s'hi afegeixin, perquè hi puguem realment destinar recursos importants.

I vaig dir que en matèria de salut mental em sentia insatisfet, i que, per tant, amb el conseller de Sanitat estem fent un programa d'atenció a les persones amb mancances de salut mental.

I també em vaig referir a altres ajudes complementàries i no tan suficients.

Per tant, estem sobre el tema, i ens preocupa. I aleshores... El que passa és que no ens podem posar per sobre dels ajuntaments en el que són competències pròpies. Jo, quan vostè vulgui aprofundir en algun tema, o vulgui algun estudi, estic...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. ...estic a la seva disposició.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el procés negociador amb el Govern de l'Estat

El catorzè punt de l'ordre del dia, la interpellació sobre el procés negociador amb el Govern de l'Estat, ha sigut retirat.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària

Passem, per tant, a substanciar el quinzè punt de l'ordre del dia, és a dir, la interpellació al Consell Execu-

tiu sobre la política universitària. Presentada pel Grup Socialista, per exposar la interpellació té la paraula... la diputada senyora Montserrat Duch. (Pausa.)... Senyor Clotas?

El Sr. Clotas i Cierco

Senyor president, no, és que potser el Grup Socialista està en un error, però teníem entès que primer hi havia la interpellació sobre el procés negociador amb el Govern de l'Estat.

El president

Ha estat retirada.

El Sr. Clotas i Cierco

Ah! És que no se'ns havia comunicat, senyor president. (*Remor de veus.*) No, no, no és cap recriminació, senyor Escudé; és que, en desconèixer-ho, la diputada responsable de la següent interpellació se l'estava acabant de preparar, únicament és això. Si em permet...

El president

Que la vagin a buscar, doncs.

El Sr. Clotas i Cierco

Un minut, senyor president. Gràcies.

El president

El senyor conseller sí que és present, per contestar la interpellació. (*Remor de veus.*)

Suspenc per dos minuts la sessió.

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i es reprèn a tres quarts d'una i un minut.

El president

Es reprèn la sessió.

I per presentar la interpellació sobre la política universitària, té la paraula la diputada senyora Montserrat Duch, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Lamento la situació que s'ha produït; el que passa és que estava acabant de fer els deures, i aparentment l'ordre d'intervenció no..., no s'havia de produir, encara.

Bé. Hem tingut interès a plantejar una interpellació sobre política universitària perquè el Partit dels Socialistes de Catalunya considera que, contra el que podria semblar, al nostre país persisteixen un seguit de dèficits. Dèficits en relació amb la reforma del marc institucional, dèficits en relació amb el finançament, el finançament bàsic i la inversió, també quant a l'impuls a la mobilitat, pel que fa als serveis als estudiants, en recerca i transferència de tecnologia, en programació, en relació amb la necessària renovació de la docència i amb la introducció de les noves tecnologies o en les

mancances *versus* això que s'ha denominat la formació al llarg de la vida. Dificilment podrem abordar totes aquestes qüestions. Farem el que podrem.

Marc institucional. El Partit Socialista ha d'afirmar, d'una manera rotunda, que aquesta situació de paràlisi en la política universitària en el conjunt de l'Estat prové, continua, és crònica, i que el Govern de la Generalitat és còmplice d'aquesta paràlisi. Tots els grups de la cambra vam aprovar unànimement una proposició no de llei, ara ja Resolució 710/V, que pretenia impulsar aquests mecanismes de revisió institucional, en què estem tots d'acord –la votació unànime així ho indica–: pel que fa a plans d'estudis, pel que fa a la reforma del títol cinquè de la LRU, de la carrera docent, pel que fa a un replanteig dels òrgans de govern, pel que fa a la descentralització de les competències actualment en mans del Consejo de Universidades.

Nosaltres vam donar suport incondicional a aquesta Proposició no de llei, i avui el ratifiquem, tot i que en el seu moment vam fer una consideració que avui també penso que he de repetir. Hi havia una absència fabulosa, rotunda, clamorosa, en aquesta iniciativa –molt ben articulada, per altra banda–, que feia referència al finançament. Tothom està d'acord a convenir que sense un finançament addicional i complementari difícilment ens podem plantejar una reforma de la carrera docent o, en general, una resposta de les universitats a una situació profundament canviant.

La Resolució és del 8 d'octubre. Les meves informacions diuen que no s'ha avançat gaires mil·límetres en aquest sentit i, per tant, és un tema que hem de tornar a posar en el debat públic i hem de tornar a dir que existeix una complicitat en la paràlisi en política universitària per part del Govern del PP, perquè no podem oblidar que el Grup de Convergència i Unió és decisiu, garanteix la governabilitat..., si garanteix la governabilitat i és decisiu per a les Espanyes també ho és en aquest aspecte. Un aspecte que –jo penso que el conseller estarà d'acord amb mi i el senyor comissionat que ens acompanya també–..., no es tracta d'una política sectorial qualsevol, sinó que és una variable bastant important des del punt de vista dels avenços de futur, una variable important en termes estratègics.

Segona qüestió, finançament. Espanya, Catalunya, tenim un diferencial important respecte a la Unió Europea, i el Grup Socialista no es vol resignar a acceptar aquelles consideracions vinculades a les lògiques neoliberals i del pensament únic que els recursos públics esmerçats en l'educació superior i la recerca difícilment podran créixer, podran incrementar-se. Nosaltres pensem que això és una qüestió de prioritats –cada Govern té les seves prioritats–; per vostè, segurament no és una prioritat incrementar aquests recursos; per nosaltres, cal posar les condicions per superar aquest diferencial. A banda del diferencial hi ha una qüestió, una altra qüestió: no puc estar de referir-me al model de finançament del País Valencià, una comunitat autònoma que va avançar en un model de finançament per a les universitats més objectiu i més transparent. Al nostre país això no ha estat així, i tenim uns nivells de finançament desiguals –com ha dit alguna autoritat en el tema– resultant

dels encerts i els errors negociadors dels equips rectorals i del Comissionat.

Però és que a més a més, a més a més d'aquest problema general de model i de diferencial, de recursos totals i insuficients, tenim alguna petita anècdota que indica també quina és la sensibilitat de la majoria respecte a un finançament suficient per a les universitats. Em refereixo a aquella història que podria ser anècdota, però que té un pes, que és el tema de les famílies nombroses. Resulta que en aquest país es decideix que s'ha de fer una política de foment a la família, i al final qui acaba suportant aquesta política de foment a la família són les universitats, unes institucions que tenen moltes dificultats de finançament i que a Catalunya a hores d'ara, segons dades del Govern, tenen un deute acumulat no compensat de 1.910 milions de pessetes per no-compensació per aquelles taxes que no s'han cobrat per famílies nombroses. I quan el Grup Socialista presenta una proposició no de llei en aquest sentit, es diu que no cal. Novament, apareix el factor governabilitat, decisius a Espanya, pressupostos generals de l'Estat... Aquesta situació està encara aturada.

Un altre tema —sóc conscient que estic fent una exposició enormement telegràfica però voldria plantejar una mica l'estat de la qüestió en diversos aspectes—: ajut als estudiants. Les darreres monografies, que tenim moltes monografies, tenim informes Attali, Dearing, encàrrecs a Espanya —un encàrrec, dos encàrrecs, potser—, una mica de diagnòsi, i potser el que ens falta és més execució, més que grans diagnòsis, però totes aquestes diagnòsis coincideixen a dir que tenim una feblesa important en el nostre sistema, que són els ajuts als estudiants, els ajuts directes i els ajuts indirectes. Tenim un volum insuficient, poc equitatiu; els estudis indiquen que participen més en l'obtenció de beques i ajuts a l'estudi els segments de renda més alta, per tant això seria una perversió radical d'una política d'igualtat d'oportunitats, i per tant per mi, per nosaltres, això acaba una mica provocant ruptures profundes en la idea de la tercera generació de drets, els drets socials.

A més, aquest volum d'ajuts a estudiants està escassament diversificat; només contempla el tema de l'exempció de taxes i les beques compensatòries. Se'm dirà que això correspon a l'Estat central, que hi ha hagut una demanda històrica de vindicació del traspàs de les beques universitàries, fins i tot se'm pot dir que el Govern socialista al seu moment no va afavorir això. Jo de veritat, senyor conseller, vull parlar de futur, no vull parlar tant de passat; en qualsevol cas, nosaltres, com vostès, ens hem felicitat que a la darrera Comissió Mixta s'aprové el traspàs de les beques universitàries, tot i que d'una manera insuficient perquè, és clar, és declaratiu: es comissiona el president de la Comissió Mixta, etcètera, perquè tot això avanci, i en principi tenim un horitzó, que és que el proper curs hi pugui haver una convocatòria pròpia. Però, és clar, el que nosaltres diem és que en aquest terreny, com en d'altres, ens trobem en una situació de competències autonòmiques no exercides, de competències estatutàries no exercides. La Generalitat de Catalunya podia haver posat en marxa la seva pròpia política de beques i ajuts als estudiants, ho podia haver fet, i ho ha fet d'una manera molt parcial,

insuficient i absolutament simbòlica pel que fa a les convocatòries per a aquells estudiants que estudien en centres adscrits; ho podia haver fet i no ho ha fet. I el que ha fet ha sigut darrerament introduir un element, que es podria vendre com de gran modernitat, sobretot perquè és la primera comunitat autònoma que ho posa en marxa, que és el tema dels préstecs, però és clar, és que tal com s'ha apuntat el sistema de préstecs podríem dir que és un nou producte financer, perquè no són preferents, ni estan subvencionats, ni implica cap mena de compromís financer en aquest tema.

Recerca. Què diuen els observatoris europeus, l'Observatori de Ciències i de les Tècniques? Doncs, diu que en un panorama de les regions d'Europa, Catalunya ocupa la trentena posició. És del que qualifica com de tipus B; vol dir que té una ràtio de recerca i transferència feble, molt feble. Si parlem de la participació de les regions europees en el programa de recerca i desenvolupament tecnològic de la Comissió Europea, Catalunya ocupa, d'un llistat de vint, la posició quinzena. Són indicadors que no ens posicionen d'una forma especialment reeixida. Jo no tinc temps per fer teoria sobre el paper important, com a variable estratègica des d'una perspectiva de futur de creixement econòmic...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps. Tindrà torn de rèplica.

La Sra. Duch i Plana

Acabo de seguida, senyor president.

Però, és clar, potser hi ha una resposta, a això, i és que, és clar, segons la mateixa estadística publicada pel Comissionat, l'Administració de la Generalitat aportava l'any 93 el 26,7% dels recursos de recerca de les universitats públiques, mentre que el 1996 el pes relatiu ha disminuït i només suposa el 16,9%.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de resposta té la paraula l'honorable conseller senyor Xavier Trias, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, la veritat és que havia preparat tot un discurs per fer-li i li canvio absolutament tot. Ho sento pel comissionat, que m'ho havia preparat, però... Vostè em fa un conjunt de preguntes i em diu un conjunt de coses que la veritat és que en alguns aspectes té raó, però en altres jo crec que vostè parteix d'aspectes equivocats. És a dir, és evident que hi ha d'haver uns canvis en el marc institucional, és veritat que s'han de fer uns canvis en el finançament, és veritat que s'han de fer uns canvis en els ajuts d'estudiants, és veritat que s'ha d'intensificar la recerca, s'han de fer totes aquestes coses; el que és una llàstima de tot això és que vostès, que han estat governant a Madrid i tenien les competències, no hagin

fet tot aquest conjunt de coses, perquè a nosaltres ara ens seria molt més fàcil aplicar-les si vostès haguessin fet aquests canvis. És necessari canviar l'LRU, però la veritat és que vostès no la van canviar; ara estem intentant veure si la podem canviar nosaltres en col·laboració amb el PP; la veritat és que no és gens fàcil –la veritat és que no és gens fàcil, li he de dir la veritat–, però sincerament no renunciem que es produeixi aquest canvi i que les coses canviïn d'una manera important.

Plantejades per vostè les coses, sembla com si Catalunya fos una comunitat autònoma que no gasta en universitats, o que estigués a la cua en la despesa d'universitats i no és veritat, no és veritat, no és veritat en absolut. És especialment significatiu l'estudi del professor Esteve Oroval publicat recentment, que assenyala que Catalunya és una de les comunitats on el pes del finançament públic ha crescut més que el del finançament privat, i certament són les comunitats autònomes de l'antiga àrea MEC, en especial Astúries, Madrid, Aragó i Castella i Lleó, on la despesa universitària pública ha crescut menys que la privada. Així mateix, el senyor Oroval assenyala que Catalunya, després de Navarra i Canàries, és la comunitat autònoma amb una despesa per estudiant més elevada, i per contra tornen a ser les de l'àrea MEC –Astúries, Castella - la Manxa, la Comunitat Valenciana i Múrcia– les que tenen una menor despesa pública per estudiant.

Escolti, jo crec que vostè intenta explicar o intenta orientar les coses en una direcció que no és certa, no? Per exemple, fixi's vostè: la subvenció pública en relació amb el PIB és una dècima inferior, la que tenim a Catalunya, a la de França i Alemanya, i una dècima superior a la de la Gran Bretanya i Itàlia; la ràtio alumne - professor és del 13,5 quan la mitjana de la OCDE és de 14,4 i la de l'Estat espanyol de 21,3, i la subvenció per alumne és de 5.000 dòlars, que correspon al 32,7% respecte al PIB *per capita*, que és similar al d'Alemanya i superior al de França, Itàlia o Bèlgica. Per tant, escolti, no és veritat que estiguem en una situació tan dolenta; estem en una situació que jo crec que és positiva; es va avançant, els canvis en els últims anys jo crec que han sigut molt espectaculars: s'ha produït un canvi en el sistema universitari català importantíssim, i nosaltres aquest canvi el continuarem fent i continuarem incidint en aquest canvi perquè creiem que és la via de fer les coses i d'anar avançant. Evidentment, ho farem des del rigor, des d'uns plantejaments nous, des d'alguns canvis estructurals i d'uns plantejaments estructurals que creiem que han de comportar que les universitats catalanes incorporin en el seu funcionament nous sistemes de gestió, nous sistemes de transparència, nous sistemes de funcionament, i evidentment, això ha de donar lloc a canvis i està donant lloc a canvis importants. Per exemple una cosa que s'ha fet és introduir el mecanisme de l'Agència de Qualitat al sistema universitari, que jo crec que hem sigut una comunitat autònoma pionera en aquest aspecte. S'ha introduït un aspecte que jo crec que és importantíssim i bàsic, que és el dels contractes programa treballant per objectius, i evidentment s'està treballant en un conjunt d'aspectes bàsics de planificació, com és la programació universitària, el Pla plurianual d'inversions i el Pla de recerca de Catalunya,

que ens permetran introduir uns mecanismes de canvi encara més importants dintre de la nostra universitat.

Vostè em deia que els ajuts als estudiants... Bé, els ajuts als estudiants..., fa molts anys que demanem els ajuts als estudiants, però molts anys, no? I ens ha costat aconseguir-los. No se'ns volien donar de cap de les maneres; el Govern socialista no ens els va voler donar mai. Ara hem aconseguit els ajuts als estudiants, el tema de les beques, i ara hem de ser capaços aquí a Catalunya –i espero que en siguem capaços– d'aplicar una política de beques nova aquí a Catalunya, un nou model d'ajuts que s'ha de basar que les condicions..., en un conjunt de criteris que seria que les condicions dels candidats s'adaptaran a la realitat socioeconòmica de Catalunya, al cost de la vida, als alumnes que treballen, al capital necessari de les empreses familiars –pagesos, botiguers, etcètera–; els imports a percebre per alumne no han de ser tots iguals, sinó que tindran en compte el nivell socioeconòmic i el rendiment acadèmic, i a part dels ajuts en forma de beca hi haurà un sistema de préstecs a baix o nou tipus d'interès per alumne en funció de la situació econòmica familiar i el rendiment acadèmic, en alguns casos garantit per l'Administració, i els ajuts han de tenir en compte la necessitat econòmica de l'alumne, la mobilitat i el canvi de residència per raó d'estudi, així com els ajuts per preus acadèmics, no? Crec que aquest és el plantejament que ens hem de fer en tot el tema de beques dels estudiants.

A nivell de recerca, nosaltres intentarem moure'ns en tres plantejaments bàsics, que és facilitar la transferència de tecnologia cap a les PIME amb estructures assequibles i obertes dintre les universitats; en segon lloc, crear un entorn únic d'alt nivell científic i tecnològic per atreure empreses punteres i facilitar la creació de noves empreses d'alt valor tecnològic, i en tercer lloc, augmentar el potencial i la capacitat de la recerca universitària.

En tot això –en tot això–, si vostès volen, si volen els socialistes tindran..., hi podem col·laborar, però escolti'm, jo, sincerament, crec que voler plantejar el tema universitari com un tema que va malament, que el sistema universitari té unes dificultats molt grosses, que això va molt malament, no és cert –no és cert. Jo crec que la universitat catalana ha fet un canvi espectacular; el continuarà fent, el continuarà fent els propers anys; crec que tenim les coses ben dirigides i ben encaminades, i jo el que proposo a vostès, al Grup Socialista, és col·laborar amb les seves aportacions a millorar el que fem i buscar fórmules perquè sistemes com el d'universitats no siguin un sistema d'enfrontament entre partits, sinó que siguin un sistema de col·laboració entre partits.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, te la paraula la diputada senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, tota la cooperació, però tota la cooperació des de la legítima ambició de país, sabent que la formació i l'educació,

diuen, representen de l'ordre del 15'30% del potencial de creixement econòmic. «Creixement econòmic» vol dir: «possibilitats per a les persones i els territoris» i «possibilitats per a projectes vitals autònoms»; per tant, des de la legítima ambició per a fer possible una alternativa. També en política universitària, probablement, és molt necessari impulsar alternatives, perquè vostès estan instal·lats en el cofoisme de l'incrementalisme. I, certament, són dades que nosaltres no discutim. Hem passat de no sé quin nombre d'estudiants a no sé quin altre, de tres universitats a no sé quines altres. Això és evident, però és una tasca de fa uns quants anys, evidentment, i, per tant, sempre acaba havent-hi una resultant que ha de ser d'incrementalisme. Però és que nosaltres estem plantejant aquells dèficits, aquelles mancances des d'un punt de vista de qualitat i des d'un punt de vista d'aquelles coses que s'han bandejat en aquest llarg procés que ha sigut eminentment quantitatiu i incrementalista.

Ajuts als estudiants, nou sistema de beques –em diu el conseller. Nosaltres –i, en aquest tema, penso que interpreto, també, el criteri dels altres grups de l'oposició–, no podem plantejar préstecs sinó que hem de plantejar la globalitat de la qüestió, que són taxes, beques, préstecs. I des d'aquí oferim la disponibilitat del Grup parlamentari Socialista perquè, quan estiguem en condicions de gestionar el programa de beques, hàgim pogut fer un debat aprofundint quins són aquells mecanismes perversos de l'actual sistema gestionat per l'Estat que caldria, amb ambició de país, corregir aquí. Però, també, respecte als ajuts als estudiants, doncs, les estadístiques diuen –i acabo de veure estadístiques de la renda familiar disponible o de les taxes d'escolarització per comarques– que, contra el que caldria esperar d'un Govern que sempre diu que pretén, fonamentalment, l'equilibri territorial, hi ha unes situacions de profund desequilibri territorial pel que fa a l'accés a l'educació superior al nostre país. I, això, amb ambició de país, no podem acceptar-ho.

Recerca. Que s'ha fet molt, evidentment, conseller, però m'agradaria dir-li que nosaltres pensem que el model de coordinació interdepartamental que vostès han endegat, doncs, no ha acabat de funcionar, en bona part, perquè les accions entre departaments no han estat prou coordinades. O una altra cosa que és molt elemental i que, segurament, està a la base del perquè ocupem el rànquing que ocupem en les estadístiques europees. Vostès han emprès accions decidides amb les empreses multinacionals amb presència a Catalunya perquè instal·lin els seus centres de recerca i desenvolupament aquí? Hi hem de pensar –i molt–, en aquesta acció, perquè això té un efecte pedagògic exemplificador respecte a un altre teixit empresarial, però és un element important a l'hora de parlar de quina és la nostra estructura productiva. O, pel que fa als estímuls fiscals, tornàrem a parlar de la seva capacitat d'influència en la configuració de pressupostos de l'Estat.

Pel que fa a finançament, vostè em diu: «Estem treballant amb el contracte programa» –el «contracte programa» com a gran element. El contracte programa, conseller, nosaltres l'hem aplaudit, i hi estem molt d'acord, amb el contracte programa, però el contracte programa

diffícilment corregirà situacions de finançament que han estat discrecionals fins ara. És un contracte per objectius; ha introduït elements absolutament d'innovació en la cultura universitària, que nosaltres aplaudim –trobem molt bé que s'hagi avançat cap aquí–, però no podem pensar que resoldrem ineficàcies, inequitats en el finançament universitari sobre la base exclusiva del contracte programa perquè vostè sap que això no és així.

O l'Agència de Qualitat. Un altre magnífic instrument que també ha introduït un canvi important en la cultura universitària, però no tot s'esgota amb l'Agència de Qualitat.

Jo volia parlar-li de dues coses més, senyor conseller. Mobilitat. Penso que som plenament conscients que, a les acaballes de segle, cal contribuir i cal visualitzar i cal posar les condicions perquè des del sistema universitari ens dotem dels mecanismes per participar en aquest procés d'internacionalització. I les estadístiques diuen que no hem afavorit amb una línia d'ajuts, des del Govern de Catalunya, la mobilitat dels estudiants o la mobilitat dels professors per participar en programes europeus. Els estudiants estrangers a Catalunya, l'any 95-96, eren 4.120; els estudiants catalans a les universitats estrangeres eren 2.012. Jo crec que no cal fer gaires comentaris més.

I, després, hi ha un altre aspecte, un altre aspecte que jo voldria també posar en evidència. És una dèria particular, però penso que la perspectiva de gènere també toca parlant de política universitària. Tenim una situació del professorat complexa, necessitem la reforma dels sistemes de la carrera docent, estem d'acord a crear un cos de professors contractats, però és que voldria fer evident –i en la Moció insistirem en això– que ens trobem que les professores, *les professores* es concentren en els cossos més febles i més precaris. Són el 45'9%...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Duch i Plana

...dels professors ajudants i només són el 13% dels professors catedràtics d'universitat. Podria seguir. El mateix passa –aquest component sexista, i el Govern no ha fet res per corregir-ho–, pel que fa a les sol·licituds, a l'estricta demanda: què és el que les estudiantants volen fer. Doncs, les estudiantants es concentren a tot arreu, a excepció d'Enginyeries i Arquitectures, on només representen el 24% de la demanda, o Educació Física, que és el 33%. Alguna cosa es pot fer per corregir això, perquè, si no, després, a mig termini, tindrem feminitzades determinades professions. O en els ajuts a la recerca –i amb això acabo, president...

El president

Sí, acabi, acabi...

La Sra. Duch i Plana

...en els ajuts postdoctorals, el 92, segons dades del Govern, el 39% eren ajuts postdoctorals a dones investigadores; l'any 96, només era el 29%. Difícilment

avançarem amb objectius que compartim, perquè hem tingut oportunitat de discutir-ho altres vegades amb el senyor conseller, i les polítiques són integrals i les polítiques són transversals, amb aquest objectiu de fer possible una societat més equitativa, més igualitària per a homes i dones.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de la Presidència

Gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, respecte a les professions, aquest problema del sexe, no el tinc, perquè a la meua professió, que és la pediatria, actualment, ja tot són dones; ha canviat absolutament el panorama de la meua professió i jo crec, sincerament, que vostè veurà uns canvis espectaculars, els propers anys, en tot això, i veurà vostè com les dones que avui dia són, en molts casos, professors de pràctiques o que són..., les veurà de catedràtiques perquè això és el lògic i el normal i és l'evolució lògica que vostè veurà a tot Europa, és a dir que és una situació que és així. No creure això és menysprear la capacitat de les dones, en què jo crec plenament, i crec plenament que, evidentment, ens trobarem amb una situació de canvi espectacular en aquest tema a nivell de les universitats.

Vostè diu: «cooperació», però vostè diu que vostè té una alternativa. No sé quina alternativa té vostè, sincerament, perquè no sé quina és la línia que vostès tenen a nivell d'universitats. Sincerament, al seu dia, no van canviar vostès la LRU. Sempre ens diu que nosaltres tenim complicitat amb el PP en aquest tema, però jo dic: «Escolti, la vam tenir amb vostès i no ens sortim que facin els canvis que necessitem perquè la universitat pugui funcionar bé i pugui anar endavant». A mi, sincerament, em deixen parats, i, quan em parlen de les beques i de les beques i que s'hauria de fer així o aixà..., home, escolti'm: si vostè sap que la seva representant al Congrés dels Diputats està en contra que ens traspassin les beques, en contra que ens traspassin les beques, que és una cosa que jo crec que arriba a un extrem que és quasi ridícul que ens trobem en aquestes situacions i en situacions de bloqueig important. Perquè és veritat que la universitat ha de tenir un sistema de funcionament diferent, i és veritat que la universitat ha de ser prou autònoma per funcionar d'una manera diferent. I «autònoma» vol dir que li donem els instruments perquè ella pugui funcionar a la seva manera i no estiguem tot el dia dient que la universitat depèn del Govern i depèn del Govern. No, nosaltres hem de fer que la universitat tingui una vida pròpia, que tingui els seus consells socials funcionant i que les coses vagin com han d'anar en el nostre país.

No som gens cofoistes, no som gens cofoistes. Si vostè mira el canvi que s'ha produït a les universitats, no és de cofoisme. Vostè s'ho mira i és el que és, és el que és. Escolti'm: no és una qüestió de cofoisme; es podria fer molt més encara, però la veritat és que l'esforç que

s'ha fet és espectacular i, vostè, miri-ho a qualsevol lloc, pregunti-ho a qualsevol lloc i li diran si han canviat les coses o no han canviat les coses. El que passa és que tampoc és necessari que nosaltres ens tirem pedres, no? No és necessari que ens tirem pedres. Ara li diré el que diu el rector d'una universitat espanyola en un diari d'àmbit estatal. Diu: «En Cataluña, guste o no, tienen las ideas claras de cuál ha de ser la arquitectura del Estado en materia universitaria. Poseen respuestas innovadoras, frenadas hasta hoy por la obsoleta normativa general. Tienen discurso político universitario y la fluida articulación entre universidades y comisionado les sitúa en cabeza del progreso con un modelo propio de universidad.» Això jo no ho dic jo, ho diu un rector d'una universitat espanyola, un rector seriós i, per tant, escolti'm: no és cofoisme. Els altres opinen, opinen que estem millor que la resta de l'Estat i opinen que estem avançant i que som una punta de llança en el model universitari respecte a les altres comunitats autònomes de l'Estat.

Home, vostè diu: «Escolti'm, hi hauria d'haver més coses, el contracte programa...» El contracte programa no satisfà les inequitats. Els contractes programa es fan perquè hi ha inequitats –per això, es fan els contractes programa. I es fan per anar fent que les universitats adoptin uns mecanismes diferents, no? Vostè diu: «les famílies nombroses», o no sé què... No podem estar tot el dia dient que, si augmenten les famílies nombroses o no augmenten les famílies nombroses, s'enfonsen les universitats; hi ha d'haver un contracte programa que permeti i garanteixi que aquella universitat té un camí a tres o quatre anys d'una manera clara i que aquesta universitat pugui gestionar, administrar-se i veure com fa les coses, no? I és evident que durant uns anys hi ha hagut un problema de quantitat, i és evident que el que hi ha avui dia és un problema de qualitat. És evident, és evident. Primer havíem de respondre a la quantitat d'alumnes que venien i ara estem responnent a una situació de qualitat cada dia més important, no?

Vostè diu: «Escolti'm: no hi ha mobilitat». No m'ho crec, que no hi hagi mobilitat. No deu tenir fills a la universitat; jo, els meus fills, tot el dia volten per tots llocs, van a fer cursos, van a fer de tot; escolti'm: no els tinc a casa degut a això, perquè, si no, com que tampoc es casen... No és veritat, no. *(Rialles.)*

Escolti'm: vostè diu –i torno a insistir en aquest tema, aquest tema que a vostè la preocupa tant, d'aquest component sexista... Escolti'm: jo li asseguro que vostè, això, ho veurà canviat; si només s'ha de veure la gent que estudia a la universitat; vostè només ha de veure les notes que treuen les dones a la universitat. Més altes, normalment, que els nois. Per tant, escolti'm: vostè veurà un canvi espectacular a la universitat els propers anys, que jo dic: «Benvingut sigui!», i que, a més, el sapiguem aprofitar, però sense enfrontaments entre els sexes.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre pesca

Passem al setzè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre pesca, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per a la interpellació, el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats, senyor conseller, la setmana passada, dues notícies van sotragar les aigües del món de la pesca a Catalunya: la notícia que al seu Departament s'estava estudiant deixar de contribuir a les vedes dels sectors de la pesca i la notícia d'un estudi de la Secretaria General de Pesca Marítima del Ministerio i de l'agrupació de Confraries de Castelló, segons el qual s'haurien de prendre mesures dràstiques per assegurar la viabilitat del futur de la flota d'arrossegament.

Anem, però, a pams en aquests dos temes. Comencem, potser, per l'arrossegament. Aquest estudi assenyala que la rendibilitat de la flota d'arrossegament passa per tres camins: primer, per la reducció d'un terç de la flota; en segon lloc, per l'eliminació dels bastiments de menys de dotze metres d'eslora, i, en tercer lloc, per la reducció d'un dia de pesca a la setmana.

Aquest estudi ha causat inquietud en el món de la pesca a Catalunya i, especialment, en el sector de l'arrossegament. No perquè sigui un sector immobilitat, que no vulgui variar. És un sector que ja està iniciant, per exemple, la seva reconversió, i del 1994 cap aquí s'han retirat trenta-nou barques. És també un sector que es vol modernitzar. La inquietud l'ha causat la inseguretat del que es vol fer, realment. I, fins i tot, de quina administració és la que talla, de veritat, el bacallà en el món de la pesca a Catalunya. Perquè, clar, aquest estudi..., vostè em pot dir «no, no, és que no és nostre, és del Ministerio», però, clar, aquest estudi vostès el reprodueixen, en síntesi, a *Fullpesca*, el butlletí d'informació de la Direcció General de Pesca Marítima, i el reprodueixin a *Catalunya rural i agrària* i en ambdós casos no apareix el fet que el Departament pugui tenir una opinió diferent de l'estudi, ni tan sols apareix el fet que el Departament digui: «aquest és un estudi que no és del Departament i, per tant, no tenim per què assumir-lo». En aquest sentit, doncs, per a bona part del món de la pesca a Catalunya, aquest estudi té, no sé si dir el vistiplau del Departament, però sí que el Departament l'ha fet públic, i per tant, d'una manera o altra, és el que a Catalunya ha donat a conèixer.

En el fons la inquietud promoguda per aquest estudi i per la seva publicació forma part de la inquietud de com s'acabarà estructurant i ordenant el sector pesquer a Catalunya. Repassem només els acords d'aquest Parlament els dos darrers anys, de 1997 ençà; trobem que el Pla de pesca de Catalunya, l'instrument d'ordenació i regulació del sector amb consens amb tots els interessats –pescadors, armadors, confraries, distribuïdors, comercialitzadors–, i els diversos arts –llum, encerclament, teranyina, arrossegament, tonyinaires, arts menors, aqüicultura. I que, a la vegada, l'assumpció de la delegació per part de la Generalitat de les competències

en matèria de pesca ha estat reclamada insistentment per la cambra amb les mocions 73/V, 106/V, 342/V i les resolucions 218/V, 267/V, 409/V, 442/V, 508/V i 679/V, i alguna que em pugui deixar.

I com tenim aquesta assumpció del Pla de pesca? Com tenim aquesta ordenació del sector? Com tenim el model català del futur de la flota d'arrossegament? Això és el que ha causat inquietud, el fet de conèixer aquestes propostes.

En el tema de la veda, el director general de Pesca Marítima, en declaracions efectuades, si més no, a *El Punt* Tarragona dilluns de la setmana passada, anunciava que el 1999 el DARP estava estudiant de no tornar a ajudar les aturades biològiques del sector de l'encerclament de tot Catalunya i de l'arrossegament, fins ara, només, de la zona de Tarragona.

En el pressupost per a 1998 hi havia 200.000 milions per a aquest concepte, i les nostres informacions són que es deuen haver compromès 90 milions d'encerclament i 135 milions d'arrossegament. Compromès damunt del paper. Pel que sabem nosaltres, la veda de l'arrossegament del 1997 encara no l'han cobrat els afectats; pel que sabem nosaltres, encara no ha estat cobrada.

Aquestes declaracions del director general, que avui també ens acompanya des de la zona de convidats, ens van causar preocupació a nosaltres i preocupació al sector.

No crec que avui el senyor conseller em digui el que sembla que aquesta setmana va essent moda, que és que el director general va fer unes declaracions erròniament. Jo crec que quan el director general va dir que al Departament s'estava estudiant això, és que s'estava estudiant.

Bé, el fet que al Departament es pugui estudiar, per al 1999, suprimir l'ajut a les vedes ens preocupa. Primer, ens preocupa perquè en el pressupost ja hi són. En el pressupost hi ha la mateixa xifra que l'any passat. Per tant, diguem-ne, hi ha una previsió pressupostària inicial que hi són. I nosaltres farem l'esmena que venim fent els darrers anys d'augment en la dotació corresponent. Però ens preocupa també perquè hi ha compromisos del Departament amb el sector en aquest sentit i compromisos en aquest mateix Parlament, en aquest mateix Parlament.

La Resolució 218/V del Parlament, de desembre del 96, instava el Govern a donar suport a l'aturada biològica amb recursos propis o provinents d'altres administracions, en funció de la capacitat pressupostària. I més contundentment la Resolució 267/V, de març del 97, instava el Govern a arbitrar les mesures necessàries per tal de dotar els pressupostos de la Generalitat dels recursos suficients per a subvencions, per subvencionar una veda biològica, obligatòria i retribuïda a tota la costa catalana. Per nosaltres el tema de l'aturada biològica és molt important –el tema de l'aturada biològica és molt important. El que nosaltres reclamem és que s'universalitzi, és que arribi a tots els sectors, a totes les zones, i que s'incrementi. L'aturada biològica és important, perquè el sobreexforç pesquer a casa nostra neces-

sita vies de solució. Hi ha diverses vies de solució, i ja li he dit abans que la reestructuració i modernització de l'arrossegament n'és una, però les aturades biològiques en són unes altres. I el que no cal és posar la por al cos del sector anunciant possibles retallades, desaparicions de les ajudes a les aturades biològiques, sinó augmentar les ajudes, no només econòmiques, a les aturades biològiques per tal que aquestes s'universalitzin.

Hi ha d'altres aspectes del sector pesquer a Catalunya que també voldríem posar ara damunt la taula. A alguns d'ells també aquest Parlament en aquesta legislatura s'hi ha referit, com el control del peix extracomunitari, sigui per la via directa d'entrada extracomunitària, sigui per la via directa de l'entrada d'un tercer país comunitari.

Com la inspecció tècnica dels immadurs; la inspecció tècnica dels immadurs, vostè sap que està militaritzada, en el sentit que se n'encarrega, encara, a hores d'ara, la Guàrdia Civil, i fa poc que la Direcció General de Pesca de la Generalitat va trametre a les confraries unes ordenances del Ministerio que remarquen això. Nosaltres creiem que la inspecció tècnica d'immadurs ha de ser especialment professionalitzada, especialment desmilitaritzada i que s'ha de fer en diversos estadis. Però, especialment, també abans d'entrar a la llotja i en el moment d'entrar a la llotja.

I finalment –com vostè sap–, el Grup de Convergència i Unió, en la seva potestat de control i impuls del Govern, substanciarà posteriorment una interpellació sobre la pesca esportiva en aigües continentals. També voldríem dir-li alguna cosa d'aquest tema perquè també ens preocupa i també forma part genèricament del món de la pesca a Catalunya; és una altra qüestió de la que fins ara li he plantejat, però també li voldria recordar que la Resolució 498/V d'aquest Parlament instava a presentar abans del 31 de desembre d'enguany, abans d'aquest 31 de desembre, un projecte de llei de pesca fluvial i de conservació dels ecosistemes aquàtics continentals que, diguem-ne, va ser presentat al Consell de Pesca a Catalunya el desembre del 96 i es deu haver perdut en aquest temps perquè encara en el Parlament no el tenim. Vostè complirà el mandat parlamentari si la presenta el 31 de desembre, l'altra és que en puguem fer alguna cosa en aquesta legislatura si el presenta aquest 31 de desembre, però també voldríem saber com està aquest projecte.

I, sense moure'ns de la pesca esportiva i d'esbarjo en aigües continentals, el diputat Francesc Ferrer i Gironès, en nom del nostre Grup, li ha presentat una extensa pregunta, amb moltes subpreguntes, sobre el tema, però, bàsicament, movent-nos per una preocupació que és la preocupació de la privatització de la gestió del bé públic que significa la pesca esportiva, però també d'esbarjo i lúdica en les aigües continentals.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de resposta té la paraula l'honorable conseller senyor Xavier Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Molt honorable senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Bargalló, procuraré donar-li contesta complidament, un per un, als seus temes. Primer, jo crec que les notícies poden haver generat una certa preocupació, però relativa, perquè crec que és un tema que és absolutament de tots conegut i jo he tingut reunions, doncs, amb les confraries i amb la Federació Catalana de Pesca, etcètera, i tant el que es planteja en l'estudi que vostè mencionava com el tema de les vedes és un tema que potser ha sortit en aquest moment als mitjans de comunicació, però, almenys, a nivell d'estructura organitzativa del sector és del tot conegut.

Sí, una puntualització. Segons les meves notícies, ha cobrat tothom. O sigui, que sembla que, a més, són adequades.

Bé, miri, nosaltres quan plantejem –començaré pel mateix ordre que ha fet vostè–, quan plantejem el tema de la possibilitat de supressió de les vedes, no ho fem tant per un criteri personal del Departament i de la Direcció General de Pesca Marítima, que han considerat que aquesta era una mesura bona, sinó que ho fem obligats per la normativa comunitària.

L'1 de gener de l'any 94, amb l'entrada en vigor del Reglament 3699/93, ja es defineixen les modalitats i condicions de la contribució de l'IFOP, que és l'Instrument Financer d'Orientació de la Pesca, a les mesures d'adaptació a les estructures del sector, i el tractament que es dona, els ajuts, per a la paralització temporal de les activitats pesqueres. I ja en aquest document es diu clarament que únicament podrà destinar-se ajuda financera de l'IFOP a mesures destinades a compensar parcialment les pèrdues d'ingressos degudes a una operació de paralització temporal d'una activitat pesquera motivada per esdeveniments imprevisibles i no reiterats, provocats, fonamentalment, per causes de caràcter biològic.

Aquesta és una reglamentació comunitària que es fa l'any 94. Hi ha un Reial decret que és el 798/95, del 19 de maig, que regula a nivell estatal aquests mateixos criteris. No l'hi llegeixo perquè reflecteix fidelment el text comunitari. Pel mateix aquest Reglament ha estat recollit per l'Estat espanyol i és d'aplicació a totes les comunitats autònomes. Nosaltres, que veníem exercint les vedes amb cofinançament comunitari, en el moment que es procedeix, doncs, a aquesta legislació, sol·licitem al Ministeri que aportï una part, un ajut a les vedes. I, doncs, exactament, ens cita el Reglament i ens diu que no, que de cap mena de manera; que no solament no ens ajudaran, sinó –li podria llegir la transcripció de la carta, però crec que...–, que no solament no ens ajudaran, sinó que no podem utilitzar fons de l'IFOP, i, dient-ho d'una manera simpàtica, que estiguem molt «al tanto».

Pel mateix, nosaltres ens trobem que des de l'any 94 no podem utilitzar fons comunitaris, ni tenim fons estatals per al finançament de les vedes. De totes maneres, vostè sap que nosaltres les hem vingut fent. Però quan abans li mencionava aquesta demanda a l'Estat, ell diu..., ens diuen a la carta, que és el que van enviar, diu:

«no obstant l'anterior, la comunitat autònoma podria atendre la parada biològica que proposa amb fons propis, enviant prèviament la norma que habiliti els esmenats fons a la Comissió Europea per a la seva homologació». I això és el que vam fer, i la veritat, és que vam estar afortunats en aquesta gestió perquè, l'any 95, a nosaltres se'ns habilita, tot i la normativa, o la filosofia de la normativa dictada per la Unió Europea, la veritat és que se'ns autoritza aquest ajut.

Molt bé. Però el que hem vist darrerament és que la Comissió ja ha començat a dictar normes, però no solament això, sinó que ha canviat radicalment: d'una certa permissivitat ha passat no solament a no tenir permissivitat, sinó, al revés, a empaitar la gent que està fent parades d'aquest tipus, subvencionades, tenint, a més, correccions financeres l'Estat o la comunitat autònoma que l'aplica.

I llavors podria llegir-li el text textualment; diu: «A més, la comissió» –tradueixo, eh?– «va procurar aplicar estrictament el principi de la prohibició dels ajuts al cessament temporal de les activitats de pesca concedides de manera repetitiva, i quan els esdeveniments que motiven aquests cessaments temporals no presenten un caràcter excepcional, procedint a un examen de tots els règims d'ajudes al cessament temporals aprovats, i va incoar el procediment previst en l'apartat 2 de l'article 93 contra una ajuda d'aquest tipus que li va ser notificada l'any 1997.»

Pel mateix, nosaltres ens trobem que en aquest moment estem exhaurint la temporalitat de la demanda que vam formular en el seu moment a la Unió Europea, i el que veiem amb tota certesa..., veiem amb tota certesa que no hi haurà la possibilitat de mantenir els ajuts. No mantenir-los per dificultats financeres del Govern, que, com vostè molt bé ha dit, nosaltres mantenim en els pressupostos de l'any que ve les partides pressupostàries; en tot cas, existeixen raonablement els dubtes de si l'any que ve els podrem aplicar, però –i això sí que li avanço– existeix la certesa absoluta que l'altre any no podrem. O sigui, a veure, nosaltres podem intentar l'any que ve, intentar mantenir-los, però amb tota certesa l'any 2000 això sabem en aquest moment que no ens serà permès en absolut.

Per què fa això la Comissió Europea? I això aniria lligat amb l'estudi que s'ha publicat. Evidentment, aquest és un estudi que no ha fet la Generalitat de Catalunya, és un estudi que ha fet l'Estat vinculat a la plataforma mediterrània; podem tenir-hi alguna petita objecció puntual, però globalment, nosaltres, li dic –i per això l'hem publicat–, estem d'acord amb el que planteja aquest estudi; no solament hi estem d'acord, sinó que hem adequat la nostra actuació al que ha plantejat ara, però de fet nosaltres ja fa tres o quatre anys que ho estem aplicant. L'he vist a vostè molt ben informat; vostè ha dit que havíem reduït trenta-nou vaixells, i és veritat, trenta-nou vaixells que, a més, ha tingut un cost important perquè han estat 1.700 milions de pessetes el que ha costat retirar-los.

Voldria donar-li també unes dades perquè vegi el que ha significat l'esforç de les vedes. Les vedes han significat en el període en què tinc aquesta responsabilitat o

que sóc conseller, pràcticament 1.900 milions de pessetes, de les quals 1.496 han correspost a l'arrossegament de Tarragona. Si nosaltres haguéssim de definir o definim quin és el model de gestió de pesca que hem de portar en el futur i quina és la política que hem de mantenir, jo crec que és molt clara per a nosaltres i per a tots els membres de la sala i per als pescadors: que hem d'adreçar-nos a aconseguir una política de pesca sostenible, i per aconseguir això el camí definitiu és que l'esforç pesquer s'ajusti a l'estoc de recursos. Per fer això necessàriament s'ha de reduir la flota. Que, evidentment, la flota –fins ara, i creiem que en el futur continuarà sent així–, aquesta reducció vostè sap que és amb estricte caràcter voluntari: no s'obliga ningú a retirar la flota. El que passa és que sí que en aquest moment les demandes a Catalunya han estat importants, hem tingut la sort de poder-les atendre i, si no ho recordo malament, a part d'aquests trenta-nou que en aquest moment, doncs, estan fets, enllestits i pagats, en aquest moment en tenim vint-i-quatre més en marxa, que vol dir que presumiblement, doncs, abans de finalitzar l'any, abans de finalitzar el proper exercici pressupostari ens podríem trobar en una situació d'una reducció d'una mica més de seixanta vaixells. Això ha estat important perquè, per exemple, –i vostè que és de les comarques tarragonines–, al port de Sant Carles de la Ràpita, per exemple, s'han desballestat set vaixells d'arrossegament; vol dir que s'ha reduït més d'un 10% l'esforç per aquí. Vol dir que l'estudi que feia l'Estat en aquest moment, home, l'estem complint i l'estem complint fins i tot d'una forma accelerada.

Les vedes –i jo li he mencionat abans que nosaltres hi estàvem d'acord; per tant, voldria que les meves paraules d'ara quedessin ben matisades, perquè a vegades el que has d'aconseguir al llarg del temps és a través d'un equilibri de diferents mesures, arribar al resultat desitjat–, les vedes mantenen un sector sobredimensionat.

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps. Tindrà torn de rèplica; el podrà esmerçar.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Molt bé, moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, com vostè sap molt bé, el món de la pesca a Catalunya –a mi a vegades fins i tot em sap greu dir «sector de la pesca», perquè no hi ha un sector de la pesca a Catalunya–, el món de la pesca a Catalunya és molt complex; és molt complex no només perquè hi ha mars diferents i maneres de pescar diferents, sinó perquè els arts diferents en les mars diferents..., i això estableix una teranyina que jo ja entenc difícil d'ordenar; els mateixos pescadors i armadors ja t'ho diuen, que és difícil d'ordenar; que a més a més, hi ha una situació

empresarial i laboral també complexa –també complexa–, perquè fins i tot en la proposta del nostre Grup Parlamentari es va aprovar una resolució, que no és de les que jo l'he esmentat abans, sobre la possibilitat de com podíem entre tots aclarir les vacances dels pescadors, perquè en segons quin sector i en segons quina zona, doncs, o no eren vacances pagades o no existien. Aquesta complexitat fa –i ho entenc perfectament, el nostre Grup ho entén perfectament–, insisteixo, que ordenar el sector no sigui fàcil.

A més a més, és cert que hi ha un sobreesforç pesquer i que l'estoc és limitat; és cert que hem d'anar a una política de pesca sostenible, i és cert que hi ha segurament un sector sobredimensionat; alguns sectors estan sobredimensionats, que en la via de l'aqüicultura i la piscicultura hi hem incidit amb més força. El que passa és que hi ha una altra realitat, que la dibuixo només, que és que el peix i el marisc formen part consubstancial de la nostra dieta, també, i aleshores aquí també hi ha un altre equilibri; és a dir, el món pesquer aglutina a Catalunya sis mil famílies directament, per tant és un sector productiu numèricament poc important en el context del país, unes sis mil famílies, però el que també és cert que el producte del seu treball és universal en el territori, és un producte universal en el territori; per tant...

Aleshores, el que nosaltres podem és entendre i entendre la posició de la Unió Europea, que la coneixem i la sabem. I en aquest sentit, reconeixem l'esforç que ha pogut fer el Departament –i ara ho dic amb esperança que el *Diari de Sessions* sigui llegit només nacionalment– de trampejar com fos possible la legislació europea i continuem fent els ajuts a les aturades biològiques. El que passa és que nosaltres reclamem amb molta urgència allò que el reglament els ha anat dient, que és la necessitat d'ordenar el sector. I ordenar el sector vol dir tot el que estem dient; és a dir, saber d'una vegada quina és la flota d'arrossegament que hem de tenir, la d'encerclament, els arts menors, en quins ports, perquè a la vegada estan obrint ports pesquers, a la vegada a Catalunya s'estan inaugurant alguns ports pesquers. I ara vostè em pot dir: «Escolti, ho està dient contra la seva teulada, perquè l'últim que s'ha inaugurat és d'un municipi on vostè és regidor»; doncs, *touché*, perquè és veritat, l'estan obrint, ni que sigui petit. També hem de saber que alguna vegada, tot sigui dit de pas, l'apel·latiu de pesquer ha anat molt bé a un port esportiu per poder tirar endavant o poder obtenir un cert recolzament.

Aleshores, si vostès al final no poden subvencionar les aturades biològiques, el que els reclamem és que aquests diners que deixaran d'invertir per imperatiu de la Unió Europea, no per voluntat d'aquest Parlament ni del seu Govern, és que aquests diners continuïn invertir-se en el sector i continuïn invertint-se amb aquesta voluntat de treball per disminuir l'esforç pesquer, per modernitzar el sector. I a la vegada, que aquests estudis del Ministerio vostès els incloguin amb les matisacions que facin falta i amb el consens del sector en aquest Pla de pesca. És a dir, requeriment final: ens fa molta falta aquest Pla de pesca, molta falta, perquè a partir d'aquest Pla de pesca vostès, el Govern, podran

treballar generant menys inquietuds –generant menys inquietuds– i també els professionals del sector podran saber quin és el futur de les seves empreses, dels seus bastiments, dels seus fills i les seves filles, perquè és un sector on el relleu generacional ha estat sempre important, o havia estat sempre important, i també fins i tot l'economia d'una sèrie de municipis de la nostra costa...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president.

...d'una sèrie de municipis de la nostra costa on cada vegada el sector turístic és més important, però el sector pesquer l'hauríem de mantenir per aconseguir un cert equilibri.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Gràcies, senyor president. Jo estic totalment d'acord amb el que diu vostè: no hi ha esperit de... Crec que anem en la mateixa línia. Dir-li dues o tres coses, només.

Primer, home, l'esforç que fem en el sector de la pesca jo crec que és notori. Miri, senzillament, els ajuts que s'han donat al sector vostè abans ha citat que eren..., si eren sis mil persones que treballen en aquest sector. Pensi que en els darrers tres anys –o sigui estic parlant..., tres, exactament– el Departament ha esmerçat, amb les ajudes comunitàries incloses, per descomptat, 5.400, pràcticament 5.500 milions de pessetes. La voluntat de mantenir la nostra aportació d'ajuts de cara al sector hi és i, evidentment, en el moment que nosaltres no puguem destinar aquests recursos a la veda, aquests recursos, necessàriament, la nostra voluntat és incrementar-los amb altres processos que facilitin la competitivitat del sector; augmentar, doncs, el desballestament de vaixells, augmentar els ajuts a temes de comercialització, etcètera. Vull dir que, en aquest sentit, estigui tranquil, perquè la mateixa voluntat que expressa vostè la té el Govern.

He de dir-li una altra cosa i és la següent: abans vostè deia que l'aturada biològica s'ha de mantenir; hi estic totalment d'acord. El que passa és que l'aturada biològica no és el mateix que una veda; poden coincidir –poden coincidir– i tenir una finalitat en comú, però jo crec que la parada biològica hem d'intentar que es mantingui i, en aquest sentit, jo tinc una certa tranquil·litat, perquè de fet els pescadors catalans em manifesten que, a pesar que no hi hagi ajuts, si podem garantir que d'altres caladors no es personin vaixells en el període estrictament posterior a la parada biològica, ells estan disposats a assumir-la sense que se'ls pagui, i aquest és

6682

un tema tractat en una passada reunió del qual cal parlar-ne amb el sector, que no segurament ho acceptarà tothom per igual, però que en principi jo crec que hi ha una visió força clara en aquest sentit.

Quan vostè deia que ens fa molta falta un pla general de pesca; per descomptat, m'hi abono al cent per cent; pensi que hi estem treballant i que hi estem treballant molt. Però..., i com vostè coneix el tema, veurà que no és fàcil fer això; no és fàcil perquè, com vostè ha dit, hi ha molts arts, molts arts que es barregen els uns amb els altres; hi ha un seguit de dificultats sobretot en aquests moments en què nosaltres haurem de canviar la nostra forma de funcionament pel que ens marca la normativa comunitària, com abans li he acabat de dir; però, en tot cas, sí que hi ha una voluntat, al més aviat possible –al més aviat possible– de presentar aquest pla. Nosaltres sí que tenim ja fet un estudi dels vaixells que creiem que hauríem de tenir en cada modalitat; fins i tot jo aquí portava unes dades sense ser allò estrictament exactes, però nosaltres hem calculat quina seria la flota ideal de cercol, quina seria la flota ideal d'arrossegament, de palangre i d'arts menors; per tant, això ja està en marxa. Tenim fet un estudi de la conveniència de reducció d'horaris de pesca; no sé si tant de dies, però sí d'horaris de pesca, i en tot cas, el que intentem abans de llançar un pla general de pesca a l'opinió pública és tenir-lo consensuat amb el sector.

Abans, dues coses que m'ha dit, o tres, i que intentaré contestar ràpidament. Home, el control de peix, el fem; fins i tot ens acusen normalment que el fem massa.

Per tant, en aquest sentit estic tranquil; el control de peix immadur, doncs, l'estem portant a terme amb absoluta regularitat, no solament en el si de les confraries sinó d'una forma molt especial en els mercats on ens entra; parlant clar, doncs, a Mercabarna, que és la font d'entrada més important, i a la vegada es fan inspeccions en fronteres. I també, en la mesura que es pot –i aquí sí que li he de reconèixer les nostres dificultats–, en el peix extracomunitari. Que cal dir que com a peix extracomunitari n'arriba relativament poc o arriben espècies que no competeixen amb les nostres; majoritàriament he de dir que el peix ens arriba a través de països comunitaris. I aquí sí que jo li he de reconèixer la nostra dificultat per saber si el peix que prové de França, doncs, ve de la plataforma de Gàmbia o del Senegal; però, en tot cas, sàpiga que l'esforç quant a control de la qualitat del peix l'estem fent i el control quant a immadurs jo crec que l'estem fent molt correctament, donat que més aviat els mateixos pescadors i la gent ens acusa de fer-lo massa severament. Per tant, crec que el portem correctament.

I ara entraré a l'altra interpellació: el Departament pensa complir el compromís de presentar aquesta llei, que nosaltres en aquest cas la vam titular Llei d'aprofitament d'aigües continentals, i crec que la propera interpellació, doncs, em donarà peu a llegir-los les línies bàsiques...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Li demano dos segons...

El president

Endavant, endavant...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...una petita cosa. Ja sap que sóc molt disciplinat, però... Sí dir-li una cosa: miri, és com el Centre de la Propietat Forestal, doncs, que hi havia un compromís que l'havíem d'entrar fa uns dies. La voluntat del Departament és complir estrictament aquests calendaris. Ara, jo crec que per sobre d'aquesta voluntat o l'estricta calendar, el que cal és que, quan entri una llei en el Parlament, s'hagi consultat adequadament i s'hagi consensuat al màxim possible amb el sector, perquè jo crec que això ens facilita la tasca a tots; la nostra voluntat era que aquesta llei entrés abans de l'estiu en aquest Parlament. Per diferents raons no ha estat possible; en aquest moment ja anuncio que sí que ho és; s'han consultat tots els sectors, s'ha arribat a un cert consens i per això mateix espero que molt ràpidament la llei estarà a les mans de vostès perquè hi puguin fer les aportacions que creguin adequades i necessàries.

Moltes gràcies, per la seva bondat, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de pesca esportiva en aigües continentals

El dissetè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de pesca esportiva en aigües continentals, presentada pel Grup de Convergència i Unió. Jo tinc anotat que hauria d'exposar la interpellació el diputat Joan Maria Roig. Però, per tant, decau la interpellació; doncs, queda decaiguda la interpellació o queda retirada...

Modificació de l'ordre del dia

Han sigut posposats el divuitè punt i el dinovè punt. Per tant, iniciarem la sessió d'aquesta tarda amb el vintè punt.

I ara es suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i nou minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Ensenyament, d'Indústria, Comerç i Turisme i de Benestar Social.

El president

Es reprèn la sessió amb el vintè punt de l'ordre del dia.

Interpellació al Consell Executiu sobre el turisme

Interpellació al Consell Executiu sobre el turisme, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats —els que hi som—, senyor conseller, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya va presentar aquesta interpellació per fer el control necessari, saludable en aquesta cambra, sobre el sector turístic, sobre la política turística del Govern de la Generalitat. La sensació és que tenim un sector turístic, un sector empresarial que no ens el mereixem; no ens el mereixem perquè, malgrat la Generalitat, malgrat els responsables del Departament i del Consorci de Turisme de Catalunya, és capaç de créixer, millorar la seva oferta. Encara no havia acabat el mes d'agost, la Direcció General de Turisme oferia un avenç del balanç de temporada del gener - agost del 98, assenyalant un creixement del 7,4% de nous turistes; l'any passat, l'any 97, un total de 17,8 milions de visitants estrangers —això implica un creixement del 6,7— arribaven a Catalunya respecte al 96; els ingressos que ha generat són 860.000 milions, un creixement del 9% respecte del 96. Tot va bé i esperem que duri.

Val la pena, però, que comencem a contestar l'opinió del Govern, perquè, tot i que no dubtem del bon nivell del nostre turisme, els professionals, els empresaris del sector no ho veuen tan clar. I no està clar per la relativitat de les xifres que ofereix el Govern; són com uns indicadors cada dia més qüestionats. Situar controls a la Jonquera, al Prat, a l'autopista, al port, etcètera, per fer variacions i estimacions permet oferir rodes de premsa eufòriques de creixement, però no ens permet establir diagnòstics suficients sobre el futur immediat del sector turístic. No coneixem ni la xifra de participació en el producte interior brut del sector turístic català i espanyol, ni els desagregats per subsectors; desconeixem l'índex de preu dels sectors i subsectors, la formació bruta de capital per sectors i subsectors, l'estructura de comptes de les empreses del sector i els subsectors pertinents; desconeixem en realitat quin turista tipus ens visita, quin és el més fidel, quin canvia de lloc sense sortir de Catalunya.

En el mateix sector hi ha la sensació que el Govern navega còmodament instal·lat a dalt de l'ona, però només es limita a comentar l'embranchida i la grandària d'aquesta ona, però no té ni idea de si es pot parar, si es pot aturar i què caldria fer per reactivar-la, perquè, en definitiva, què està fent el Govern, en aquest cas la Direcció General de Turisme i el consorci Turisme de Catalunya, per a la millora de la qualitat i la competitivitat del sector turístic català?

Al nostre entendre, la prova més fefaent que vivim instal·lats en la cresta de l'ona, aliens al que puguem passar en la Catalunya dels pròxims anys, és que avui dia la comunitat autònoma de Catalunya —i que malament que sona això de «comunitat autònoma» per a Catalunya—, en inversió pressupostària, ocupa el tretzè lloc del rànquing de les diferents comunitats autònomes espanyoles; el 1997 érem els tretzens del rànquing amb 1.550 milions, i el 1998 érem, seguíem sent el tretzens en el rànquing d'inversió pressupostària en el sector turístic amb 1.414 milions. Els tretzens del rànquing per darrere de comunitats com Andalusia, Canàries, País Valencià, les Illes Balears, Galícia o fins i tot Castella - la Manxa, entre altres.

Els recursos destinats per turista des del sector públic són de 206 pessetes a Catalunya per turista, mentre que a les Illes Balears són de 817 pessetes per turista, o fins i tot a Andalusia són de 1.691 pessetes per turista. Però si el poc pressupost fos ben invertit, rai, però només cal veure la desorientació del Departament quan se'ns anuncia que s'obrirà la línia de crèdit subvencionat «Turisme de Qualitat 97» i només hi ha vint-i-tres sol·licituds; concretament, d'aquestes, més tard fins i tot algunes es donen de baixa. Cal destacar fins i tot que el president de la Federació Catalana de Càmpings va renunciar a la subvenció perquè entenia que el sector privat li oferia millors condicions.

Però fins i tot el triomfalisme arriba a punts que el bombo i el plateret dona per una línia de crèdit que ja existia; s'anuncia, es fa la foto, la roda de premsa anunciant que a partir d'ara l'Institut Català de Finances obrirà una línia de crèdit per a la millora de les instal·lacions turístiques. La veritat, però, és que bona part de l'empresariat català ha hagut de recórrer al crèdit privat. Quants empresaris —i això ens agradaria saber-ho des d'Esquerra Republicana— del sector turístic han concorregut a l'Institut Català de Finances per millorar les seves instal·lacions? Nosaltres entenem que des de la Direcció General s'han volgut fer la fotografia, però sense invertir-hi ni una pesseta i, el pitjor, no han inventat res, perquè des de sempre l'Institut Català de Finances havia tingut una línia per a la millora de les instal·lacions turístiques.

Quant a control de qualitat, la funció de l'Administració és vetllar perquè es garanteixin els estàndards de qualitat de l'oferta. Què s'està fent en aquest sentit? Nosaltres entenem que fins i tot s'ha rebaixat l'activitat inspectora i sancionadora; els expedients resolts a Catalunya de l'any 95 a l'any 97 han baixat estrepitosament: dels 1.316 del 95 estem ja als 995; o l'import per les sancions imposades a Catalunya: el 1995 eren 91 milions i el 97 ens trobem amb 62 milions; o el cas fins i tot més espectacular de Tarragona, on els in-

6684

gressos han baixat dels 10,4 milions de l'any 96 a gairebé el 50%, 5,1. Vostè ens podrà dir que l'activitat sancionadora ha baixat perquè el sector ha millorat en qualitat, i seria bo, però parli amb els empresaris responsables i honrats i preguntin-los pel que hem anomenat sovint, i molt nombrosa a la costa i al litoral, la competència deslleial.

Quant als apartaments, s'ha vantat darrerament d'haver posat en solfa la regularització del parc d'apartaments, l'oferta més important que ofereix el litoral català avui en dia, turística. Però resulta que, a més a més de deixar gairebé més del 80% del parc d'apartaments fora de control, ara sembla que han assumit el compromís de modificar la normativa d'apartaments turístics, que acaba de ser aprovada i publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat*, per tal de suprimir la neteja setmanal i també suprimir el requisit que des de les agències de la propietat immobiliària i les administracions de finques hagin d'aportar un certificat de compliment de l'obligació de pòlissa de responsabilitat civil, que exceptua del dipòsit de fiança per part d'aquests col·lectius, obligatori dipòsit a la resta d'empreses explotadores. Resulta que si la patronal d'apartaments turístics no té l'obligació de prestar serveis de neteja, en aquest cas, o d'una fermança o pòlissa de responsabilitat civil, quina diferència hi ha haurà entre un particular que lloga la seva segona residència i una empresa turística? Al nostre entendre, cap. Algú fins i tot ha parlat de mediació, però avui ja hi ha una sentència ben clara del Tribunal Constitucional que, per tal de llogar o vendre, no cal ser un API ni cal, en definitiva, cap tipus de responsabilitat. És a dir, que confirma allò que ja sabíem: que un 20% s'ha regularitzat, però fins i tot s'està estimulant des de la Conselleria que aquest 20% passi al que hem anomenat la clandestinitat del parc d'apartaments. Per cert, quantes pòlisses de responsabilitat civil han dipositat les agències de la propietat immobiliària d'acord amb el Decret 163/1998? Al nostre Grup ens consta que ni una. Pensa prendre mesures escaients, d'acord amb les corporacions locals i Hisenda per tal de fer aflorar bona part de l'oferta il·legal d'apartaments en lloguer? En quins terminis? Quant haurem d'esperar?

Els plans d'excel·lència turística. Vostès des del Govern no han pres cap tipus d'iniciativa a l'hora de millorar les nostres infraestructures. Hem hagut d'anar, com diríem en termes ciclistes, «xupant» roda del que és el Govern de l'Estat, i els plans d'excel·lència turística, que formen part del plan Futures, que són de cooperació amb les comunitats autònomes i els municipis, ha sigut l'única iniciativa. Ens consta que a Calella, al Baix Empordà, s'està tirant endavant, i també hi ha pendent llocs tan estratègics com Lloret, Salou, Cambrils o Roses; però la iniciativa ha hagut de partir de l'Estat, i en aquest cas la iniciativa ha estat a remolc.

El mateix ens està passant en xarxes telemàtiques. L'única funció que ha tingut el seu Departament, i en aquest cas la Direcció General de Turisme, és penjar una plana web, però això està a l'abast avui dia de qualsevol internauta, de qualsevol ciutadà. Hem hagut, també, una vegada més, de fer seguiment de l'Estat; hem hagut d'assumir el projecte telemàtic Turinter, com és diu en l'argot; en definitiva hem hagut, una vegada més, com deïem abans, de «xupant» roda; o fins i tot del

plan Turcentral de desenvolupament d'una xarxa de central de reserves telemàtiques; no s'ha previst ni presupostat res en connexions ni en infraestructures telemàtiques, impulsar un programa d'informatització i connexió de les oficines de turisme amb les grans xarxes telemàtiques existents.

I anem, en definitiva, al que entenem des del Grup d'Esquerra Republicana el principal problema d'aquest Departament i d'aquesta Direcció General, que és el Consorci de Turisme de Catalunya. Entenem que en el seu funcionament des de la fusió amb el Departament d'Indústria no s'ha fet res nou, més aviat s'ha visitat alguna fira nova, com és el cas de la Fira Mit de Moscou, però en definitiva hi ha coses incomprensibles que segueixen sense solucionar-se; no es pot entendre com mercats emissors importants com la República Federal Alemanya o Itàlia, el segon i el cinquè en el rànquing, a hores d'ara no tenen oficina de promoció turística, i en canvi, es manté l'oficina d'Hèlsinki quan, en definitiva, no representa res més que el 0,7 del nostre mercat emissor. O és que l'oficina d'Hèlsinki està regentada per alguna persona amb certa influència familiar al Govern? Fracàs fins i tot en el turisme rural d'esports i aventura amb l'estructura de clubs que es va voler muntar quan hem vist, fins i tot, que el Consorci de la Costa Brava ha hagut d'acudir a una estructura privada i no ha respectat ni el mateix Consorci.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

I, en definitiva, entenem que porten un control fatal de les oficines de promoció a l'estranger. Dos exemples: aquest diputat va poder veure amb total incredulitat per part del seu assessor legal, que l'acompanyava, com des de Turisme de Catalunya se'ns deia tranquil·lament que els ingressos generats pel cobrament del Visatour a les oficines de Moscou, Riga i Kíev no consta en cap presupost ni a la comptabilitat integrada; no només ho confirma ERC, sinó que fins i tot les diferents auditories fetes per la Sindicatura de Comptes deixen clar que falten comprovants de Moscou. Nosaltres entenem que això és greu i si vostè ens ho respon quedarà aquí, en un debat polític, però entenem que si no hi ha una resposta satisfactòria, com que forma part de la comptabilitat, haurem de recórrer a la via judicial. I fins i tot ens diria, si és veritat, com diu el diari *El País* que publicava aquest mes passat que l'oficina de París, en aquest moment oberta a bombo i plateret al Casal Català de París, té una desviació pressupostària que triplica el seu presupost inicial. Entenem, doncs, que en el Consorci, en aquests moments, no són només un problema les seves oficines de promoció, sinó fins i tot el funcionament intern. La vulneració del conveni del personal laboral de la Generalitat de Catalunya és una...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Acabo, senyor vicepresident. Dit això i vist això, no ens estranya que hagin canviat fins i tot el règim de contrac-

tació del Consorci en el Decret 83/97, on Turisme de Catalunya passava al dret privat evitant la concurrència d'ofertes inferiors a 37 milions.

Acabo –ara sí– per dir-li que esperem respostes i entenem que el turisme d'aquest país funciona i funciona bé, malgrat la funció de la Direcció General i, sobretot, del Consorci de Promoció Turística.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Puigercós. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller senyor Antoni Subirà.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores i senyors diputats, quan vostè ha començat la seva intervenció, senyor Puigercós, m'he recordat d'aquella anècdota que s'atribueix al mariscal Foch, que s'escribia F-O-I-X i ell se'l va afrancesar perquè l'hi pronunciessin correctament. El mariscal Foch, quan es va acabar la guerra del 14, hi va haver un corrent d'opinió que va començar a dir: «El mèrit del desenllaç positiu per a França de la Guerra del 14, doncs, ha sigut d'aquest, de l'altre i del de més enllà...»; fins que, un dia, el mariscal Foch va dir: «Mirin, escoltin, oi que si això hagués anat malament la culpa hauria sigut meva? Doncs, com que ha anat bé, en el mèrit també hi dec tenir alguna cosa a veure.» No, no ho dic jo, ho va dir el mariscal Foch.

No és possible, senyor Puigercós, que un sector turístic funcioni bé, i és evident que hi funciona, i que l'Administració turística, home, no hi tingui alguna cosa a veure. Jo em guardaré ben bé prou de dir que tot el mèrit és nostre. El mèrit en qualsevol sector econòmic és, en primer lloc, dels operadors econòmics, però alguna cosa hi hem tingut a veure.

Deixi'm explicar-li quins són els nostres plantejaments de política turística, perquè, vaja, em sembla que vostè el que demana és això, encara que abans li donaré unes quantes dades, que vull remarcar, sobre les darreres temporades turístiques i, especialment, la darrera. A veure, portem ben bé dues temporades amb creixements de l'ordre del 7% anual, i tot sembla indicar que aquest és un creixement que pot continuar. La contribució del turisme al producte interior brut català és una d'aquelles variables estadístiques que probablement requiriria refinament en el seu mesurament, però hi ha un ampli consens que representa al voltant del 12% del producte interior brut, de tal manera que està clar que és una activitat importantíssima. En aquests casos, l'important no és saber si és el 12,05 o l'11,95 però sí que sabem que és de l'ordre del 12%.

Quant a les característiques del turisme que ens visita sí que tenim dades importants, que permeten fer apreciació del que està passant exactament. Perquè en aquesta temporada passada no només hi ha hagut el creixement de visitants, que vostè ha dit, sinó que hi ha

hagut encara una cosa més important, que ha sigut un creixement important de la despesa per viatger, de la despesa per turista. La qual cosa vol dir que, segurament, des d'un dels punts de vista de l'actuació que jo li explicaré després, algun resultat positiu s'ha produït. Respecte a la fidelització tenim dades bastant precises, si vostè vol, no obtingudes censalment, que això és probablement innecessari i seria caríssim, sinó obtingudes per sondeig fiable, perquè el nombre d'enquestats és molt alt.

Els sondejos ens indiquen que aproximadament el 37% dels turistes que ens visiten han vingut més d'una vegada a Catalunya. I, a més a més, ens diuen una altra cosa encara més positiva: que el 70% dels turistes que han vingut la temporada passada, concretament, en acabar el seu viatge manifesten la seva intenció de tornar. No sé si tornaran o no, però en acabar la seva estada manifesten la seva intenció de tornar. Vol dir que tenim un grau de satisfacció de la clientela prou alt i prou positiu.

Deixin-me ara entrar, havent repassat aquestes dades una mica per sobre, en quins són els aspectes de la nostra actuació que a mi m'agradaria remarcar. Jo penso, i així ho hem impulsat des del Departament, que la funció de l'Administració, en el cas del turisme, s'ha d'estructurar al llarg de dos eixos fonamentals: el primer eix és la promoció, i el segon eix és la millora de l'oferta.

Promoció. Miri, repassarem unes quantes coses. Vostè ha dit: «No..., s'ha participat en algunes fires més.» Les fires de turisme solen ser l'element fonamental de venda en el sector i l'element fonamental, almenys d'actuació, de les administracions. L'any 1998 tenim previst acabar l'any havent participat en cinquanta-cinc fires. Això representa tretze fires més que el 1997, però representa trenta-cinc fires més que el 1996. Per tant, senyor Puigercós, en aquest terreny hi ha hagut un increment absolutament notable. Precisament, el dilluns que ve seré en una de les fires més importants del sector, que és el *World travel market*, a Londres i, probablement, vaja, no probablement amb seguretat, hi haurà una reunió, que està perfectament planejada i dissenyada, amb els «touroperadors» britànics, que representen el 85% del mercat emissor de les Illes Britàniques cap a Catalunya. Això és una reunió que dóna resultats: l'any passat la vam tenir, l'any anterior també, i creguin-me que és útil.

Un altre element de promoció del sector turístic és el que se'n diu *Fam trips*, que vol dir viatges de familiarització amb experts del sector i viatges de premsa, que tenen repercussió després a les opinions que generen en els diaris i en les publicacions turístiques. En aquest sentit, el creixement de l'any 98 sobre el 97 és d'un 30%.

Les oficines a l'exterior. Després, si vol, parlarem –i si no em dóna temps ho faré a la rèplica– del cas que vostè ha esmentat de l'oficina de París. Però, en qualsevol cas, deixi'm-li dir que la reestructuració que s'ha fet de les oficines de turisme és enormement positiva. És a dir, hi va haver un moment en què els agents, els representants de turisme de Catalunya o del Consorci de Promoció Turística en aquells moments, eren senyors contrac-

tats que treballaven a casa seva. Això ha canviat radicalment i s'han adoptat les modalitats societàries més adequades en cada cas, en el cas de París és una societat francesa, en d'altres casos són simplement agències. Però, això, si de cas, ja li ho explicaré amb més detall després.

No li reproduïeu –les tinc; després, si vol en podem parlar– les opinions favorables que alguns diputats –vaja, de fet, un representant de cada grup parlamentari– van emetre després de visitar l'oficina de París. I el resultat que està donant aquesta oficina és altament positiu. És altament positiu perquè el tipus d'oficina s'adapta perfectament al mercat francès. El mercat francès és un mercat en què la gent agafa la guia, el cotxe i la família i se'n va sense utilitzar intermediari. Per tant, el que necessitàvem en el mercat emissor francès més fort, que és el de París i l'Île de France, era una oficina oberta al públic que donés una imatge positiva del país, i ho fa.

Hem fet un esforç important amb la creació d'una modalitat nova, no de turisme, sinó de relació amb el sector turístic i, concretament, s'han creat uns àmbits de debat i d'actuació conjunta en el sector que en diem clubs de diferents modalitats turístiques. Concretament, n'hi ha tres, que estan funcionant molt activament. Un és el Club de Turisme Actiu, que és el que actua bàsicament en les zones de muntanya i d'interior, on es promou el tipus de turisme que representa una activitat molt participativa per part del client turístic; o bé el Club de Turisme de Cultura, que està donant molt bon resultat, i el turisme de golf.

Miri, per donar-li només una dada, després de l'actuació molt decidida aquests darrers anys en el turisme de golf, una dada només d'un país concret, de Suècia, fa dos anys, ens venien dos-cents jugadors de golf a l'any. En aquests moments, aquesta temporada tancarem la temporada amb quatre mil. Aquest factor em veig amb cor de mantenir-lo en els anys futurs de creixement. Per tant, aquestes actuacions són altament rendibles per al sector i crec que són..., home, tot és criticable senyor Puigcercós, però realment amb poca base per fer-ho.

Hem aconseguit entre altres coses, per exemple, que s'atorgués a Barcelona el Congrés anual que es titula Enter 2000, que és un congrés organitzat per la Federació Internacional de Turisme. I, precisament, han agafat Barcelona per l'actuació, valorada per ells, de l'Administració pública catalana respecte al sector turístic. Aquest és un congrés que reunirà aproximadament sis-cents participants, representants de la gent més important del sector turístic mundial i que tindrà lloc en el Saló Internacional del Turisme a Catalunya.

La campanya que hem fet respecte als nostres principals clients, el primer client de turisme a Catalunya, del turisme de Catalunya, és el turisme de la resta de l'Estat espanyol. Vam dissenyar una campanya, que s'ha produït durant dues temporades, que és aquella que està basada sobre la paraula «Acércate», de la qual jo li donaré les dades, i després vostè opinarà sobre quin efecte ha tingut la campanya. No es pot mesurar científicament, perquè no tenim l'experiment contrari de no haver fet la campanya. Però només perquè vostè vegi

quin resultat ha donat, això i altres coses, els ingressos per turisme espanyol respecte a l'any 97, l'any 98 respecte a l'any 97, podem afirmar que han augmentat al voltant d'un 25% –un 25% és un augment absolutament espectacular, senyor Puigcercós.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Jo hauria d'entrar, ara, en les accions de millora de l'oferta, però el temps se m'acaba, senyor president, i el que faré serà continuar-hi després, però deixi'm dir-li només dues coses. Vostè diu que els crèdits no serveixen per a res. Doncs, miri, els crèdits, aplicats concretament al sector de la neu, han significat que aquest any el sector de la neu faci cinc mil milions de pessetes d'inversió. Perquè tinguin una idea de l'aposta que això significa per part del sector de la neu, amb càrrec a aquests crèdits –amb càrrec a aquests crèdits–, això correspon, aproximadament, a la facturació de tota una temporada del sector de la neu. Imagini si els empresaris s'han llançat a utilitzar aquest tipus de crèdit!

I acabo, senyor president, només esmentant que en els plans d'excel·lència per a la millora de l'oferta hi ha coses tan espectaculars i inèdites en el nostre país com és que en el de Calella es preveu d'arribar a dos hotels antiquats, que només afegeixen oferta o afegirien, si tornessin a entrar en funcionament, oferta de subestàndard i que, a més a més, permetran esponjar la trama urbana de Calella, que bé que ho necessita per promoure i millorar la seva oferta turística.

Senyor president, em queden moltes coses al tinter, però ja tindrà ocasió en la rèplica.

El president

En el torn de rèplica, ja ho podrà fer. Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Puigcercós, per un temps de cinc minuts.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, he de reconèixer i he d'admirar l'habilitat del conseller Subirà per no respondre ni una de les qüestions que el Grup d'Esquerra Republicana li ha posat aquí al damunt. I ho entenem perquè, és clar, se'ns diu que nosaltres diem que els crèdits no serveixen per a res. No hem dit precisament això. Això és el que diu el sector. El sector va a la banca privada, va a les caixes perquè, en definitiva, el que els faciliten vostès no és suficient.

Miri, li diré ràpidament coses que també ens hem deixat al tinter, és a dir, en formació, és a dir, a hores d'ara encara Catalunya va per darrere de la Universitat de les Illes Balears en un segon cicle. Quan pensen tirar endavant el segon cicle del nivell acadèmic d'estudis turístics? Què pensa fer, en definitiva, amb l'Institut d'Estudis Turístics, l'Insetur, avui dia, que allà a la Universitat de Girona s'ha quedat en l'Escola Oficial de Turisme? Què pensen fer amb capacitat de control per impedir l'intrusisme professional que s'està donant, avui dia, en el sector dels guies turístics? En definitiva, entenem que ni en control ni en orientació.

I torno al tema de les preguntes que li feia abans. Nosaltres entenem que el que és el Consorci de Turisme de Catalunya, que estem veient que és qui vampiritza, en definitiva, el pressupost de la Direcció General de Turisme, hi ha una sèrie d'irregularitats que volem que ens contesti. Volem que ens contesti la conculcació sistemàtica que s'està donant del que és el contracte de personal en el Consorci, sense concursos ni oposició, i incompliment del conveni únic del personal laboral, article 20.1. Hi ha retribucions que vulnereu els topalls de la Llei de pressupostos o la contractació del gerent del Consorci que, a més d'obtenir el càrrec, sense oferta pública, obté uns ingressos que vulnereu la Llei de pressupostos i que, en tot cas, no té ni el vistiplau del Departament d'Economia i Finances ni de la Secretaria d'Organització i Administració Pública de Catalunya.

I, a més a més, entenem que qualsevol organisme participat en més d'un 50% de fons públics té l'obligació de garantir les condicions de concurrència i oferta pública, articles 1, 25, 27 i 28 de la Llei de pressupostos. Però no és només el gerent. Això ho podem traduir també al cap d'Àrea de Promoció i al Cap de l'Àrea de Màrqueting que no han passat ni concurs ni oferta pública. S'està desviant i vampiritzant el pressupost de la Direcció General de Turisme en favor d'una empresa, en aquest cas, d'un consorci, sense cap control de tipus públic i on, en definitiva, no primen els criteris d'eficiència, sinó que primen uns altres criteris que desconexem, i n'esperaríem una resposta.

Però, és més, li demanem que ens expliqui què passa amb l'Oficina de Promoció Turística de Moscou. S'està cobrant, en definitiva, per cada turista que passa i concedeix el Visatour –l'empresa catalana de representació pública Catalonia Tourist Board té la representació per oferir aquest Visatour–, es cobra per aquest servei, però no consta cap ingrés en cap dels diferents..., en la comptabilitat interna de la Direcció General ni del Consorci, i menys, en definitiva, en el pressupost consolidat. Què ha passat? Què està passant? Això no ho diu Esquerra, ho diu, fins i tot, la Sindicatura de Comptes, any rere any. Anormalitats en matèria de contractació laboral, anormalitats i, en definitiva, zones de gran opacitat en el que és l'oficina de representació. En definitiva, entenem que potser és hora de començar-se a replantejar la funció del que és el Consorci de Turisme de Catalunya.

Però, és més; en definitiva veiem, fins i tot, que la prova de la desorientació és que s'emprenen campanyes que ens renyen. Gairebé renyen els ciutadans de Catalunya quan els diuen que cuidar el turisme és cuidar Catalunya. Una campanya sense cap tipus d'estudi previ. Una campanya que, en definitiva, comença, ja, a agafar la cantarella, que s'ha agafat des del Govern de la Generalitat en els últims anys, del liberalisme portat a l'extrem de responsabilitzar els ciutadans del que pugui anar malament. És a dir, la gent no parla català, la llengua no avança; és cosa de vostès. Si, en definitiva, les escoles o el model escolar no acaba d'anar bé, és responsabilitat dels pares. A partir d'ara, si el turisme a Catalunya no va bé, ens n'hem de cuidar tots de garantir, cuidar el turisme.

Entenem que és un balanç negatiu. Que el Govern, com dèiem al principi, navega sobre l'ona que ha creat el sector turístic, però que ni té voluntat de planificar, d'allargar i de saber quin és el ritme d'aquesta ona. I entenem que cal impulsar, en definitiva, reforma i un pla integral de turisme.

Vostès han fet el llibre *Ara és demà*, aquest llibre que han publicat, on hi ha una aportació important en turisme, però no ens parlen en cap cas de l'aplicació d'aquest llibre. És a dir, un pla interterritorial, com vostès pensen afectar i dirigir, des del Departament de Turisme, política en matèria d'ordenació del territori, com estan fent les Illes Balears o s'està fent també a Canàries? No hi ha dissens, no hi ha orientació i, sobretot, no ho diem nosaltres, ho diuen, fins i tot, responsables de la seva sectorial de turisme, com és el senyor Jaume Saumell, que reconeix que dels compromisos bàsics que ha de prendre el seu Departament per al sector turístic, sobretot de l'hostaleria, avui en dia, no n'han complert ni un.

Es van comprometre en el seu moment a impulsar la reforma legislativa per tal que no s'haguessin de pagar els drets d'autor a les societats d'autors el que eren els establiments turístics que tinguessin endollat el televisor. No ho han complert. Havien de modificar els horaris de transmissió de futbol per les cadenes públiques de televisió, perquè no afectessin l'hostaleria. No ho han complert. No ho diem nosaltres, ho diuen, fins i tot, els representants del sector. No hi ha precisament una alegria o precisament satisfacció de com funciona el Govern.

Nosaltres entenem –per acabar– que, ens dissolguin o no la cambra a finals d'aquest període de sessions, queda clar que el naufragi del Departament, i concretament de la Direcció General de Turisme, és evident. Però no és només un naufragi. Sortosament, el sector funciona, l'empresa turística funciona, la marca Catalunya, Barcelona, Costa Brava, ven. Malgrat la Generalitat i malgrat la Direcció General.

Creiem, per això, que en una nova etapa cal reorientar-ho: calen noves idees, calen noves persones i, sobretot, voluntat de pilotar la nau. Voluntat de controlar i voluntat de fiscalitzar la millora de la qualitat. Tenim la sensació que aquesta mena d'incapacitat, que vostès diuen a vegades intervencionista i que nosaltres entenem de millora de la qualitat, és una constant no només del seu Departament, no només de la Direcció General del Turisme, és una constant del Govern.

Ens hi juguem molt –vostès diuen el 12, algú diu el 10%– del producte interior brut. Ens hi juguem la capacitat d'absorció laboral de gairebé mig milió de persones del nostre país. Ens hi juguem no només un sector com el turístic; ens hi juguem també, en definitiva, el sector més productiu i que genera més divises al nostre país. I entenem que, malgrat la Generalitat, el sector funciona. Ha d'haver-hi un canvi, però sobretot, ha d'haver-hi –i acabo, senyor president–, ha d'haver-hi...

6688

El president

Sí, perquè ha consumit amb escreix els seus cinc minuts.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Sí, senyor president, acabo. I ha d'haver-hi, sobretot, claredat. I per això li confiem que ens expliqui i ens digui com pensa esmenar les anomalies laborals que es donen al Consorci de Turisme de Catalunya i, sobretot, les opacitats que es donen a les oficines de promoció.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president, senyor diputat... Jo crec que la clau de la seva intervenció, senyor diputat, és l'últim paràgraf. Vostè ha dit: «escolti, s'acosten eleccions; per tant, bou per bèstia grossa». No es pot parlar amb tanta frivolitat, senyor diputat, ja veurà. Tinc la intuïció que en la interpellació següent tindrem ocasió de parlar més de la fiscalització del Consorci..., de l'ex Consorci de Promoció Turística, actualment Turisme de Catalunya. Vostè diu: «és un organisme sense control». Doncs, miri, fixi-s'hi bé: l'auditoria de l'any 1991 va ser tramesa a la intervenció general el 24 del VII del 92; l'auditoria del 92 va ser tramesa el 30 del VI del 93, i així successivament fins a l'auditoria del 96. Bé, escolti'm, hi ha el control –després en parlarem, suposo.

Però no faci passar tampoc bou per bèstia grossa amb altres dades que no es poden dir amb aquesta frivolitat des de la tribuna. Miri, és *molt important* el nivell d'ingressos de divises que produeix el sector turístic, molt important. Exactament, 0,85 bilions de pessetes. 0,85 bilions de pessetes –bilions de dotze zeros, eh?, no els bilions aquells que de vegades són de nou zeros, eh?, bilions de dotze zeros. Però, si vol que li digui quin és l'ingrés de divises per les exportacions industrials, també el sé: resulta que són 4,2 bilions de pessetes. El turisme fa una *gran* contribució. Si suméssim les dues partides, resulta que els ingressos de divises a l'economia catalana per exportacions industrials i per turisme serien 5 bilions de pessetes, aproximadament, i el turisme fa quasi un 20%, que és una contribució més forta que el 13% que contribueix al PIB, sí senyor. Però diguem les coses tal com són: no és cert que sigui el principal productor d'ingressos de divises. Molt important. Però 0,85/4,2.

Però ara deixi'm continuar explicant-li les coses que fem per la millora de la qualitat –i dedicaré un temps al tema de l'oficina de Moscou, que sembla que a vostè l'obsessiona.

Miri, s'ha de mirar molt com es gasten els diners públics. En un moment determinat el meu Departament va poder aconseguir una cosa excepcional, que és que Michelin, que és una entitat que vostès coneixen, i que

és famosa per les seves guies, edités una guia sobre Catalunya. Per què és excepcional? Perquè, fent servir la nomenclatura francesa, senyor Puigcercós –la nomenclatura francesa, no la meva–, Michelin diu que només fa guies regionals franceses, i excepcionalment alguna italiana. Doncs vam aconseguir que Catalunya fos també una excepció i, per primera vegada, hi ha una guia Michelin per a Catalunya, que té una transcendència extraordinària en el turisme francès, donades les seves característiques. O bé una..., per primera vegada, una excel·lent, excel·lent –que a més a més ha sigut venuda d'una manera extraordinària a les llibreries– guia Repsol de Catalunya, molt ben feta.

Però deixi'm-li dir una cosa: el catàleg, per exemple, de cases de pagès, que és una activitat turística que ha tingut un augment important, i que la promocionem, i que tenen disponibles aquells crèdits i els utilitzen, senyor Puigcercós... Vostè diu: «No s'utilitzen, els crèdits»... Home, miri, a les estacions d'esquí, 5.000 milions, d'aquells crèdits que vostè diu que no s'utilitzen. Bé, doncs, el catàleg de cases de pagès aquest estiu, durant tres setmanes del mes d'agost, segons un diari de gran circulació, va ser el *best-seller* de no-ficció a Catalunya. Això vol dir dues coses: que es llegeix poc assaig i poca poesia, segurament, a Catalunya –ja ho dic jo, no cal que ho digui vostè–, però també és cert que va ser una publicació molt comprada i molt utilitzada, que va provocar en alguns casos col·lapses en algunes comarques. Col·lapses de clients, senyor Puigcercós.

I ara, com que se m'ha encès el llum, ja, deixi'm-li llegir, per anar ràpid i al gra, el tema de l'oficina de Moscou i la seva operació respecte a Visatour, que és modèlica, senyor Puigcercós. Bé, la gestió dels centres de promoció turística de l'ex Unió Soviètica, que són tres –no només Moscou, sinó Kíev i Riga–, ha estat subcontractada i va estar subcontractada a una empresa radicada a les tres repúbliques. Aquesta empresa actua sobre una base d'un fi anual, d'una quantitat anual, que concretament consisteix en..., el 97 va consistir en 16.500.000 pessetes, i 16.168.000 per al 98. És a dir, ha disminuït. Perquè tingui una idea de comparació, només el lloguer de l'oficina que la Comunitat Valenciana té a Moscou, només el lloguer, costa 18 milions de pessetes l'any. Vostè diu: «els valencians gasten més diners». Home, miri, gasten més diners perquè potser resulta que no ho fan tan bé com nosaltres. (*Remor de veus.*)

Acabo, senyor president, dient-li que, en el Visatour, nosaltres som l'agent més eficaç d'un sistema que s'ha estès a prop de setanta operadors, a la Unió Soviètica. Per tant, no és cap cosa estranya, ni és cap cosa descontrolada. El Ministeri d'Afers Estrangers i l'Ambaixada espanyola estan encantats amb el funcionament del Visatour, i amb el funcionament de la nostra oficina a Moscou, a Riga i a Kíev.

Per tant, senyor Puigcercós, em sembla –insisteixo, i acabo– que la clau de la seva intervenció és la frase final que vostè ha dit: «com que s'acosten eleccions, bou per bèstia grossa».

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política turística a Catalunya

Passem al vint-i-unè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la política turística a Catalunya, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Joaquim Novella, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyor president, moltes gràcies. Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, pujo a la tribuna, avui sí, a parlar de política turística a Catalunya; l'altra vegada que volia fer-ho vaig haver de veure'm obligat a parlar del Consorci de Turisme i d'irregularitats i, com recordarà, senyor conseller, li vaig dir que no podia dedicar-me a aquest tema, al qual, doncs, avui podrem dedicar-nos, tot i que a la darrera fase li tornaré a parlar del Consorci.

Senyor conseller, estem davant d'un sector molt important, no tant per les seves xifres, sinó pel que representa de sector motor de l'economia catalana. Vostè sap que la construcció, molts serveis, l'alimentació, etcètera, els estira aquest sector. És un dels sectors estratègics, clau, d'aquesta economia. Vostès ho tenen ben diagnosticat. En el diagnòstic estem d'acord. El tema és la política que es fa, i d'això venim a parlar. Hi han comarques en què aquest sector representa fins i tot un terç de la renda. Per tant, un sector que hi ha zones que és molt important. I nosaltres entenem –segurament a diferència de vostès; aquí es tracta de demostrar una cosa o una altra– que no s'ha fet la política turística que calia fer. Intentaré raonar-li aquesta qüestió.

Aprofito per dir-li que les xifres sobre el sector turístic són força incompletes. Vostè és conscient que tenim xifres de poques coses i entendríem nosaltres, una de les qüestions que li diré, que caldria eixamplar-ho per conèixer més a fons un sector tan important com aquest.

Entrem en el tema. Quins són els problemes del sector turístic a Catalunya? Doncs, bàsicament, tots els estudis que han fet –entre altres, els que han fet vostès també– diuen el mateix: una especialització molt gran en sol i platja, que vol dir concentrat en el temps i en l'espai; una oferta gran, a vegades excessiva, obsoleta, que cal modernitzar; empreses moltes vegades petites; manca de formació dels treballadors i els empresaris; problemes per als municipis turístics. Aquest diagnòstic, vostè ja el coneix. Jo el tinc aquí, vostès l'han fet; per tant, ens l'estalviem.

Nosaltres, què entenem que s'hauria d'haver fet, aquí? Doncs, miri, polítiques d'oferta i polítiques de qualitat. Vostè ha fet una exposició que una mica ja és aquesta, la divisió: polítiques d'oferta i polítiques de qualitat. I

què s'ha fet, sobre això? Bé, el nostre balanç, en aquest sentit, li hem de dir que és negatiu.

En primer lloc, senyor conseller, no tenim una llei de turisme, com per exemple tenen la comunitat de les Balears o altres comunitats. No hi ha llei de turisme a Catalunya.

Segon, el Consell Assessor de Turisme, que és l'òrgan consultiu, quantes vegades s'ha reunit, senyor conseller, des que vostè va prendre responsabilitats de turisme? Segons jo tinc entès, em sembla que no hi ha hagut reunions. Per tant, és un tema, també, aquest, important.

Tercera qüestió, la reducció continuada dels recursos pressupostaris per a turisme. Això és constant i estem, doncs, en una situació molt precària per al turisme: la inversió a Catalunya, per turista, 200 pessetes; altres comunitats tenen 800, 1.600..., molt més. A més, vostès han fet una cosa que és claríssima, pressupostàriament: han desviat diners. Menys per a la Direcció General, més per al Consorci. Nosaltres no estariem d'acord amb aquesta política. No estariem d'acord amb aquesta política sobretot veient el que ha passat amb el Consorci. La Direcció General, en aquests moments, té uns quatre-cents..., tres-cents cinquanta o quatre-cents milions, em sembla, i el Consorci està per sobre dels mil milions, eh? O sigui, això dona una mica de xifra.

I nosaltres entenem, senyor conseller, que, si això és el marc, hi ha hagut dos temes que a nosaltres ens han preocupat molt: irregularitats continuades, clientelisme. I, finalment, una qüestió que vostè me la desmentirà o no –vostè ha de fer-ho–, que és el tema de privatitzar la inspecció turística, el tema de les ECA: hi ha hagut manifestacions a la premsa, i a vegades en sentits diferencials. Però, bé, si això és el marc, anem al tema concret.

Sobre oferta. No hi ha hagut pla per modernitzar i reduir l'oferta hotelera. Balears, per exemple, té un pla –com vostè sap– d'ordenació de l'oferta turística hotelera. Senyor conseller, per què ens preocupa això? Vostè ens diu: «aquest any ha anat millor que l'anterior». Té raó, vostè, ha anat millor, ha anat millor. Però el problema, senyor conseller, no és d'avui o no és d'aquí a un any: ens preocupa el turisme de Catalunya d'aquí a deu anys, d'aquí a quinze anys. I, és clar, hi han temes estructurals que hem d'abordar. Hem d'abordar-los necessàriament. I aquest pla de modernització i reducció de l'oferta hotelera no s'ha fet.

Tema d'apartaments. Senyor conseller, no tenim dades fiables, però vostè sap que al sector es parla de vora vuit-cents mil, un milió d'apartaments. No en tenim dades fiables. Ni vostè em pot dir que no ni jo tampoc. Però d'això és del que es parla convencionalment. Què s'ha fet per inspeccionar els apartaments a Catalunya? Saben, senyores diputades i senyors diputats, quants apartaments hi han legalitzats? Places d'apartament, en aquest país? Del milió, seixanta mil; del milió, o dels vuit-cents mil, seixanta mil. Si no legalitzem l'oferta d'apartaments, què passa? Que els preus cauen, que hi han preus de 1.300 pessetes la nit, i que el mateix sector –com vostè sap molt bé– protesta. Amb tota la raó. Això és un tema prioritari, senyor conseller. Vostè ha

6690

tret un decret fa poc, sobre aquest tema. Crítica que fem: s'ha tret fa poc –fa molts anys, d'això.

Segona qüestió, senyor conseller. Pla d'inspecció i pla per reduir tot això, no se n'ha fet cap. Perquè, escolti'm, jo li podria dir a vostè els apartaments que estaven legalitzats fa deu anys, i l'increment aquest és molt petit. Per tant, aquí s'ha de fer un pla en col·laboració amb l'Agència Tributària –Agència Tributària, dic– i amb els ajuntaments. I vostès això no ho han fet. I a més li diré que les sancions que han imposat i la gent que tenen dedicada a això, senyor conseller, per a un milió, això no dóna, això no dóna, eh? Ni encara que nosaltres estiguéssim al Govern, no donaria. Manca de mitjans, manca de sancions, manca de valoració... El tema dels apartaments no està resolt a Catalunya. I és tema prioritari, senyores i senyors diputats.

El tema... Fins i tot, a més, estem preocupats per una cosa, senyor conseller, que vostè em desmentirà o no. Nosaltres hem vist que un decret que vostè treu, el Decret 16 del 98 –fa pocs mesos–, sembla que vostè ha fet unes declaracions dient que el pensava rectificar, en el sentit... –si no és així, m'ho desmentirà–, en el sentit que, la neteja setmanal que s'obliga als apartaments, això seria tret, i que, a més, aquest dipòsit que han de fer, de fiança de responsabilitat civil per part dels API, etcètera, que això, a pressió dels API o dels gestors, vostè també estava disposat a modificar-ho. Home, mal anem: si no tenim pla i, un decret que ha sortit fa dos mesos, vostè el pensa modificar..., si fos així, escolti, malament, molt malament.

Tema del pla per als municipis turístics. No s'ha desenvolupat res, en aquest país. Se n'ha parlat moltes vegades, però no s'ha fet res.

El tema de la formació. Tots els estudis internacionals que ens fan: «escoltin, tenen treballadors temporals i mal formats». No s'ha fet un pla sobre això. És hora que es parli amb els sindicats, amb les organitzacions empresarials, es doti de calés i es faci un pla per a la formació i l'estabilitat en el treball.

Tema d'atomització de l'associacionisme empresarial; quan es busquen interlocutors n'hi ha, però atomitzats –vostè ho sap–, atomitzats territorialment, etcètera. Aquest és un tema important. I, per altra banda, a vegades, en la política comercial que vostès fan nosaltres tenim dubtes. Jo li vull fer una pregunta concreta: vostès han obert una oficina a Hèlsinki –no ho dubto, és un nou mercat, em sembla bé–; però, escolti'm, i per què no la tenim a l'RFA o per què no la tenim, per exemple, a Itàlia? Vull dir, hom queda sorprès, no?

L'activitat inspectora. Doncs, miri, jo tinc aquí dades de vostès, perquè tot això que li contesto ja sap vostè que m'ha contestat moltíssimes preguntes –més de cinquanta preguntes jo li he fet en poc temps. I l'any 96 quantes sancions? 663. Quantes inspeccions? Perdó, sancions, 663; en descobert, 197. Quantes se'n van cobrar? Quatre. Escolti'm, si jo fos hotelier i volgués complir, perfecte; no volgués complir?, amb això jo tinc bastants indicis de coses que puc fer i que no estan bé. Això és quant a qüestió d'oferta, senyor conseller.

Quant a qüestió de qualitat. El tema de turisme de qualitat jo li he de dir que la campanya no va sortir bé; vostès van dedicar 220 milions, a través d'un crèdit obert del Banc de Sabadell, se'ls van presentar tota una sèrie de demandes i vostès van atorgar, per la resposta que vostè m'ha donat, 2,2 milions a disset empreses. Certament, a nivell català, això té molt poca significació, senyor conseller.

El pla d'excel·lència, que és aquest que estan obrint vostès ara, està bé, però és limitat, vostè sap que és limitat, és un pla que no... De moment és molt limitat; que jo sàpiga, vostès ho estan treballant al Maresme, em sembla, i a algunes altres poblacions, però és petit i limitat en aquests moments. Hi ha un tema que és clau en la qüestió de la qualitat –ens ho diuen tots els informes internacionals–; quin és aquest tema? Doncs, escolti'm, tenir una xarxa d'oficines interconnectades i atendre les reclamacions dels turistes; vostè segur que està d'acord en això. El tema és que això a Catalunya no s'ha fet, això a Catalunya, fins ara, no s'ha fet.

I entrariem ara en el pla de diversificar el turisme. Aquí han fet alguna cosa en algun aspecte; per exemple, vostès en el turisme del golf han posat molts diners, hi ha molt d'interès; sí, sí, senyor conseller... En canvi, vostè –veig que se m'està acabant el temps, després, si de cas, en parlarem una mica més– en el tema de turisme de salut no hi ha res; en turisme rural hi ha la guia, hi ha la guia però res més; en turisme de ciutat i cultural no hi ha res, no hi ha res o molt poca cosa, molt poca cosa; sé que estan treballant a partir dels clubs, però són coses incipients. És a dir que no veiem tampoc una qüestió de diversificació del turisme, no?

Finalment acabaré aquests pocs segons que em queden amb el tema de turisme sostenible; és un tema de futur, senyor conseller. No hi ha res, auditories ambientals, indicador de turisme ambiental, etcètera, i la creació d'una cultura turística de qualitat a Catalunya, sobretot a les zones turístiques. Ens sembla que amb tot això el que el Departament ha fet ha estat molt poc, tenen molt pocs recursos, tenen molt pocs recursos, i fins i tot per l'última part –que ara no tinc temps, i que després en parlarem–, hi ha moltes irregularitats per on se n'han anat molts diners que han estat mal administrats. Senyor conseller, espero que em contesti alguna d'aquestes coses; totes les dades que em pugui donar vostè li penso dir que són de gran interès per a aquest diputat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Antoni Subirà.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president, senyor diputat, senyores i senyors diputats, coincidim en una sèrie de coses, senyor diputat, i vostè ho sap, però, en canvi, no coincidim en altres, com és lògic, per altra banda, no?

A veure, vostè diu que el nostre diagnòstic, en què vostè coincideix essencialment, consisteix a dir que tenim com a producte principal i madur –per dir-ho d'una

manera— sol i platja, que tenim una oferta excessiva, que tenim mancances de formació i que tenim mancances de qualitat; essencialment aquest és el diagnòstic. Home, jo no estic... és a dir, aquestes parts del diagnòstic es poden compartir en part, però són... és molt incomplet aquest diagnòstic, perquè ens està passant, ens estan passant, en cadascuna d'aquestes coses, coses interessants que li asseguro que estem trobant les maneres, efectivament, de reforçar els aspectes positius que estan apareixent.

A veure, sol i platja és un producte que en aquests moments no es planteja en la posició estricta i molt pura —que seria fatal, eh?— que teníem fa uns quants anys i que, de fet, és el que faria, si es mantingués en aquesta posició molt estricta i molt pura, el faria molt vulnerable a competidors que poden actuar per sotapreu si l'únic que busca el turista és sol i platja. Jo recordo aquella anècdota que m'explicava una vegada l'alcalde de Calella fa uns quants anys, un operador turístic intel·ligent, el senyor Ramon Bagó, que em deia que quan ell era alcalde solia visitar els hotels a final de temporada i parlar amb la gent, no? I que es va trobar un turista alemany, que estava prenent el sol allà en una gandula d'aquelles, a la terrassa de l'hotel, i li va dir: «Què, com li han anat les vacances aquí?» I va dir: «Escolti, això de les Balears és fantàstic, m'ha agradat molt.» És a dir, era un tipus de turisme que no sabia ni tan sols on era.

Això, gràcies a Déu, està canviant i estem trobant —i després li explicaré perquè vostè ha parlat d'atomització i té raó—, estem trobant, amb les agrupacions dels operadors turístics zonals, que sí que existeixen i són vives i que sí que són interlocutors, estem trobant fórmules de potenciar això. Deixi'm posar un exemple: és evident que l'atractiu, per exemple, de la ciutat de Girona complementa d'una manera única el sol i platja de la Costa Brava central; és evident que l'atractiu de la ciutat de Barcelona complementa d'una manera única el turisme de sol i platja del Maresme o el turisme de sol i platja de Sitges i és evident que l'atractiu de Tarragona complementa d'una manera única també el turisme de sol i platja de la Costa Daurada.

Escolti'm, si això trobem la manera —que està passant—, trobem la manera de reforçar-ho, que és perfectament possible, i de promocionar-ho d'aquesta manera, tindrem una defensa bastant més sòlida davant el competidor que —per dir un exemple, sense que serveixi de precedent— pot representar l'illa de Djerba, perquè l'illa de Djerba sí que és sol i platja pura, estricta, i res més. I això arrenca des de la costa i va cap a l'interior a vegades amb bastanta profunditat, perquè aquest any tenim constància —i s'han fet accions específiques a la Garrotxa en aquest sentit, per exemple— de com el turista més de plana —holandesos concretament— han trobat, han descobert, doncs, que Olot, Santa Pau, etcètera, són quelcom molt interessant de ser visitat durant els deu, vuit, nou dies que són a la costa i que no cal només fer sol i platja. És a dir que s'està enriquint i diferenciant l'oferta de sol i platja d'una manera evident.

Oferta excessiva. Doncs, miri, això s'ha de qualificar molt perquè potser sí que hi ha oferta excessiva, per exemple..., i ho diré perquè és ben conegut, ha sortit als

diaris, no estic dient cap cosa indiscreta, no? Potser sí que hi ha una oferta excessiva de determinats nivells de preu posem per cas a Calella, Calella del Maresme; a Calella del Maresme, d'acord. Doncs, miri, a Calella del Maresme del pla d'excel·lència que s'executa, que s'ha començat a executar, del pla d'excel·lència en forma part enderrocar dos hotels marginals. I això, escolti, cauran dos hotels perquè nosaltres hem signat un conveni amb l'Ajuntament de Calella, que és de Convergència i Unió, el Govern de la Generalitat, que és de Convergència i Unió, i amb el Govern de l'Estat, que és del PP; vostè, sí, té raó.

Bé, però, en qualsevol cas, això, que és veritat i que hem començat a atacar en els casos més evidents i en els exemples més clars, en canvi, no és ben bé així en altres llocs. Per exemple, tothom ha passat de cantó —passat de cantó—, perquè, és clar, parlar de les coses que funcionen sempre es fa desagradable, no?, per a alguns de l'oposició —li agraeixo molt el to de la seva intervenció, de debò—, s'ha passat de costat tot el tema de la Costa Daurada. És a dir, segur que a la Costa Daurada falta oferta i hi falta oferta degut a la tremenda locomotora que representa una cosa que durant uns quants anys va ser objecte d'enormes crítiques en aquesta casa... —jo me'n recordo, de debats duríssims—: Port Aventura. Port Aventura, que aquest any ha tancat la temporada, em sembla recordar, amb dos milions i mig de turistes, si no recordo malament, està planejat de tal manera que d'aquí a pocs anys tindrà catorze milions de turistes i estarà obert tot l'any. Quan l'aeroport d'Orlando, quan es va començar l'operació de parcs temàtics a Orlando, l'aeroport d'Orlando tenia exactament el trànsit que té ara l'aeroport de Reus i aquella és una zona de creixement molt fort... També és... —no m'estenc en això perquè em descuidaria de parlar d'altres coses—, però és un tema apassionant i jo crec que, efectivament, hi ha oferta excessiva en alguns llocs, però hi ha manca d'oferta en altres llocs.

I la mateixa Costa Brava té zones on l'oferta molt qualitativament alta, doncs, efectivament, té encara un camp per córrer extraordinari, que no és precisament a la franja estrictament costanera, sinó que són els quilòmetres interiors d'una bellesa extraordinària i d'unes possibilitats turístiques de nivell alt extraordinàries que donen molts ingressos al país.

Jo crec que valdria la pena que parléssim un moment del tema de la qualitat, però abans deixi'm parlar del diàleg amb el sector. Miri, vostè té raó: no he convocat el Consell Assessor; però, en canvi, he tingut reunions sistemàtiques, perquè vostè diu, i té raó, que el sector està molt atomitzat; per tant, la representació en un sol organisme no és el que jo necessito en aquests moments, és a dir, necessito parlar amb les representacions empresarials zonals perquè, donada l'atomització del sector, em dona un millor coneixement de la realitat. Per tant, no he fet allò que vostè deia, però, en canvi, sí que he tingut contactes constants i permanents.

Només respecte als apartaments turístics, li diré que el Decret, que no penso canviar, el Decret s'ha pactat amb els operadors d'apartaments turístics més importants que són els que estan agrupats en unes associacions, concretament una a les comarques tarragonines i una

altra a les comarques gironines, amb les quals el diàleg ha sigut seriós i el diàleg ha anat encaminat precisament a posar disciplina en el sector. Però vostè sap molt bé que és molt fàcil fer normes que vagin més enllà del que és aplicable, perquè llavors l'únic que aconseguïx és que tothom estigui fora de la norma i, si vols integrar gent dins la norma, el que has de fer és fer una normativa que sigui correcta, que avanci, que doni passos endavant i que sigui pactada amb els bons operadors del sector, i això és el que s'ha fet.

Deixi'm parlar un moment de la qualitat. Miri, de qualitat se'n pot parlar de moltes maneres i hi ha molt confusionisme; especialment jo crec que el que hem de fer és traslladar al sector turístic els conceptes de qualitat que durant uns quants anys s'han aplicat d'una manera positiva en el sector industrial que porta més tradició en aquest sentit. En el sector turístic encara es confon el nivell amb la qualitat; és a dir, fer més qualitat no vol dir que tots els hotels de tres hagin de passar a quatre estrelles, no vol dir això. Vol dir..., deixi-me-li posar un exemple: això no és un Dupont, però això és un encedor de qualitat, perquè pel nivell de preu i per l'expectativa que jo tenia quan el vaig comprar em dona un servei adequat.

Bé, doncs, en el sector industrial això és conegut i en el sector turístic també ho hem de fer conèixer; és a dir, tots els nivells d'oferta: el de luxe, el de cinc estrelles, el de quatre estrelles, el de tres estrelles, la pensió..., tots han d'oferir el nivell de qualitat adequat per a la clientela que els va contractar i la millor mesura de la qualitat és que la clientela marxi dient: «Pel preu que jo he triat i el nivell que jo he triat m'han donat un bon servei.» I això és el que jo mesuro amb la fidelització i amb les ganes de tornar, ja li he donat les xifres abans.

Però, efectivament, s'ha d'avançar en qualitat i per continuar avançant en qualitat a tots els nivells de l'oferta no ens queda més remei, senyor diputat, que aplicar les normes ISO 9000, les normes ISO 9000 a serveis, que s'estan aplicant, s'estan aplicant les normes ISO 9000 a l'activitat bancària, s'estan aplicant les normes ISO 9000 a les cambres de comerç; per què no s'han d'aplicar les normes ISO 9000, acceptades universalment, que la clientela coneix, en els seus països d'origen, en el sector hotelier i en el sector turístic en general.

Bé, això és el que estem intentant; el que passa és que, en el sector industrial, introduir el concepte de qualitat ens va costar cinc anys; vam començar primer amb un grup de vint-i-tres empreses que voluntàriament s'hi van prestar; en aquests moments més del 25% de totes les empreses de l'Estat espanyol, empreses industrials, que tenen la certificació de la norma ISO 9000, són empreses catalanes. A mi m'agradaria que d'aquí a uns quants anys pogués dir jo –i l'oposició si ho vol dir que ho digui–, poder dir: «La proporció més alta d'operadors turístics a l'Estat espanyol amb normativa ISO 9000 aplicada i funcionant són operadors turístics catalans.»

Bé, senyor president, veig que se m'ha acabat el temps, com sempre, m'allargo massa.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyor conseller, vostè és un gran orador, ho ha demostrat en aquesta cambra successivament i, a més, vostè és docent, i també se li nota: explica bé les seves idees i li ho agraeixo; però em comprendrà, si li ho dic, que jo he sentit que dels quinze punts que li he plantejat vostè només me n'ha contestat dos, i la meua tasca, que potser no sóc tan bon orador, és de ser constant opositor i de recordar allò que no s'ha contestat.

Miri, jo li he parlat que no hi ha llei de turisme; li he parlat que hi ha reducció dels recursos pressupostaris a Turisme. Li he parlat d'una gestió en un Consorci, amb irregularitats, que té la major part dels diners per a turisme a Catalunya. Li he parlat que no hi ha pla de modernització de la planta hotelera. Li he parlat que no s'ha solucionat el problema d'un milió d'apartaments il·legals. Li he parlat que continua vigent el problema dels municipis turístics, el problema de la formació i estabilitat. Li he parlat que hi ha pocs diners i funcionaris per fer sancions que no es cobren. Li he parlat que no hi ha hagut èxit en les línies de turisme per a qualitat –de 220 milions, només 2,2 milions. Li he parlat que no hi ha xarxa d'oficines i de reclamacions. I li he parlat que no hi ha plans per diversificar el turisme, excepte algunes excepcions: golf, esportiu i para de comptar. I del turisme sostenible.

Senyor conseller, això ha estat durant molt de temps en un país com Catalunya. Estem preocupats perquè estem parlant del 10% o de l'11% del PIB, però indirectament de molt més. I Catalunya ha de ser un turisme de futur, de futur, i la política econòmica està per fer això.

Aquí m'aturo: vostè em contesta, d'això, el que cregui convenient. I entraré en el tema d'irregularitats, que li havia dit que en parlaríem al final. Miri, tres o quatre casos concrets.

Té vostè intenció o no de privatitzar la inspecció turística a través de privatitzar les ECA? Sí o no?

Segona: Hotels Confort, SA –Rey Don Jaime, de Castelldefels. Hi ha el senyor Rubio, que n'és el propietari; hi ha un préstec de l'Institut Català de Finances; hi ha un préstec, també, amb una entitat bancària..., finalment, allò no es paga i es fa càrrec l'Administració pública del tema; vostè, finalment, ho ven al propietari d'un conegut restaurant..., bé, perdó, l'Administració ho ven al propietari d'un conegut restaurant de Barcelona. Va haver-hi concurs públic, en aquesta venda, o no? Per quin procediment es va fer?

Tercera qüestió, el senyor Molist, president d'ACAV i membre del Patronat del Consorci, en els darrers anys ha fet més de 200 milions de negoci prestant qüestions al Consorci a través de qüestions d'agències i d'autocars. Considera vostè que és ètic o no que una persona que forma part del Patronat tingui aquest nivell de vinculació de negoci amb el Consorci? Sí o no?

Quarta qüestió, l'auditor bloqueja els comptes del Consorci pel tema de pagaments a París. Però vaig al

tema encara més important, que a mi m'interessa que vostè em contesti: no dóna el vistiplau momentàniament a això. Escolti, el tema del Consorci, el vam debatre un dia, però jo estic molt preocupat, el nostre Grup està molt preocupat, per dos temes molt concrets que van sortir a la premsa. Vostès tenien a la seva mà una assessoria jurídica que els deia: «denunciïn aquests fets a la Fiscalia, perquè aquí hi ha delictes, hi han indicis de delictes clarament». Vostès no ho van fer. Senyor conseller, l'únic que vostès van fer és passar d'ofici, com sempre, les auditories, però vostès no ho van denunciar. Nosaltres entenem que..., entenem nosaltres que un responsable públic té obligació de denunciar els indicis de delictes que es puguin presentar, i realment estem molt crítics en aquest sentit, que vostès no van presentar res.

I, per últim, i per acabar, senyor conseller, han desaparegut o no expedients del Consorci de Turisme relacionats amb una demanda que es va fer aquí, a través de la Fiscalia, respecte a irregularitats? I, si han desaparegut, per què han desaparegut, senyor conseller?

Espero que, almenys, aquestes cinc darreres preguntes, vostè tingui l'amabilitat de contestar-me-les. Nosaltres li ho agrairé molt. Si realment han desaparegut expedients, si realment hi havia una assessoria que deia que ho denunciessin i vostès no ho van fer, o no saben aclarir perquè han desaparegut expedients, estem davant d'un tema que, senyores i senyors diputats, s'està complicant. D'irregularitats podríem passar a figures delictives de més gran *calado*, per dir-ho d'alguna manera senzilla.

Senyor conseller, si pot ser precís, li ho agrairé molt.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president, senyor diputat, a veure..., això és com el Perry Mason, diu: «Contesti, sí o no?», «vol privatitzar o no vol privatitzar?» Escolti, de moment no, perquè una vegada..., una vegada, un diputat, que es deia Romanones, va dir, des de la tribuna del Parlament espanyol: «Esto no lo haremos jamás», i llavors, a la sortida, un periodista li va preguntar: «Què ha volgut dir quan ha dit "jamás"?»; diu: «He querido decir que, de momento, no». D'acord? O sigui, de moment, no.

A veure, turisme sostenible. Mirin, deixin-me passar a do menor, eh? —és a dir, vostè ha fet almenys aquesta segona part de la seva intervenció en do major; doncs ara jo passaré a do menor, eh? Per nosaltres, és molt important que els turistes se'n vagin contents i satisfets. Una de les variables que els turistes que vénen a Catalunya valoren més són les qualitats paisatgístiques del país, i ho expressen així.

I, en segon lloc, la que valoren més, molt ben qualificada, és la neteja de les aigües i de les platges. Aquest és un tema que ens preocupa i que, a més a més, volem que sigui vigilat per gent que sigui creïble per a ells. No vull dir que una anàlisi feta per gent d'aquí del país no

fos creïble, dic «creïble per a ells», i vostè sap perfectament que un alemany es creu més una anàlisi feta per una entitat alemanya.

Molt bé. Una part petita dels diners del pressupost del Departament es dedica a pagar uns biòlegs alemanys que, per compte de l'Associació d'Automobilistes Alemanys, que ve a ser el seu equivalent al Reial Automòbil Club —que en el cas d'Alemanya no és «real», perquè és una república federal—, analitzen cada setmana, durant la temporada turística, les aigües de les platges catalanes, i emeten el seu informe, que es publica en el butlletí de l'Associació, que és molt llegit pels turistes alemanys.

Bé, doncs, hem tingut, aquest estiu passat, les millors qualificacions de les platges europees, les millors. I una cosa que, a més a més, és mèrit dels ajuntaments, que és la neteja de les platges: té una alta qualificació per part dels turistes que ens visiten. I, és clar, la sostenibilitat del turisme, almenys de la part aquesta que és sol i platja, té a veure amb el fet que, efectivament, les aigües i platges continuïn essent netes.

Jo ja sé que hi ha organitzacions que es dediquen a mirar com han quedat les platges a la tarda, quan els turistes han marxat, i les troben brutes, però llavors vénen les màquines dels ajuntaments, netegen les platges, i el que és important, que és l'obligació de l'Administració pública, és que al matí tornin a estar netes. Bé, doncs això és el que està passant, i les aigües són netes no per casualitat: les aigües són netes degut a les inversions tremendes, extraordinàries, i amb resultats positius, que ha fet el Govern de la Generalitat, concretament a través del Departament de Medi Ambient, per a la depuració d'aigües al nostre país. I al final es noten les conseqüències positives d'aquesta inversió.

A veure, vostè diu: «l'hotel d'aquell operador a Castelldefels és l'hotel Rey Don Jaime», si no ho recordo malament. Escolti, el procediment va ser molt simple. Aquesta és una garantia que es va adjudicar l'Institut Català de Finances i que es va subhastar; per tant, hi va haver una subhasta. Punt; és així —judicial. Això és la informació que jo en tinc; si vol més precisió, l'haurà de preguntar a l'Institut Català de Finances a través del Departament d'Economia, però jo crec que aquesta és la informació correcta —és el que jo tinc respecte a aquest tema.

Bé, i ara, si ho vol, parlem de les irregularitats del Consorci —de l'exconsorci, en aquests moments— Turisme de Catalunya. A veure: jo tinc la pretensió, senyor diputat, que, des que la responsabilitat és meua, no n'hi ha hagut, d'irregularitats. Si n'hi van haver abans, ho hauran de dictaminar els òrgans jurisdiccionals competents. Jo li vaig dir, l'altra vegada que vaig contestar una interpellació sobre aquest tema, quina era la meua interpretació de les meves responsabilitats com a responsable públic davant d'una cosa d'aquest tipus, i la meua interpretació és la següent: jo no tinc l'obligació d'enjudiciar; jo tinc l'obligació d'actuar si un òrgan competent em diu que hi ha hagut irregularitats, i un assessor —amb totes les bones qualificacions que pugui tenir, perquè per això el vaig triar— no és un òrgan d'aquest tipus.

6694

Jo vaig fer una cosa que és molt simple, senyor diputat –i ho tinc aquí–, que és comprovar que, efectivament, no només s'havien fet les auditories per part de la intervenció general, sinó que la intervenció general havia remès, havia tramès les auditories –i en tinc tots els comprovants– a la Sindicatura de Comptes.

Jo entenc, la meua interpretació és que aquest òrgan és el que m'ha de dir a mi –a més a més, ho diu la llei de creació de la Sindicatura de Comptes; concretament, a l'article 7.3–, en el seu informe m'ha de dir si detecta responsabilitats, i llavors és quan jo...

El president

Senyor conseller, hauria d'anar acabant, perquè ha exhaurit el seu temps.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Moltes gràcies, senyor president.

...és quan jo hauré d'actuar, però no abans, perquè no tinc per què emetre un judici, jo.

I, simplement, senyor president, per acabar, li recordo al senyor diputat que la Sindicatura de Comptes depèn del Parlament, no depèn del Govern.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors i senyores diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el grau de desenvolupament de la política general per a la gent gran

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el grau de desenvolupament de la política general per a la gent gran, presentada pel Grup Socialista. Per exposar la interpellació, té la paraula la diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, feia dies que vostè i jo no ens interpellàvem; estava pendent aquesta interpellació de principis d'any; al final ha arribat, però penso que ha arribat en un bon moment, perquè jo crec que tenim coses...

El president

Per favor, guardin silenci, si us plau!

La Sra. Barenys i Martorell

...per informar-nos i dir-nos, vostè i jo.

El motiu d'aquesta interpellació, quan la vam presentar, era seguir el compliment de la Moció 34 de la legislatura passada, com vostè recordarà, en la qual el Grup Socialista demanava al Consell Executiu el compliment del Pla integral de la gent gran. Vostè va comparèixer a la Comissió de Política Social i, com a conseqüència

d'aquella Moció, ens va presentar dos documents: un, sobre les característiques dels abusos que pateixen la gent gran –un informe interessant–, i un altre sobre la promoció dels drets i de la vida activa de les persones grans.

Jo li vull dir, senyor conseller, que, d'aleshores ençà, de l'anterior legislatura, hem avançat en aspectes civils, com a conseqüència de la revisió de diverses lleis que formaran part del nostre Codi de família –i li recordo la 39/91, de tutela i institucions tutelars, el Codi de successions, l'autotutela, que era una de les mesures molt concretes que havia sortit del II Congrés de la Gent Gran.

Jo crec que s'han afermat molts d'aquests drets que el col·lectiu de gent gran demanava per a les tuteles, les curateles, les guardes de fet, però li he de dir de veritat que no hem avançat en les garanties per a l'accés als drets socials, i crec que vostè, si és un bon conseller, ho ha de reconèixer: no hem avançat en les garanties que facin fàcil, accessible, real l'accés als drets socials, com l'atenció residencial, els centres de dia, el servei d'ajuda a domicili, l'habitatge tutelat. Em referiré, específicament, a aquestes prestacions, perquè són les que componen aquest conjunt de polítiques per a l'atenció social a la gent gran.

Vostè, fa pocs dies, en una compareixença que va fer a la Comissió de Política Social i als mitjans de comunicació, en una roda de premsa, ens va alertar de quina és la valoració de l'envelliment al nostre país i els problemes socials que això comportarà. Ens deia el conseller que, en un recent estudi demogràfic –que vostè ha encarregat–, sembla ser que Catalunya és una de les regions més envellides d'Europa, que, en deu anys, aquest índex d'envelliment ha augmentat, ha crescut quatre punts; que el nombre de persones de més de seixanta-cinc anys, en aquest moment, és d'1.010.000, és a dir, un 16,84 de la població –ha augmentat considerablement en deu anys–; que els majors de vuitanta-cinc anys, a Catalunya, que és una població d'alt risc, ja sumen 106.000 persones; ens alertava, també, de l'increment de les llars unipersonals, de les persones que viuen soles; de la baixa dedicació de les dones –com a xarxa informal– a la cura dels grans, lògicament, degut a la seva incorporació al món del treball, cosa que fa que, en un futur, aquest tipus de recurs anirà minvant.

En definitiva, vostè ens explicava quins eren els resultats d'aquest informe i ens venia, a la Comissió de Política Social i també als mitjans de comunicació –perquè així ho vaig llegir–, a passar comptes del seu final d'etapa, del seu final com a responsable –perquè sembla ser que s'acaba la legislatura– al front de la Conselleria de Benestar Social.

Vostè ens deia: «ja no hi ha problemes de places residencials, no hi ha llista d'espera excepte a Barcelona i possiblement» –em sembla que deia– «a Lleida o a Girona. Ho resoldrem aviat.» Ens deia que els plans de suport a la família van bé, i que a més a més vostè en aquest pressupost de l'any 99 incrementaria substancialment el pressupost per fer-hi front, etcètera. Jo no vaig estar present a la Comissió de Política Social –vostè sap que en aquest moment sóc senadora en re-

presentació del Parlament de Catalunya—, però m'he llegit la seva compareixença.

I jo crec, senyor conseller, que vostè, a la informació que va donar, va oblidar coses, jo crec que voluntàriament. Aquesta és la sensació que jo n'he tret de la lectura. Vostè després ja em dirà si és així o no és així. Jo crec que hi va haver absències en la informació, oblitats i, en alguns casos —i en acabar li diré en quins—, no ho sé, no vull dir manipulació de les dades però vull dir manca de claredat en el subministrament de la informació que vostè va donar als diputats i diputades membres de la Comissió de Política Social.

És difícil, d'aquella compareixença, treure una visió de com està el panorama a Catalunya, del que tenim, de quines són les demandes, de quines són les necessitats reals i de quins són els recursos que vostè en aquest moment té a la Conselleria per fer-hi front i què pensa fer en un futur amb aquest procés d'envelliment al qual estem sotmesos. Vostè va dir que hi havia 37.858 places residencials a Catalunya, que amb això pràcticament teníem cobertura —la ràtio és del 3,5, que vostè sap molt bé, evidentment. Miri, jo avui m'he estat mirant la memòria dels pressupostos i no em surten els números. Si més no, no em surten les places públiques, que són les que a la memòria del pressupost haurien d'estar públiques i concertades. A la memòria del pressupost en surten 10.242; vostè l'altre dia ens va dir que n'hi havia 15.153. Un embolic. En tot cas, ens hem de posar d'acord, senyor conseller, perquè vostè ens doni les xifres clares, perquè, si no, pot ser que o vostè o nosaltres fem volar coloms, i no ho voldríem.

Quan vostè deia que no hi havia problemes de places residencials, es quedava molt tranquil, però nosaltres li preguntem: a veure, no hi ha problemes de llistes d'espera, per què? Per accedir a la pública, per accedir a una plaça pública concertada o pròpia? O no hi ha problemes per accedir a les places en qualsevol residència mercantil? És a dir, aleshores, aquí no hi ha problema, senyor conseller. Vostè creu que no hi ha problemes de places residencials? Estava mirant fa un moment un comunicat en un diari del Barcelonès nord on ens diuen que hi ha 1.600 places de dèficit en residències sociosanitàries, 1.600. Aleshores, vostè, de quines residències parla? Inclou també les residències de Vida als Anys o no, en aquestes xifres que dona vostè als mitjans de comunicació i dona també a la Comissió de Política Social?

Tampoc ens va dir quina era la cobertura actual del Servei d'Ajuda a Domicili. Vostè l'ha traspasat als ajuntaments; ens consta que són unes 15.000 hores que s'han traspasat als ajuntaments, això és una ràtio petitíssima, i a la vegada tampoc ens parla de quina és la cobertura dels habitatges tutelats. Vostè demostra un gran interès, i ho diu en aquesta compareixença, per revisar els programes de suport perquè la gent pugui envellir a casa seva, però no ens lliuen les xifres del servei d'ajuda a domicili, de la teleassistència de les residències tutelades; és a dir les xifres, les dades, la informació, senyor conseller, no estan clares.

És evident que vostè ens va dir que en aquest moment està en marxa una revisió del Pla integral i que, com a

conseqüència, això sembla que vostè ho aclarirà, però a nosaltres ens sembla que després de tots aquests anys de Govern havia de venir vostè a la compareixença de la Comissió o hauria de fer arribar a la Comissió números, gràfiques, documentació perquè els diputats i diputades d'aquesta cambra sapiguem de què parlem quan estem parlant de l'envelliment de la població i de la gravetat que aquest problema suposarà, i ja suposa, perquè en aquest moment —vostè ho ha dit— hi ha 106.000 persones de més de vuitanta-cinc anys que necessiten una atenció molt especial. I no sabem si aquestes persones estan en residència, estan a casa seva, estan soles, estan acompanyades; desconexem totalment què passa amb aquest segment important de la població.

Per això, senyor conseller, aquesta interpellació jo considerava que venia en un moment oportú, perquè vostè ha refrescat la memòria, ha refrescat les dades i suposo que està en disposició de dir-nos això que li estem demanant i de passar-nos la documentació oportuna que justifiqui aquesta política que vostè ha vingut realitzant durant aquests anys.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Li preguntem, senyor conseller: quin és el model estratègic per prendre les necessitats emergents que en aquest moment té la societat catalana? Què vol dir vostè quan parla d'«universalització»? Perquè diu: «universalització si hi ha recursos econòmics». Fins on podem i volem universalitzar els serveis d'atenció a la vellesa? Com ho pensa finançar?, de quina manera? Se li acut alguna possibilitat de trobar una forma de finançament diferent, que no siguin els pressupostos ordinaris del Govern de la Generalitat, per poder atendre aquestes necessitats emergents? Quins són els problemes que hi ha en cada un dels territoris? En quines comarques hi ha més dèficits i en quines altres no n'hi ha tants? Quines prestacions bàsiques vostè creu que es podran implementar en els pròxims anys a base de fer un programa conjunt d'aquestes prestacions per envellir a casa? Quina estratègia de formació ocupacional, de cara als professionals vostè està vetllant perquè es porti a cap?

És un sector que cada vegada més demana professionals del servei d'ajuda a la llar. Estan mal preparats, n'hi ha pocs, vostè sap que hi ha molta gent que treballa per lliure i que no compleix uns requisits d'atenció mínima, qüestió que a vostè també l'ha de preocupar, senyor conseller. I a més a més, hauria d'estar totalment bolcat a aquest tema...

El vicepresident primer

Senyora Barenys, se li ha acabat el temps.

La Sra. Barenys i Martorell

Acabo de seguida, senyor president. Perquè per cada quatre persones assistides es pot crear un lloc de treball, i vostè, a través d'aquest sector, juntament amb el Govern de la Generalitat, amb les altres conselleries, podria potenciar un sector importantíssim de creació

6696

d'ocupació, d'ocupacions de proximitat, que en la Comunitat Europea en aquest moment tanta rellevància estan tenint.

Més coses volia dir-li, però l'última, senyor conseller: pensa o no pensa donar compliment al que li va recomanar el Síndic de Greuges en l'informe que es va fer sobre els preus públics. Digui'm, senyor conseller, de quina manera vostè pensa, aquest Decret de preus, reconvertir-lo en una llei, que la puguem discutir tots –aquesta és una de les recomanacions que li feia el Síndic de Greuges–, i definir quines són sota el seu criteri les prestacions essencials que han de ser de dret per als ciutadans i ciutadanes del nostre país.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Barenys. Per respondre la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de Benestar Social senyor Antoni Comas.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. Jo lamento molt que vostè no estigués a la compareixença que vaig fer fa relativament poc temps, perquè si hi havia qüestions que li interessaven me les hauria pogut preguntar. Ja se sap que una compareixença és facilitar dades, naturalment, però, sobretot, és parlar d'enfocaments, parlar de la situació i contestar aquells aspectes que pregunten els diferents grups parlamentaris; això és el que vaig fer. Per tant, jo estic a la seva disposició, i després hi ha altres mecanismes per contestar les preguntes concretes, com són les preguntes per escrit o les preguntes orals, com vostè ho desitgi.

El Pla integral de la gent gran marcava la seva actuació en tres línies. La primera, la participació activa de les persones grans en la societat. Això crec que s'ha produït; s'ha produït tant fent uns congressos en profunditat, amb participació, amb debat, preparats amb temps sobre temes actuals; no congressos com s'han fet i es fan en altres indrets, sinó congressos amb serietat, i també a base de procurar que la gent participi; i avui vostè no ha tret la qüestió dels estatuts –per tant, jo només hi passo de puntetes–, però els estatuts han donat peu a entitats, han donat peu que la gent pugui participar i, més enllà d'algun aspecte jurídic, el que a mi em val és allò aprovat pels mil cinc-cents delegats del congrés. Del segon, vostè deia que no s'havien expressat amb tota claredat; suposo que no ho podrà dir del tercer. I després, el que han exposat clarament i sense ambigüitats persones de la significació..., per exemple, la senyora Teresa Pàmies, per exemple. Per tant, això realment s'ha fet.

Hi ha un tercer aspecte, que és la protecció i garantia dels seus drets, que a això vostè s'hi ha referit fa un moment. Jo crec que això Déu n'hi do el que hem fet al respecte, la qual cosa no vol dir que aquest és un camp que pot ser obert i ha de ser obert de cara a tractar i a normativitzar altres aspectes que no es practiquen, d'acord amb la importància que tenen. Per exemple, jo no estic gens satisfet amb una figura del Codi

civil català que és molt important, que és la curatela, i que aleshores no se li dona la pràctica o la importància que té de cara a la defensa dels drets de la gent gran.

I finalment hi havia la tercera línia, el tercer eix era la disponibilitat dels serveis socials adequats. Jo no vaig fer un informe per final de legislatura –jo no sé si estem al final o no estem al final–, jo el vaig fer perquè en els temps en què ens toca viure, de canvis molt profunds, convé revisar les polítiques que es fan permanentment, i jo estava segur que convenia introduir una sèrie d'actuacions que vaig expressar clarament, i això és amb independència que estiguem o no estiguem a finals de legislatura. Per tant, no era l'informe de finals de legislatura.

Aleshores, des d'aquest punt de vista, vostè em pregunta què vol dir «universalitzar». Des del meu punt de vista, «universalitzar» vol dir donar l'atenció que el ciutadà necessita en cada moment, en cada situació en què es trobi, i donar-la-li més enllà que hi hagi o no hi hagi..., a part és que n'hi ha d'haver, s'ha de procurar que n'hi hagi, i donar-li l'atenció deguda. És per això que varem consensuar una normativa amb el Departament de Sanitat, que és la mateixa per al Departament de Sanitat que per al Departament de Benestar Social, i aleshores intentem que a totes les persones que estan dintre del grau de discapacitat física o psíquica o social se'ls doni el recurs residencial que puguin necessitar, i des d'aquest punt de vista, insisteixo, torno a dir que a Lleida, a Tarragona, a Girona i a algunes altres comarques que ara no tinc aquí els noms, però que vaig dir, en aquests moments no hi ha llista d'espera.

Se m'ha dit..., se m'ha insultat al respecte, cosa que lamento perquè els insults no han de ser mai una eina de debat polític. En tot cas, si hi ha gent que no se l'atén, que se'm digui qui! S'atén a tothom que està en condicions d'ingressar en residència en aquests territoris. Ja vaig dir per què també en altres no es podia donar.

Diu vostè: «A mi no em quadren els números.» A les residències hi ha trenta-set mil i escaig nombre de places, les que vostè ha dit –jo no ho tinc aquí ara exactament–, segons el registre, però no totes elles es paguen amb diners públics, perquè en el cas de la persona que realment té mitjans suficients per pagar-s'ho, doncs, la Generalitat no hi ha d'arribar, no hi ha d'anar. I després, també hi ha algunes places, algunes municipals, altres no, que tenen unes normes d'ingrés que no són les de la Generalitat, i per tant, de gent vàlida, gent que no té la dependència que marca la normativa de la Generalitat, i per tant, nosaltres entenem que això amb diner públic nosaltres no ho hem de fer.

Però el que hi ha és, en aquests moments, suficients places residencials per atendre la demanda del moment, excepte a la ciutat de Barcelona i excepte en alguna comarca de la circumscripció de Barcelona. Hi ha suficients places en aquest moment. Com que hi ha el grau d'envelliment que hi ha –i vostè ho ha dit–, aleshores això vol dir que s'han de seguir fent residències i les places han de seguir creixent, però en aquests moments això s'ha de fer.

Perquè, és clar, hi ha un document de vostès –aquest matí n'he tret un exemple i ara en trec un altre–: *Construïm l'alternativa. Jornades de política de Govern a Catalunya*. Molt bé, doncs, vostès diuen... –és molt interessant aquest daixò, perquè mostra quines són les seves mancances des d'un punt de vista conceptual en serveis socials–, vostès diuen que «la responsabilitat pública segueix essent per nosaltres, els socialistes, un element definitori de la nostra connexió als serveis socials com un sistema més de benestar social a Catalunya». Continuen, tota una llarga paragrafada, però al final diuen, diu: «Ara entenem que és possible la coexistència de la gestió pública i de la gestió privada dins el conjunt del sistema de responsabilitat pública.» Miri, nosaltres fa molts anys que ho hem entès, això.

Si vostès ho entenen ara, doncs, van molt endarrerits, perquè nosaltres ho entenem. I, per tant, mentre hi hagi residències de qualitat, que ho fem amb molta exigència, que puguin donar aquest servei, nosaltres o les concertem o les incloem dintre del sistema de suport residencial. I això és el que ens dona peu a molts indrets que, a pesar de no tenir moltes residències públiques, i en algun lloc no suficients de privades sense ànim de lucre, amb les privades amb ànim de lucre concertades arribem a la demanda, que és això el que, em sembla, al ciutadà l'interessa.

Vostè m'ha preguntat pels ajuts a domicili, pels habitatges tutelats. Això ho vaig explicar. L'ajut a domicili ara depèn dels ajuntaments i dels consells comarcals, però jo he dit sempre que no n'estava satisfet, de com, ni del nombre d'hores que donàvem, ni de la forma, perquè ens sortia molt car i no donàvem el servei que s'havia de donar generalment. I els habitatges tutelats també vaig dir, amb tota sèrie de detall, vaig dir que és un equipament nou i en posar-ho en marxa els tècnics ens van demanar que el deixéssim en suspens un temps perquè s'havien d'introduir modificacions en el concepte tècnic, en el concepte normatiu, l'hem parat. Ara està totalment, ja està resolta aquesta problemàtica i, per tant, se n'estan inaugurant i se'n continuaran inaugurant, però, evidentment, estem molt lluny de tenir els recursos que ens tocaria.

També el Pla integral de la gent gran marcava una sèrie de programes, que vostè no me'ls ha preguntat, però, en canvi, sí que estan en el seu escrit de petició d'aquesta interpellació. Aquests programes eren 79, dels quals se n'han complert 67, i 12 no. Creiem que aquests 12 –si vostè vol, després hi entrarem, ara no tinc temps– no són adequats en aquest moment, i en tot cas, la revisió del Pla integral ens ho assenyalarà.

I, finalment, en el mig minut que em queda, dir-li que nosaltres hem de fer un esforç per aconseguir per a Catalunya que ens toqui de l'Inerso la part a la qual tenim dret.

Finalment, hi ha un informe del Ministerio d'Administració Territorial, que diu, concretament –no ho nega–, que per cada 100 pessetes/habitant que rep Catalunya, hi ha comunitats que en reben 189. I, si es comptés la població protegida, per cada 100 pessetes per persona protegida a Catalunya, altres comunitats en reben 270. Això, valorat pel mateix Ministeri, són gairebé 12.000 mili-

ons de pessetes l'any. He de recordar que ens donen de l'Inerso 18.000 milions, per tant, ens en falten 12.000. I aquest és un paper molt important que en el temps de govern socialista mai se'ns va voler donar, mai se'ns va voler escoltar, mai es va fer, i ara, doncs, el Govern Popular sí, encara que en aquests moments aquests 12.000 milions els tenim acceptats només en el paper, només tenim aquest aspecte de reconeixement teòric.

Bé, se m'ha exhaurit el temps amb escriure; per tant, espero que en la nova intervenció pugui aclarir alguns aspectes que m'hauria interessat concretar ara.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies a vostè, senyor conseller. Ara, per fer la rèplica, té la paraula la senyora Rosa Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. No tindrem massa temps, senyor conseller, les rèpliques són molt curtes; per tant, jo no vull contestar-li sobre aquest famós document que vostè tot el dia ens està dient que té. Miri, els partits fan documents de tota mena. Jo no sé què diu aquest document, però el que vostè no pot dir és que el Grup Socialista al Parlament de Catalunya i el Partit Socialista no tingui les idees clares sobre la política de serveis socials. Vostè encara no es dedicava a aquest sector, estava treballant en un altre sector, de productivitat, en el món editorial, i el Partit Socialista sabia molt clar quin era el model de serveis socials que volia impulsar a Catalunya quan vingués la democràcia, i així ho va fer des d'aquest Parlament, i des del Govern de l'Estat, i des dels ajuntaments i des de les diputacions, quan va tenir possibilitat de governar. Per tant, senyor conseller, retiri aquestes paraules perquè m'ofenen extraordinàriament.

Nosaltres tampoc estem contents de com han quedat alguns temes del Codi civil; a la curatela, precisament, hi teníem un conjunt d'esmenes que no van ser acceptades, ens hauria agradat que vostè, senyor conseller, hagués intercedit prop la consellera de Justícia per poder avançar més en els temes de curatela i en aquesta qüestió. Vostè no ho va fer, no li va agradar, es va quedar quiet, i la Llei es va aprovar com es va aprovar. Però està bé. Almenys amb la consellera de Justícia arribem a acords. Amb vostès, senyor conseller, no hi arribem.

Fa un moment que li ho estic demanant, senyor conseller, doni'ns informació, papers escrits, estat de la situació, de com està la cobertura de places, de quines són les demandes i de quines són les necessitats. Això no ho tenim. Ho tenim, per exemple, de la Conselleria de Sanitat que, tot sovint, quan hi ha compareixences, les acompanyen de documentació perquè els diputats i diputades puguem fer les nostres interpellacions i les nostres polítiques de control i d'impuls fonamentades. Amb vostè no ens passa, i parlem de xifres diferents i no ens acabem d'entendre. No sabem ni quines creu vostè que han de ser les ràtios de cobertura en aquest país per als centres de dia, per a la teleassistència, per als serveis d'ajuda a domicili. Vostè no en parla mai,

d'això. No parla mai de quines són les ratios òptimes, on estem i quin esforç hauríem de fer per arribar a un servei òptim.

Universalitzar. Bé, entenem coses diferents. Entenem coses diferents, perquè la seva política, quan parla d'universalitzar, no vol dir establir unes prestacions de dret per a tothom que les necessiti, vostè universalitza fins allí on li arriba el pressupost. Per tant, no és universalitzar. Universalitzar és assegurar que aquells sectors de població que tenen determinades necessitats les podran cobrir. I a mi m'és igual que vostè digui: «i ho farem en deu anys». I fem trams, i els primers tres anys tindrem cobertes tantes places. I els segons anys aquestes, i els tercers aquestes. No únicament de residències, de servei d'ajuda a domicili, d'habitatges tutelats, de teleassistències.

Per tant, no entenem el mateix, tenim conceptes diferents sobre la qüestió. Però sense continuar parlant d'aquests petits detalls, diríem, del que ha de ser el desplegament de la política d'atenció a la gent gran, i molt especialment d'atenció a la vellesa, jo li haig de demanar, senyor conseller, que facin un esforç, vostè i el seu Govern –no sé si tenen temps, si s'acaba la legislatura al març–, de reconvertir el sector. Vostè es basa molt en el mercat, fa poca plaça pública, la qual cosa fa que doni poca seguretat a aquesta universalització que li demanem.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Ha de pensar que a Europa, en aquest moment, en els països més avançats d'Europa i en moltes comunitats autònomes, que vostè critica perquè no coneix –perquè no coneix–, en aquest moment els models són públics i de gestió privada. Però la gran part dels equipaments i dels serveis són de responsabilitat pública en gestió de la iniciativa social, de les organitzacions no governamentals, és un model mixt. Vostè el planteja al revés, i faci'n un trosset, però que faci que augmenti més, i en acabat, ja veurem com ho gestionem.

Jo crec que s'equivoca, senyor conseller. S'equivoca en no fer un replantejament clar de cara a defensar, des del que és públic, les polítiques de serveis socials i les polítiques d'atenció a la vellesa, perquè és l'única manera de poder donar cobertura a les necessitats que vagin sorgint en el nostre país que, pel que diu la demografia, cada vegada seran més.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller, senyor Antoni Comas.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, miri, em sap molt de greu ofendre-la, vostè no sap fins a quin punt. Però jo he de dir les coses com són.

El 4 de juliol del 95, si vostès mira *La Vanguardia* veurà que el senyor Maragall, candidat per part de vostès a la presidència de la Generalitat, deia: «La patronal catalana y todo el mundo saben que si no hay un recorte social no habrá manera, aumentará el desequilibrio y la recesión, y esto, que lo ve todo el mundo, Pujol no lo ve.» Si això és tenir criteri social, en els moments actuals, que vingui Nostre Senyor i ens ho digui. Jo no dic que vostè no tingui criteri social, però dic que el Grup Socialista no en té en aquests moments, com a mínim, no el té actualitzat. Imagini's, diu el senyor Maragall «la patronal catalana», molt progressista, això. Ho demana la patronal catalana.

I, aleshores, aquesta és una qüestió de pensament. Tota la política que s'ha fet a l'Ajuntament de Barcelona –que no hi entro–: la disminució de places públiques, de les que hi havia l'any 92, que eren 417, han passat a ser 96, i també a la Diputació de Barcelona, que eren 392, a 237. Això tampoc és actual, no? I, aleshores, doncs, clar, també fora d'aquí. Ahir llegeixo en un diari que no és pas estrany a l'atenció que normalment ha dedicat al Partit Socialista, que diu que l'Schröder «pretende una revisión profunda del estado del bienestar para convertirlo más bien en estado asistencial». Això és el que diuen.

I, per altra banda, doncs, jo he dit el de l'Insero perquè és veritat; perquè és veritat, perquè l'Insero mai ens ha donat a Catalunya..., i allà al Govern hi havia el senyor Serra, hi havia sis o set ministres de vostès, i no hi ha hagut manera que donessin a Catalunya el que ens tocava. Però vostè diu: «miri, no em parli de papers que han passat més o menys, de papers que han passat més o menys, i que hem fet, són papers oficials de vostès». No sé quin tipus d'oficialitat, però aquí al Parlament de Catalunya vostès varen passar una esmena a la Llei de descentralització de serveis socials que deia: «Els serveis socials, tant d'atenció primària com d'atenció especialitzada, són essencialment gratuïts.» Això és el que vostès deien. Molt bé. Avui veig al *Diari de Girona* que diu –és d'avui, això, 12 de novembre–: «Girona potenciarà l'assistència a domicili a la tercera edat.» I diu: «El servicio no será gratuito pero el precio depende siempre de los ingresos familiares. Normalmente se pagarán...» tantes pessetes.

Per tant, doncs, clar, com lliga tot això? Si això no és tenir una confusió mental, que vingui Nostre Senyor i ens digui què és el que és. Perquè vostès demanen els serveis socials d'atenció primària i especialitzada, també els de primària, que això és primària, gratuïts, i no ho fan. Per tant és això i altres coses que podria assenyalar, si tingués més temps, al que jo em refereixo quan vostès, en aquests moments, no tenen les idees clares al respecte. Almenys això és el que es desprèn de tota l'actuació.

Vostè diu: «doni'm ràtios i dades». Home, hi ha un altre procediment per obtenir ràtios i dades. No és pas en una interpellació, aquestes ràtios i dades, me les pregunta per escrit i amb molt de gust els les donaré. Perquè les tenim, les ràtios i dades, les tenim. Per tant, ens ho pregunten i els les donarem. I hi han altres procediments.

Si universalitzar no és assegurar que tothom que tingui necessitat d'una prestació la pugui tenir, què és universalitzar? Jo he dit això. Vostè diu: «bé, però vostè no té els diners». Escolti, de moment, als llocs que he dit que no hi havia llista d'espera i que vostè no em pot contradir, ni ningú em pot contradir —encara que em diguin mentider, perquè no en sóc, encara que em diguin això no en sóc—, aleshores, s'ha fet: no n'hi ha, de llista d'espera. I a finals del 99, veurem si ho aconseguim, tenim la pretensió que, excepte la ciutat de Barcelona, que per una sèrie de raons, només imputables al senyor Maragall, no s'ha pogut resoldre (*remor de veus*), però la resta de la província de Barcelona, tampoc és cert. Això, ja ho saben vostès, i si volen en podem parlar. Ja ho he explicat. Ho vaig explicar l'altre dia i per això ara no m'hi refereixo. Per tant, aquesta és la situació i aquestes les raons.

Nosaltres hem fet un gran esforç, multiplicar per cinc el pressupost del 88 al 98: cinc vegades. Qui ho ha fet, això? I vostè diu: «vostè no coneix les comunitats autònomes». I per què ho diu, això? M'hi he passejat bastant, personalment, i funcionaris del meu Departament s'hi passegen contínuament. I tenim contrastació de dades. I aleshores rebem molta gent de les altres comunitats autònomes i se'ns escolta. Com ho diu això? Per què es poden llançar aquestes frases així, al vol? No és cert, senyora diputada. I em sap molt greu que realment aquesta interpellació, doncs, hagi acabat així, amb una situació un pèl forta.

En tot cas, dic que estic a la disposició de vostè i del seu Grup per aclarir tots aquells aspectes que a vostès els interessin. Però estem en una línia molt positiva de cara a assegurar als ciutadans de Catalunya l'atenció que necessiten.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'ensenyament en relació amb el professorat

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'ensenyament en relació amb el professorat. Presentada pel Grup Popular, per exposar la interpellació té la paraula el diputat senyor Francàs —ja veig que està entrant a l'hemicicle, moltes gràcies—, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Francàs i Porti

Honorable president, senyor conseller, honorable conseller, senyores i senyors diputats, una primera pregunta o consideració prèvia, que si té prevista el conseller alguna visita a TV3 al voltant d'aquesta interpellació, perquè ja li he comentat que al voltant de les altres interpellacions sempre hi ha alguna sortida del conseller a TV3 i, llavors, si la tinguéis, jo li agrairia que, ja

que té més mà ell que jo, almenys més mà, doncs, aconseguís que no anés sol i que hi poguéssim anar els interpellants i els que parlem d'aquest tema, sobretot, per allò de la vocació pluralista de la televisió nostra, no?

El motiu d'aquesta interpellació no és que ja fa massa temps que no ve —he de reconèixer-ho—, no és tampoc un pacte que no existeix entre els diferents portaveus d'educació, perquè vostè tingui el rècord d'interpellacions d'aquesta legislatura, que no existeix, sinó que convindrà amb mi que el motiu és que l'ensenyament ha de seguir essent un tema prioritari al Parlament de Catalunya —almenys per mi ho és i entenc que per vostè també— i que això implica que en parlem tan sovint com puguem.

Tampoc el motiu —com algun diputat maliciós ha comentat— són les eleccions sindicals als instituts, a la resta d'estaments educatius, sinó que el motiu d'aquesta interpellació va ser la publicació d'un informe, que vostè coneix tan bé com jo o possiblement més, que és l'informe *El clima escolar als centres d'ensenyament secundari a Catalunya*, que té..., és l'informe d'avaluació número 1. Per tant, aquesta interpellació va ser proposada en el Parlament just dos o tres dies després que, a través de premsa i més tard a través de l'informe, coneguéssim l'existència d'aquest text, no?

De fet, jo em tornaré a centrar en una cosa en què em centro habitualment, que és en la situació professional dels professors d'ensenyament secundari —jo quasi diria que més que professional gairebé personal, dels professors d'ensenyament secundari, no?—, i fonamentalment per un motiu, perquè l'informe parla d'ensenyament secundari, perquè els professors de primària ja tenen la Carme Tolosana que els defensarà, i per tant me'n sento menys responsable, de totes maneres jo penso que algun dia també haurem d'entrar en primària, o hauré d'entrar en primària, però entenc i hi insisteixo com a argument seriós, no el de la Carme, que és seriós, sinó un argument més seriós, és que l'informe fa esment a professors de secundària i, per tant, lògicament, la interpellació ha de fer esment a professors de secundària.

De totes maneres, per reforçar les meves paraules llegiré un text d'un conegut articulista d'un diari també prou conegut on diu textualment, diu: «En pocs anys s'ha obert un abisme entre el clima que es respira a les escoles i el que es respira als instituts. El que entre els mestres és afany de renovació, entre els professors especialistes és desencís. La reforma ha millorat la situació en la primària però ha multiplicat la conflictivitat en la secundària, on el professor viu immers en una forta crisi.»

Això serveix per recolzar que jo ara mateix em preocupi fonamentalment dels professors de secundària i, ja dic, que deixi de banda, almenys per aquest moment, altres tipus de professors.

Però és que un altre articulista, pocs dies després, treia un text una mica més dur. Deia: «Amb l'actual reforma no tan sols es pretén que el professor es converteixi de la nit al dia en assistent social, pallasso de circ,

6700

guàrdia urbà, expert antiavalots, funcionari de presons, sinó que, a més a més, faci també de psicòleg.» Bé, penso que també centren no la realitat –penso que també és important dir-ho–, sinó la sensació de la realitat que pot tenir ara com ara un professor de secundària.

De tota manera, sí que aviso que a mi criticar un informe em fa certa por, i em fa certa por perquè quan va sortir un altre informe famós, un informe de l'INCE, que jo vaig aprofitar per fer una interpellació, per fer-li a vostè, honorable conseller, una interpellació, algun grup va llançar una queixa que és per què ens havíem deixat avaluar i, de fet, la Generalitat, de fet, ha desaparegut del següent informe de l'INCE. I em sabia greu que la crítica a un informe pogués fer venir a algú les temptacions que no hi haguessin informes.

De fet, jo entenc que l'informe que estic criticant té tres coses com a mínim tan positives que fan que la crítica sigui no de primer lloc sinó de segon. Primer, l'existència. S'ha de ser valent ara com ara per fer un informe o per encarregar un informe del mateix lloc que ho mobilitza professionalment –en aquest cas, la Conselleria–, els resultats de l'informe són eminentment positius, sí, i és qüestió de llegir l'informe en qualsevol pàgina i surt eminentment positiu, i sobretot en tercer lloc, perquè penso que també és una altra virtut de l'informe, és el material que cedeix perquè els professors, perquè els diferents professionals puguin millorar el clima del centre. Per tant, insisteixo que accepto que la valoració de l'informe és eminentment positiva.

Però, de totes maneres, hi ha certs extractes preocupants i, evidentment, a mi la funció que em toca, reconeixent que l'informe és positiu, és posar sobre la taula, o en aquest cas no hi ha taula sinó aquesta tauleta del Parlament, les coses que considero que com a mínim són preocupants i que com a mínim han de donar o han d'exigir una resposta per part de la Generalitat.

L'informe diu, per exemple, que quasi el 50% de professors considera que el professorat no disposa de mecanismes de suport pedagògic quan té problemes. L'informe diu que entre un 20% i un 30% d'enquestats opinen que en les avaluacions no es generen estratègies per millorar el rendiment dels alumnes i que no es discuteix prou sobre metodologies o sistemes d'avaluació. L'informe –i és el punt més greu– diu que aproximadament un 30% del professorat percep que no està satisfet amb la seva feina. L'informe diu que més d'un 50%, tant d'alumnes com de professors, pensen que hi ha grupets dins de les classes i que aquests grupets tenen incidència negativa.

L'informe diu que les tasques burocràtiques i bona part de les reunions són percebudes com a poc útils pel 43% del professorat i pel 31% de l'alumnat, i quan s'acaba l'informe, en un epígraf que parla de comentaris i suggeriments generals sobre el clima, que el mateix informe diu que són poc representatius perquè no es preguntava, però, en fi, són poc representatius però són, i són coses que preocupen els ensenyants, es diu que es veu amb preocupació la manca de millora de les instal·lacions del centre tant pel que fa a les condicions físiques com als recursos pedagògics; la problemàtica dels barracons i demandes de construcció de centres

definitius; la millora del funcionament dels centres i la manca de legislació per evitar la indisciplina en els centres.

A mi aquest últim punt em sembla especialment paradigmàtic. És a dir, quan el Govern de Catalunya ha tret ja dos decrets de legislació per evitar la indisciplina en els centres, el professorat pensa que manca legislació per evitar la indisciplina en els centres. Això vol dir o que falla la comunicació o que realment l'esforç de fer la legislació s'ha quedat curt perquè el professor no se sent recolzat.

Ja entrant en més profunditat, si agafo coses de les conclusions –i llegeixo textualment– es diu que «l'alumnat és el col·lectiu que té una percepció més negativa del clima escolar». Això em semblaria poc preocupant perquè em semblaria bastant lògic, però ara ve una cueta que m'agrada menys i diu: «La visió més positiva correspon als titulars de l'escola privada.» Segon punt: «La percepció del clima escolar és més favorable en els centres concertats que en els centres públics», i això em sembla especialment negatiu, i això succeeix tant a nivell de clima de centre com a nivell de clima de classe.

Com pot veure, a banda d'una valoració –segueixo dient– positiva –llegeixo textualment de l'informe–, «el clima escolar dels centres educatius de secundària a Catalunya és percebut com a positiu tan globalment com per a cadascun dels col·lectius de la mostra», ho reconec, perquè ja dic que ho posa textualment, hi ha cosetes o no tant cosetes que surten suficients com per tenir feina. I a mi m'agradaria entretenir-me en algunes de les afirmacions que he dit abans, que em semblen especialment interessants.

Primera, que la percepció del clima escolar és més favorable en els centres concertats que en els centres públics. Jo recordo les meves dues primeres interpellacions sobre el tema d'ensenyament i era exactament en aquesta línia. Jo deia: «Legalment els centres públics a Catalunya estan condemnats al fracàs, legalment.» O modifiquem la legalitat o modifiquem l'aplicació d'aquesta legalitat o ara com ara els centres públics –centres públics, no els centres concertats– estan abocats al fracàs, i a més fins i tot deia jo que als centres privats no els passa, concertats, perquè tenen suficient cintura com perquè el *corsé* que comporta la Llei els estrenyi menys, i l'informe revela exactament això. Revela també el que he dit abans, que hi ha un gran percentatge –un 30% és molt– de professors que no estan satisfets de la seva feina. Bé, evidentment n'hi pot haver uns quants que no estarien satisfets de cap feina, però entenc també que una Conselleria d'Ensenyament no pot estar tranquil·la quan hi ha aquest percentatge.

Penso que també és preocupant quan diu que «la manca de mecanismes de suport pedagògic al professorat que té problemes». Penso que també és important quan es diu que «l'avaluació, el fet de fer l'avaluació no generi estratègies de millora del rendiment dels alumnes» perquè si en una avaluació no es genera aquest tipus d'estratègies, què es fa en una avaluació? És clar, si l'avaluació segueix essent el que podia ser abans, que és classificatòria d'aquest aprova, aquest suspèn i que

s'espavili, evidentment això no seria ni esperit de la reforma ni esperit del segle XX, no?

La percepció també d'inutilitat de la burocràcia i de les reunions, i penso que això —com després parlarem— és bàsic i és important i acaba de fer que el desencís del professor sigui encara més superior. I després un tema que preocupa molt —com vostè sap— els professors, que a vegades sembla que és anecdòtic però no ho és, són els problemes comportamentals dels alumnes, que això rebrota en qüestions tan «tontes» com poden ser el mobiliari del centre, que pot estar fet un desastre, però rebrota en qüestions més clau com són els grupets o com és la violència entre ells, no?

I una petita trampa, una petita trampa, en les conclusions d'aquest estudi, que jo trobo a faltar. Curiosament l'estudi està enfocat, i això ho tindrà vostè, a dos tipus de centres suficientment diferents, que són els centres privats concertats i els centres públics, i curiosament quan es donen els resultats no es fa la diferència en les taules dels resultats en centres privats i centres públics, que penso que seria bàsica. Perquè, és clar, si ens diu l'informe que els centres privats concertats estan més contents i el 30% de professors globals estan insatisfets, quants d'aquests, quin percentatge seria el dels centres públics? Potser resulta que seria molt més del trenta perquè en principi hem de suposar que els centres privats —hi insisteixo— estan satisfets. Això és una petita trampa que al resum o a les conclusions de l'informe no s'esmenta i insisteixo que em sembla preocupant.

De tota manera, no és l'únic estudi que hi ha. Hi ha més estudis, però em sembla que tinc el temps una mica reduït, però hi ha més estudis que donarien o que insistirien en el que des del Partit Popular i jo mateix he estat intentant parlar de la preocupació del professorat de secundària, no? Concretament hi ha una proposta, un text, que potser vostè coneix, que es diu *Proposta de mesures davant de la desigualtat d'èxit a l'ESO*, que és de la Fundació CIREM, un encàrrec de la Fundació Bofill, l'Institut Pacis i els Serveis de Cultura Popular, que la mateixa *Vanguardia* curiosament diu que no es va publicar perquè els resultats no van agradar al Departament, i ho deixa estar aquí, jo no sé si és veritat o no, però en fi, i aquest estudi surt amb perla suficient com constatar el malestar i la desmotivació del professorat de secundària, com dir que es fa una aplicació...

El president

Senyor diputat, ha consumit amb escreix el seu temps. Tindrà temps en el torn de rèplica.

El Sr. Francàs i Porti

Sí, acabo en un segon. Com que es fa una aplicació encotillada de la reforma, o parla que falten estructures flexibles en l'ensenyament secundari, coses en què —com vostè sabrà— el PP insisteix des de fa temps amb interpellacions i amb les maneres parlamentàries que té.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de resposta té la paraula l'honorable conseller senyor Josep Xavier Hernández.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep Xavier Hernández i Moreno)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, il·lustre senyor diputat Francàs, la veritat no sé si demà, demà passat aniré a TV3. No ho tenia previst en les ocasions anteriors, no m'ha passat pel cap de preguntar a TV3 si em conviden a alguna cosa; si m'hi conviden, hi aniré; suposo que en ocasions passa, li ho dic amb tota cortesia, perquè pot ser que interessi més TV3 o els espectadors de TV3 l'opinió d'aquest conseller que no pas l'opinió vostra, però en tot cas és més una gràcia dialèctica que no pas un comentari seriós.

Heu parlat de les polítiques en relació amb el professorat i heu parlat sobretot d'una visió que jo respecto, però que considero que és parcialment equivocada en el sentit de remarcar d'una forma intel·ligent, senyor diputat, tot allò que fa referència a la part mig buida d'una ampolla, que està Déu n'hi do de plena, però que, efectivament, té una part buida.

Com sap molt bé el senyor diputat, l'aplicació de la LOGSE o de qualsevol reforma educativa d'importància a la secundària que comportés la generalització d'aquest ensenyament fins als setze anys comporta un canvi fonamental en la vida dels instituts i comporta també un canvi molt important en les condicions en les quals s'ha de desenvolupar cada dia la feina del professorat. L'aplicació concreta de la Llei és evident que ha comportat i comporta un pes importantíssim sobre tot el professorat i, d'una forma molt concreta, sobre el professorat de secundària, que és allà on es donen els canvis més importants, com sap molt bé el senyor diputat.

Per tant, un cert clima d'interrogació, de dubte i, de vegades, de desacord o de preocupació en relació amb aquesta qüestió en el moment que el canvi s'està donant de forma generalitzada i de forma molt important fins a cert punt és normal. La veritat és que els resultats concrets i objectius del clima i de la sensació que té el professorat són francament positius en relació amb aquest moment, i quan en un moment com aquest, en ple equador d'aplicació de la reforma, es pregunta a una mostra significativa i el 70% del professorat diu que està d'acord amb les seves condicions de treball i amb com es desenvolupa la seva professió, jo desafio el senyor diputat que faci enquestes similars en altres àmbits professionals que no estan sotmesos a aquesta tensió lògica d'un canvi molt profund.

Així i tot hi ha una qüestió claríssima de coincidència no pas en els matisos però sí en el fons de la preocupació del senyor diputat. Si del que es tracta és que des del Govern de Catalunya, que, en definitiva, és el que té la responsabilitat de governar, i en concret, des del Departament d'Ensenyament, se sigui sensible a aquesta qüestió i es posin els mecanismes que estan a les nostres mans per fer que aquest procés de canvi sigui un procés que pesi al menys possible sobre el professorat

6702

i que, a més a més, comporti elements d'illusió, jo puc assegurar al senyor diputat que no més que ningú, però en la primera fila dels que fan més hi ha la Generalitat de Catalunya i hi ha el Departament d'Ensenyament.

Si parlem, posem per cas, de les retribucions d'aquest professorat, el senyor diputat sap que ara en aquests moments aquest professorat a Catalunya té unes retribucions millors que les que el professorat homònim del mateix cos té en el territori del MEC per posar per cas, per posar-li només un exemple.

Si en parlem des d'un punt de vista del professorat de primària incorporat a secundària i des d'un punt de vista, per tant, d'allà on desenvolupen el seu treball els professors de secundària, el senyor diputat sap que on primer es va reconèixer un complement entre diferència del nivell 18 i el 24, va ser a Catalunya, juntament amb el País Basc. I, encara, ara per ara, ni a Galícia, ni a València, ni al territori del MEC, ni a Balears, tenen reconegut aquest complement, i totes són administracions educatives, governades per governs suportats, en majoria absoluta o en majoria molt qualificada, pel PP. I aquí, senyor diputat, s'ha fet això perquè és important.

El senyor diputat sap també que des d'un punt de vista de l'altre professorat, que també és professorat de secundària, el professorat de la privada, vàrem acordar a Catalunya, en un nivell superior al que es va fer pràcticament en tota la resta de l'Estat, l'actualització d'allò que se n'ha dit l'analogia retributiva, i hem anat per davant, i encara anem per davant. I si parlem des d'un punt de vista de les hores de dedicació del professorat, el reconeixement de les divuit hores al professorat de primària incorporat a secundària s'ha fet, primer que en cap lloc, o juntament amb els primers, aquí, a Catalunya.

Sap, també, que des d'un punt de vista de plantilles, les ràtios de professor/grup, tant a primària com a secundària, són més fortes, són més importants, són de més qualitat, són millors a Catalunya que no pas, posem per cas, al territori del MEC. Sap el senyor diputat, que hi ha hagut, per tant, una política de millora de les condicions de treball, que hi ha hagut una política de millora retributiva, que hi ha hagut i que hi ha una política de millora de la formació d'aquest professorat, que hi ha hagut una millora de la promoció professional dintre, òbviament, del marc que ens donen les lleis.

Sap que hi ha hagut una política molt important de dotació de plantilles, a la qual m'acabo de referir, i de millora de ràtios. Sap que hi ha hagut una política molt important i molt curiosa de dotar les plantilles amb temps perquè el començament de curs tots els llocs estiguin pràcticament dotats, fora d'aquells que vénen com a conseqüència de causes sobrevingudes amb posterioritat al dia 1 de setembre. I sap també que hi ha hagut polítiques importants de promoure l'adscripció definitiva a llocs de treball que encara estem molt lluny d'aconseguir.

Per tant, si el senyor diputat es vol referir al que podem fer, dintre d'allò que podríem dir que es pot esperar d'una forma racional i possible, i al que podem fer en el marc de les lleis, estic segur que aquí tenim un am-

pli grau de coincidència, i que bona part de les polítiques que s'han fet fins ara o que estan en marxa, i de les quals el senyor diputat té coneixement, estic segur també que comptaran amb el seu recolzament. Si es tracta també de veure, no només des d'un punt de vista econòmic, des d'un punt de vista de situacions jurídiques, des d'un punt de vista del que és l'ambient físic del centre, com promovent des del Govern que, per part de la societat hi hagi un més gran reconeixement de l'esforç i la tasca magnífica que està fent el professorat, estic segur que també comptarem amb el suport del senyor diputat.

És evident que en tot el professorat, en general, però d'una forma molt concreta en el de secundària, en aquests moments, quan acabem de començar a implementar amb caràcter general el tercer de l'ESO, està pesant d'una forma forta i important aquest canvi i, per tant, es necessita una consideració especial en relació amb els problemes que aquest canvi comporta per al professorat, però de cap manera jo puc coincidir amb ell que aquest sigui el clima general.

Ahir, senyor diputat, jo visitava un centre a Castelldefels. Perquè havien d'inaugurar-lo perquè porta funcionant un any i mig, i li asseguro que el clima, l'esperit, l'ambient que es reflectia entre els professors no era un ambient de desànim i de desencís. Obviament, hi ha problemes, però l'ambient general era un ambient professional, d'ànim, d'entrega, de professionalitat, d'anar cap endavant. Vaig visitar després un centre que porta molts anys funcionant en el qual s'havia fet una ampliació important en matèria de formació professional, que és un centre, un IES de Sitges. I li puc assegurar al senyor diputat que l'ambient que es respirava entre el claustre era el mateix. La qual cosa no significa que no hi hagi problemes. Estem en un moment d'especial vitalitat a tot arreu, i encara més, en un món com és el món de l'ensenyament.

Aquest matí he estat inaugurant un centre nou, acompanyant el president. En aquest cas, a Ripollet. Amb un equip petit de professors, quinze professors, tots de secundària. I li asseguro al senyor diputat que l'esperit que allà es respirava no és el que es podia desprendre de la vostra intervenció.

Jo sé, senyor diputat, que vós coincidireu amb mi en aquesta anàlisi global. I que el que la motiva –si em permeteu que jo interpreti les vostres paraules– és, o almenys aquesta és la meva conclusió..., té dues motivacions principals. Una és avançar en allò que es pugui i en la mida que es pugui, en tot el que és la millora de les condicions del professorat, i no només des d'un punt de vista físic i material, sinó també des d'un punt de vista organitzatiu i de suport moral, que és molt important. I una altra, que això es faci amb la mesura, la racionalitat i les possibilitats que ens dona la llei.

En aquesta tessitura de racionalitat i d'anar cap endavant, estic segur que el senyor diputat, la resta de la cambra i, com és obvi, el Govern, estarem d'acord.

Moltes gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Sí, gràcies, senyor president. En el tema de TV3, jo penso que el que interessa a TV3 i als telespectadors no és la seva opinió, sinó la seva acció, que just és el que jo jutjo insuficient. Però, en fi, exactament, és del que estic parlant. És a dir, jo entenc que l'opinió del conseller és meravellosa; la meua, TV3 no la sabrà mai, perquè mai me l'han preguntat, però l'acció seva, vostè la jutjarà com la vulgui, jo la jutjo, almenys, insuficient, suficientment insuficient. Però, en fi, entenc que sigui important.

Vostè em parla de retribucions. Jo no n'he parlat. O sigui, jo he de reconèixer que entenc que les limitacions econòmiques són suficients com perquè s'hagi d'aprofitar la baixada d'alumnes i, per tant, la quantitat de professors..., a vegades predomina la ràtio i a vegades predomina la distribució. És a dir, jo entenc que, al Govern de la Generalitat, m'és molt difícil posar-li problemes econòmics, perquè els pares de la reforma no són ells i perquè l'avançament de la reforma –que jutjo que va ser una bestiesa córrer tant– fa que no hi hagi recursos, i per tant, aquí em sembla que sóc més responsable del que hauria de ser, perquè al cap i a la fi, l'únic que no és culpable sóc jo. En tot cas, serien més culpables vostès i el Partit Socialista d'haver fet una reforma sense diners i d'haver-ne fet una aplicació tan ràpida, no jo. Però, en fi, per aquesta entrada normalment no hi entro i no solc parlar mai de retribucions; mai, fins ara no n'he parlat, no?

Després em parla de comparació amb la resta d'Espanya. A mi em sembla perfecte, però, almenys per la meua part, el PP de Catalunya vol ser PP de Catalunya, i la resta ens sembla perfecta, i com el senyor Curto va contestar en un moment donat, al sou de diputat no va inclòs anar passant correspondència a la resta del PP, sinó que en el meu cas, la responsabilitat són els alumnes de Catalunya, els instituts de Catalunya i el funcionament correcte de la Conselleria d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya. De la resta, si em demanen una opinió els la donaré, si vostè vol que el recolzi per demanar millores també ho faré, però he de reconèixer que no forma part ni de la meua responsabilitat directa, ni de la meua principal preocupació.

Quant al començament de curs, que també m'ha citat, quan va venir vostè a la Comissió el vam valorar positivament, crec que tots, jo especialment vaig dir que era un començament de curs perfecte, per tant, tampoc hi entro.

I quant al fet que feia una enquesta, ja l'he feta, aquesta enquesta, eh? Però potser no l'he feta en altres sectors, sinó que l'he feta en el món de l'ensenyament, i és molt senzilla. Miri, m'he estudiat cent tres cartes al director que han sortit els dos últims anys als diaris, cent tres cartes al director, del món de l'ensenyament; evidentment, que no està malament, eh? O sigui, cent tres cartes de professors d'institut al director en el món de l'en-

senyament als diaris de Catalunya, no es pensi que és molt baixa, la mida.

D'aquestes cent tres, doncs, n'hi ha unes quantes de positives, però fonamentalment, són majoritàriament crítiques i negatives. I hi surten coses, perquè jo he fet una anàlisi qualitativa –no tinc més mitjans, no tinc un departament al darrere–, i diuen coses com així, no?: «els instituts públics s'han convertit en guarderies correccionals», «acabaran, els instituts, sent guetos o centres d'educació especial», «el rol del professor s'ha convertit en l'espàrring del malestar social», «els instituts estan quedant reduïts a reductes per a aquells nens que no poden triar, per a nens desfavorits, per a mandrosos i apàtics», «els centres públics s'estan convertint en centres purament assistencials, amb guarderies lúdiques, per a alumnes amb pocs recursos econòmics», «els professors d'institut estem veient com les aules es converteixen en un camp de batalla», «els professors hem hagut de transmutar-nos en animadors socials, vigilants, policies i jutges», «ens estem convertint, contra natura, havent sigut uns especialistes, en terapeutes, psicòlegs, psiquiatres, assistents socials o vigilants», «tenim gran crisi d'autoritat», «el professorat és el col·lectiu que registra més baixes mèdiques d'origen psiquiàtric». Bé, és una enquesta dolenta, però en fi, surten perletes suficients com per saber que hi ha una certa preocupació.

I insisteixo que això no vol dir que no s'hagi fet res, que jo no ho diré mai, ni que el que s'hagi fet s'ha fet malament, que tampoc ho diré mai. Diré que encara hi ha això i que és bàsic. Implementar una reforma sense tenir el professorat animat no és implementar una reforma, és una desgràcia. I penso que mentre n'hi hagi un que es pugui motivar i no s'hagi motivat, és la seva preocupació –hi insisteixo–, no la meua.

I es parla d'aparcaments segregadors, i es parla de moltes coses que entenc que no són bones. I llavors, jo el que demano és que la Conselleria, i en aquest cas vostè, agafi el toro per les banyes i tingui més força. Perquè, miri, perquè jo vaig fer una altra enquesta, eh?, que són les cartes que m'arriben personalment a mi de professors, les que m'arriben a mi, que me n'arriben bastants, eh? I a més, no són gent, diguéssim, pro PP, ni anti LOGSE, sinó gent suficientment animada inicialment per la LOGSE.

El resum, en una paraula: la reforma, l'aplicació de la reforma, és negra; en dues paraules, molt negra, i en tres paraules: no tenen expectatives professionals, l'accés a la condició de catedràtic, de moment, està bloquejada, la docència universitària està bloquejada, les condicions laborals tenen moltes millores a fer, s'han aprovat en aquest Parlament, i que no s'han portat endavant, i, a més a més, es troben que la comparació amb la resta d'Europa, doncs, segueix sent la que és, i es troben, fonamentalment, enterrats –com dèiem abans– en burocràcia i en un sentit negatiu.

Miri, aquí hi ha una diputada, que a mi em cau molt bé quan parla de coses d'ensenyament, que, textualment, va dir –que és la Carme Tolosana– que, per implementar la reforma educativa cal una bona planificació, calen recursos suficients i cal un cert agosament, entu-

6704

siasma i complicitat de tots els implicats. Jo el que li demano és agosarament a vostè, perquè aconsegueixi entusiasme i complicitat de tots els implicats. Avui per avui, com a mínim, cent tres escrivint als diaris i un 30% en una enquesta feta per vostè: ni entusiasme, ni complicitat, ni res. Aquest és un problema.

Insisteixo que no dic que no s'hagi fet res, però entenc que s'han de fer moltes més coses. I que la resposta no pot ser «no podem fer, o deixem de fer», perquè, miri, quan el Govern de la Generalitat és capaç d'organitzar una gran batalla per aconseguir seleccions naturals, cosa que em sembla més folklòrica que interessant, em sembla molt trist que sobre el món de l'ensenyament i sobre el món del professional, el que es faci és reduir-ho que «la llei no és viable» o que «les modificacions no són prudentes» o que resulta que hem de fer, doncs, coses aquí, perquè moltes depenen de l'eix de Madrid.

Siguin més agosarats, demanin menys seleccions i arreglin més el problema dels professors d'ensenyament secundari, que insisteixo que s'ho mereixen.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, no serà molt fàcil aconseguir aquest canvi de clima amb ajuts com el que fa vostè. És una selecció clarament subjectiva i clarament prejutjada, prejutja el resultat, i, per tant, es dedica a pintar de negre una realitat que és complicada, però que, òbviament, no és de cap manera com vostè diu. I això no significa que, efectivament, com jo acabo de reconèixer, no estem en un moment especialment crític, que encara durarà temps, senyor diputat.

I tampoc em vingui vostè dient..., comparant-ho amb Europa. Miri les dades de l'OCDE en relació amb el nombre d'hores de dedicació anual del professorat espanyol en general, i català, en concret, que estan per sota de la mitjana europea, i ho fem amb molt de gust. I miri, també, des d'un punt de vista de les retribucions, que en tot l'Estat espanyol –i nosaltres encara estem per sobre– estan per sobre de la mitjana europea. I si ho hem de comparar amb Europa no se m'estranyi que ho comparem amb la resta. Perquè, escolti, en definitiva, m'imagino que hi ha també una política educativa del Partit Popular i no una política educativa del diputat Francàs. I, clar, per saber on estem, hem de mirar a tot arreu. I miri, quan jo miro, i agafo, i veig què és el que passa, doncs, trobo que a Galícia em diuen que «el acuerdo de secundaria enturbia las relaciones de los sindicatos de enseñanza». O em diuen que «la huelga de secundaria en Galicia fue seguida por más del 80% de los profesores». Vaga que no s'ha produït encara a Catalunya i que, segurament, no és indicatiu d'un gran grau d'accontentament dels professors gallecs. I jo no ho he criticat.

Diu el senyor diputat, adés i ara, i després, que a ell no li va. Jo crec que sí que li va. Perquè, en definitiva, no és lícit un argument que allà on un grup, com a grup, com a partit, governa, es trobi amb determinat tipus de dificultats, que ha d'admetre i que ha de gestionar, i que des de l'oposició d'aquest grup, allà on és oposició, de tot això es faci abstracció per pensar que estem en una espècie de regne miraculós on tot és possible.

I, senyor diputat, estem en un moment en què moltes coses són possibles i algunes no ho són. Moltes coses són possibles i algunes no ho són. I algunes, en concret, no ho són per vostès. I s'ha de dir. I no ho dic des d'un punt de vista d'un intercanvi d'acusacions, sinó des d'un punt de vista d'un principi de realitat per treballar plegats, vostès i la resta de la cambra, de forma i manera de solucionar els problemes que es puguin anar presentant.

I amb el benentès que jo crec que la major part dels problemes estan resolts i que estem parlant de cosos estatals, estem parlant d'una reforma que des d'un punt de vista dels seus aspectes bàsics s'aplica –com no podia ser d'una altra manera– igual en tot l'Estat, i ens trobem amb problemes del moment i amb problemes estructurals que són propis, òbviament, d'una situació que té una gran similitud més enllà de les diferències. I a partir d'aquí, un cant de sirena que això és meravellós i que tot va perfecte, perquè és evident que amb un canvi tan profund s'han de produir tensions i dificultats, i tampoc entrar en mecanismes de pensar que el clima entre el professorat arriba a aquest nivell de catastrofisme que diu el senyor diputat, perquè crec honestament que no és pas veritat.

És evident, d'altra banda, que s'ha produït un canvi fonamental, que era un canvi que s'havia de produir i que aquest no el podem obviar de cap manera, i és que, si l'ensenyament és obligatori per a tothom de catorze a setze, tots hi arriben i abans no hi arribaven. I podem organitzar els instituts com vulgui el senyor diputat; estarem d'acord o en desacord, però en tot cas el que sí que és segur és que tot tipus d'alumnes arriben als instituts, i que els professors dels instituts són professors de secundària. I ell podrà tenir les seves motivacions i podrà tenir també els seus pensaments de com distribuir els alumnes, però en tot cas, guarderies o no guarderies, seran guarderies diferentment organitzades, però amb professors de secundària. El que no podem pretendre, senyor diputat, és enganyar ningú tractant de posar davant de nosaltres un retrovisor per anar a centres on tot aquell que molesta, tot aquell que no pot seguir, tot aquell que tingui dificultats es quedi fora. No, aquests també van a la secundària i hauran de ser atesos, com per altra banda estan fent, i ho estan fent amb un grau molt important de dedicació i èxit pels professors de secundària.

Jo crec que a partir d'aquí podem parlar molt i a partir d'aquí podem fer coses conjuntament, però el que no arriba a cap lloc –i ho dic amb respecte, no amb un ànim polèmic– és agafar qüestions parcials i a partir d'aquí inflar-les, elevar l'anècdota, si se'm permet l'expressió, a nivell de categoria i pretendre passar per actituds generals cent i escaig de cartes publicades, que

em sembla molt bé, però que el senyor diputat sap que hi ha trenta mil i escaig professors de secundària.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Modificació de l'ordre del dia

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia, previsions d'inversió en el transport públic, aquesta interpellació ha sigut posposada per acord entre el diputat interpellant i el conseller que havia de respondre. Per tant, hem acabat el capítol d'interpellacions i iniciem el capítol de mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport, especialment pel que fa referència a la seguretat dels vehicles que transporten materials perillosos

El vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport, especialment pel que fa referència a la seguretat dels vehicles que transporten matèries perilloses, presentada pel Grup Popular. Per exposar-la, té la paraula la senyora Dolors Montserrat per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, conseqüent amb la interpellació que aquesta diputada va substanciar en el passat Ple sobre la interpellació d'aparcaments de mercaderies perilloses i de transports, presentem la present Moció. És una moció que té cinc punts i que tots ells van entrellaçats per la importància que té aquesta ordenació i reordenació dels transports de productes de mercaderies perilloses i inflamables a casa nostra, en aquest cas, doncs, a Catalunya. I per què dic això? Perquè hem d'ordenar un transport que és evident que a Catalunya, com vaig dir en la interpellació, no té suficients espais per tal de poder aparcar els seus vehicles de mercaderies perilloses, i és evident que a Catalunya tenim diferents infraestructures, però que només una d'elles –com molt bé vaig dir–, la del Riucard, amb capacitat exhaurida perquè està a la capacitat del cent per cent, al 87, 90 en els dies de cada dia, dies de jornada laboral, és evident que no hi ha suficients espais a Catalunya.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

I hi ha una altra qüestió: que tenim la possibilitat de reordenar aquest transport, que és un transport amb uns productes tòxics, perillosos, altament inflamables i

–com els vaig dir– que jo crec que han de tenir una cura de sensibilitat, perquè jo crec que no es tracta aquí d'alertar a ningú, doncs, que aquests espais que evidentment existeixen i que existeixen a l'únic CIM que en aquests moments tenim a la província de Barcelona, que és el CIM Vallès, el qual té un nombre molt important de llocs d'aparcaments però que..., o sigui la concessió administrativa o la concessió a qui gestiona, que és ACESA, fins i tot aquests mateixos aparcaments, donat que no està homologat per –en aquest cas– la Direcció General de Ports i Transports, que és el Departament o la Conselleria de Política Territorial, és evident que no poden dedicar un espai que... Jo sóc política, no pas tècnica; han de ser els tècnics qui haurien de dir, doncs, si ha de ser un 20 o un 25% o un 30% d'aquests aparcaments destinats a aquests vehicles de transport de mercaderies perilloses, que, com molt bé vostès saben, molts dies, doncs, es queden al pare a qualsevol indret, no solament de Barcelona, sinó de molts municipis de Catalunya.

Tampoc no hem d'oblidar que tenim una possibilitat d'aparcament dins el moll d'inflamables, i que aquest aparcament, que només destinen aquests vuit aparcaments que jo mateixa els comentava, no és suficient, i no és suficient perquè es necessiten més àrees i, per tant, crec que entre tots hem de fer un esforç d'ordenar i reordenar aquest sector dins d'uns espais homologats i que ha d'homologar, evidentment, el Govern de la Generalitat de Catalunya.

En el primer punt de la Moció, vostès veuran que nosaltres demanem que, a través dels sectors i les associacions empresarials més representatives a Catalunya, s'elabori i es presenti en aquest Parlament, doncs, en un termini màxim de tres mesos un cens de les empreses i indústries que consumeixen i generen productes perillosos i tòxics, que estiguin classificats dins l'acord europeu Ris 2, normes ADR. Per què dic això?

Doncs, mirin, perquè vostès saben i poden comprovar que des de l'1 de gener d'enguany a molts indrets de Catalunya, a moltes carreteres comarcals, hi ha hagut accidents greus que sortosament no han provocat cap catàstrofe, però hi ha hagut accidents –vostès ho poden comprovar–, i fins i tot cal recordar l'altre dia, a la sortida de l'Eix Transversal, com un camió cisterna va bolcar en agafar una corba, jo no sé si rapidíssimament o no, però la realitat és que va bolcar i que podia haver sigut també, a més, doncs, que va morir el conductor, un accident catastròfic. Vol dir que tenim situada una gran quantitat de productes d'inflamables arreu de Catalunya.

Per poder establir fins i tot aquest pla d'instal·lacions i coordinació i millora de les centrals integrades de mercaderies, és evident, si hem de pensar en aparcaments de productes de matèries perilloses, que sapiguem exactament on tenim, a quines ciutats, a quines àrees, a quines comarques, a quines conurbacions urbanes tenim situades, doncs, aquestes grans empreses, petites, mitjanes empreses que elaboren amb aquests productes, per tal de poder saber quin és el flux del transport viari i d'aquesta manera poder determinar fins i tot la mateixa seguretat viària. En aquest sentit va que, si no

6706

tenim, doncs, un llistat, de la mateixa manera que el té la Conselleria de Medi Ambient de tots els seus productes i els té catalogats, i no els tenim a través de la Direcció General de Transports, poc sabrem o poc podrem marcar una pauta, evidentment, de les necessitats a casa nostra. I en aquest sentit i en aquesta línia va el primer punt de la nostra Moció.

En el segon punt, en el qual nosaltres instem el Consell Executiu a elaborar i presentar a la Comissió de Política Territorial en un termini màxim de sis mesos un pla de centrals integrades, hem d'entendre i comprendre que cada vegada més van naixent, van sorgint per la mateixa economia de mercat, per les mateixes indústries, zones noves logístiques, zones noves logístiques molt importants dins de l'àrea de Barcelona, i no cal dir, doncs, que en aquests moments tenim una via de comunicació importantíssima a Catalunya, com és la comunicació directa amb Europa, que és l'Eix Transversal, i que és evident que això farà que neixin, doncs, a altres indrets també molt importants i que és evident que zones com Lleida, i Girona, i Vic, etcètera, Manresa i d'altres, doncs, siguin zones on hi puguin anar centrals de mercaderies.

Per tant, nosaltres creiem que aquest Pla, que fins i tot se'ns va comprometre l'il·lustre diputat en aquell moment a la Comissió de Política Territorial que ben aviat el tindria, van passant els dies, les setmanes, d'això no en gaudim els diferents grups parlamentaris i crec que per poder tenir, en fi, una claredat, doncs, de cap on poden anar aquestes zones, ja que diferents comarques, fins i tot comarques mancomunades, demanen centrals integrades de mercaderies, crec que fóra bo que poguéssim conèixer des de la mateixa Comissió d'aquest Parlament de Política Territorial, doncs, quin és aquest pla de centrals integrades que se'ns ha promès, però que en la realitat encara no el tenim aquí.

En el tercer punt demanem o instem el Consell Executiu a presentar davant la Comissió de Política Territorial d'aquesta cambra el Pla director d'instal·lacions d'aparcaments de mercaderies que reculli la normativa ADR; és evident que, si tenim un pla de CIM, evidentment, al costat o dins d'ells mateixos hem de tenir, necessitem aquest pla director d'instal·lacions d'aparcaments de mercaderies perilloses.

I després, en el punt número 4, com vostès molt bé veuran, nosaltres demanem al Consell Executiu establir convenis amb les concessionàries d'autopistes de Catalunya i amb els ajuntaments afectats per tal de destinar a les àrees de serveis, a les autopistes i d'altres emplaçaments, aparcaments específics per a aquest tipus de mercaderies. Per què diem això? Perquè hem de ser conscients que no a totes les àrees s'hi poden..., és el que els comentava al principi: hem de reordenar fins i tot aquests vehicles; no pot ser que un autocar aparqui al costat d'un vehicle altament inflamable, tòxic i perillós, i és evident que s'han de reordenar aquestes mateixes zones dins de les mateixes àrees de descans, dins de les àrees de servei que hi puguin haver en les diferents autopistes de Catalunya.

I és evident que hi han ajuntaments que ells per si sols, doncs, és evident que no poden, però que a través d'un

conveni desenvolupat –fins i tot la Direcció General de Ports i Transports n'ha desenvolupat més d'un o més de dos–, aquests convenis, conjuntament amb els ajuntaments, per tal que en el seu propi municipi puguin reordenar una zona, un aparcament per a tot tipus de vehicles, doncs, de transport de càrrega en general, però que és evident que, dins d'aquest, puguin situar, puguin distribuir una zona d'aparcament per a aquests vehicles i que, fins i tot, pot anar en la línia de les seves pròpies indústries que puguin tenir dins del seu propi municipi, dins la seva àrea comarcal, en aquest cas si és un cap de comarca, que aquestes indústries es dediquin, doncs, a aquests productes que estan dins de les normes ADR.

I un cinquè punt, il·lustres senyores i senyors diputats, que, una vegada puguem tenir tots aquests quatre punts i puguem tenir, doncs, aquests plans i puguem conèixer i puguem elaborar, és evident que el que hem de fer és promoure campanyes adreçades, doncs, a tots els usuaris, en aquest cas els transportistes, sobre la ubicació d'aquestes zones, d'aquests aparcaments per tal que, si es queda amb els vehicles plens un cap de setmana o els dies de cada dia, els dies laborables, sàpiguen exactament quin és el lloc on han d'aparcar, que no hagin d'aparcar sota un bloc de pisos, que no puguin estar al pare –com els deia–, que no obliguem nosaltres per no tenir les infraestructures adequades que hagin de tapar les plaques de les mercaderies i que les policies locals, les policies, els Mossos d'Esquadra, la Guàrdia Civil, no puguin saber de quin vehicle es tracta.

Si reordenem i ordenem tots aquests vehicles, és evident que haurem guanyat entre tots qualitat en el medi ambient, no ens n'oblidem, però una gran qualitat per a tots els ciutadans, perquè no oblidin que això és un perill molt important; són unes bombes que estan, doncs, a l'exposició que qualsevol inclemència del temps o de qualsevol persona poguessin causar uns desperfectes irreparables no solament en el medi, sinó fins i tot als mateixos ciutadans. I els la poso a la seva disposició tots esperant el suport de tots vostès.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. El Grup de Convergència i Unió hi ha presentat esmenes. Per defensar-les, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Salvador Esteve.

El Sr. Esteve i Figueras

Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, faré també el posicionament del nostre Grup.

El vicepresident segon

Molt bé, molt bé...

El Sr. Esteve i Figueras

Senyor president, senyores i senyors diputats, avui debatem aquesta Moció, que és la subsegüent a la interpellació que la senyora Dolors Montserrat va substan-

ciar en el Ple passat i parlem de seguretat de vehicles que transporten matèries perilloses. No se'ls escaparà que a aquest diputat, que és alcalde d'un poble que és un nucli important de comunicacions i productor i consumidor d'aquestes matèries, li interessa especialment aquest tema.

Ho va dir la mateixa interpellant: s'ha avançat molt en aquest camí de les matèries perilloses i creiem que estem en el camí adequat per seguir avançant. Creiem que la interpellació i la Moció subsegüent, que avui substanciem, era molt oportuna per tal d'anar avançant de la manera com ho estem fent.

Nosaltres hem presentat dues esmenes al primer punt, perquè creiem que, potser, és molt just els tres mesos que ens assenyala el primer punt de la Moció per tal d'elaborar aquest estudi, un estudi que, per altra part, és complex, perquè demana totes les empreses que generen les matèries perilloses i els punts on s'han d'anar transportant.

També presentem una altra esmena, que és de supressió, al punt tercer, perquè creiem que, de fet, ja està..., que el seu text estaria inclòs en el punt quart.

Pel que fa a la resta, hi estaríem totalment d'acord. Tornem a dir que considerem la interpellació i la Moció subsegüent oportunes, i així el nostre Grup, si és que són acceptades les esmenes –com ho esperem–, votariem afirmativament a tots els punts de la Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, el senyor Benet Tugues té la paraula per fixar la posició del seu Grup.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Vam assistir amb molt d'interès al debat entre la senyora Dolors Montserrat i el conseller de Política Territorial a l'entorn del transport i, sobretot, de l'estacionament de vehicles, camions portadors de matèries perilloses. Va ser, diguem-ne, una interpellació de caràcter preventiu, perquè no ha passat darrerament, els últims anys, cap desgràcia com les que augurava la senyora Dolors Montserrat i, per tant, no són les urgències o les immediates les que condicionen aquest debat, sinó la necessitat de racionalitzar un sector –el que es dedica al transport de matèries perilloses–, potencialment perillós, i, per tant, cal considerar totes les mesures preventives per evitar alguna desgràcia que ningú no desitja.

I no es tracta que ens angoixem pensant en el que pot passar, que pot passar fins i tot prenent les màximes prevencions possibles, però és evident que això serà més difícil en la mesura que es treballi en la línia de millorar, a tots els nivells, la seguretat.

Sovint, aquest Parlament ha de reaccionar *a posteriori* davant circumstàncies que provoquen una certa alarma social, a conseqüència de fenòmens naturals, riuades o

incendis, posem per cas, o d'altres fets luctuosos, com ara els provocats per la caiguda de trossos de façanes en mal estat. En aquests casos, hom té la sensació d'anar a remolc dels esdeveniments i de pecar de manca de previsió.

Per tant, és positiu que qüestions que no són d'actualitat, però que, tanmateix, són potencialment perilloses, siguin matèria de debat de treball i de previsió per part de les nostres institucions. I, certament, el transport i l'estacionament de les matèries perilloses ho és, i la conseqüència de la interpellació –la Moció, els sis punts de la Moció que presenta el Grup Popular– ens semblen necessaris, positius i que van en una línia de treball preventiu que nosaltres recolzem, i ens sembla especialment positiva la postulació perquè el sector col·labori a fixar una planificació adequada i suficient.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, anunciem el nostre vot favorable al conjunt de la Moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. De l'escò estant, perquè la gran coincidència en la sustentació de la interpellació que va fer la diputada Dolors Montserrat, igual que en la Moció, ens permet estalviar moltes paraules.

Nosaltres votarem a favor d'aquesta Moció, la votarem fins i tot si són acceptades les esmenes de Convergència i Unió, que estan en la línia habitual de les esmenes que presenta Convergència i Unió, que és donar un termini de temps més ampli, tot i que entenem que, efectivament, establir un cens de les empreses i indústries que consumeixen i generen productes perillosos tòxics no és fàcil de fer i, per tant, es necessita un termini de temps per fer-ho. L'important és que es faci i que, si més no, assegurem que hi hagi aquest cens en un termini raonable.

Perquè es dóna una circumstància ben curiosa, que és que, en general, quan es proposen punts de moció, que són de caràcter preventiu, aquests punts de moció sovint són titllats o bé d'alarmistes o bé d'exagerats, i, en canvi, abandonen el que és la idea central, és a dir, prevenir i evitar que hi hagi un dia que pugui haver-hi un accident d'aquests, dels quals, després, tots ens esgarifem i ens estirem dels cabells.

Els cinc punts que presenta la Moció, com he dit ja abans, els compartim plenament perquè són de sentit comú i perquè incideixen en una problemàtica sobre la qual hi ha una gran diferència entre el control que es fa de les substàncies tòxiques i perilloses a nivell de producció i a nivell d'emmagatzematge amb relació al transport d'aquestes i a l'estacionament, podem dir-ne, temporal, que es pot produir en els camions o en aquell sistema de transport amb què es transportin.

6708

És per aquest motiu que a nosaltres ens sembla que, amb la creació d'aquest cens i amb l'establiment d'aquest pla de centrals integrades de mercaderies, que no hem tingut la sort de veure, conjuntament amb el Pla d'instal·lacions d'aparcament de mercaderies, es pot preveure i prevenir que es produeixi un accident de les característiques que es poden produir amb aquest tipus de productes.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari també donarà suport a aquesta Moció, una moció que, des del nostre punt de vista, té una doble vessant: per un cantó, sí que s'està demanant tot un seguit de punts per millorar la seguretat en el transport de les mercaderies perilloses, però, per un altre, està parlant d'un altre tema, que és la planificació i creació de centrals integrals de mercaderies. Són dues qüestions, jo crec, diferents; és possible que complementàries, però diferents.

Amb relació a la seguretat, compartim, evidentment, totes aquestes propostes que es fan i aquesta angoixa amb el que podria provocar aquest descontrol que en aquests moments pot haver-hi sobre el transport de mercaderies per carretera, però hi trobem a faltar, potser, un esment –entenc que potser no era, en aquests moments, fer-lo– de la situació en què també es troba el transport de mercaderies perilloses per ferrocarril. Si vostè o la senyora Montserrat estaven parlant de les dificultats que podrien comportar aquests estacionaments en llocs poblats o en els mateixos carrers de moltes ciutats del nostre país, en aquests moments, això també està passant amb els trens.

Tenim l'exemple de Portbou: la terminal de càrrega i descàrrega té unes mesures de seguretat ínfimes, on també es transporta bona quantitat de materials peril·losos, o un de més proper a Barcelona, com és Granollers. En aquests moments, si vostès passen amb tren –no es veu gaire bé, perquè queda al final de totes les vies; potser d'una manera expressa perquè no es vegi–, sovint queden estacionats durant dies trens que transporten materials peril·losos just al costat d'uns habitatges que hi ha a l'estació de Granollers, cosa que també pot provocar en un moment determinat alguna desgràcia, perquè no hi ha cap tipus de control i no hi ha les mesures que haurien de tenir de distància, etcètera.

El mateix –aquesta situació– al Morrot o Constantí, que són zones on es dona, doncs, tota aquesta situació. Tampoc –i, per això, el nostre Grup no ha fet esmenes en aquest sentit–, potser no és competència de la Generalitat de Catalunya tot el transport de mercaderies peril·loses per ferrocarril, però sí que hi ha tot un seguit de directives europees o el RID, que és el Reglament internacional sobre el transport de mercaderies peril·loses per ferrocarril, i s'hauria d'adaptar, la legislació espanyola i la legislació catalana, a totes aquestes directives

europees que, fins aquest moment, des del nostre punt de vista, no ho és.

En tot cas, el nostre Grup es reserva la possibilitat... perquè, potser, en el Congrés dels Diputats aquest tipus d'interpellacions i de mocions tindrien més sentit per a aquest control i, quant al que competeix a seguretat ciutadana, evidentment, també el Govern de la Generalitat, perquè tampoc hi ha un cos de bombers especialitzat en aquests tipus de possibles problemes que es poguessin donar.

De tota manera, com que la interpellació i la Moció anaven dedicades al transport de matèries peril·loses per carretera, nosaltres, en aquest sentit, no hi hem fet esmenes, per no desvirtuar la idea que tenia la proponent, la senyora Montserrat, però, de tota manera, voldríem explicar que aquesta situació també es dona al nostre país i que caldrà que les autoritats competents també estiguin a l'aguait.

I, amb relació a la segona vessant d'aquesta Moció, que seria la planificació i creació de control de centrals integrals de mercaderies, ens sembla que és important. En tot cas, com que haurà de passar a la Comissió de Política Territorial, ho podem discutir, però seria bo, també, que, quan es faci aquest pla –llarg; ara ja, nou mesos–, es faci tenint en compte la intermodalitat: situar-les, evidentment, de manera que es pugui aprofitar el transport per carretera i el transport per ferrocarril. En aquests moments, al CIM del Vallès, per exemple, ja han perdut aquesta oportunitat, perquè, en aquests moments, no es pot compaginar els dos sistemes de transport.

El que no entenc massa bé –en tot cas, no és feina del nostre Grup, però sí, en tot cas, expressar-ho– és l'esmena que fa Convergència i Unió al punt 3, de suprimir el fet de destinar places a les zones ja existents. No ho entenc; em sembla que és d'una coherència total i absoluta, la proposta del Partit Popular, de buscar places a les zones ja existents, on no n'hi ha, i, d'aquesta manera, poder aprofitar ja un espai que està destinat a l'aparcament d'aquest tipus de transport de mercaderies i destinar-ne una part a mercaderies peril·loses, per la seva seguretat, etcètera. No entenc la supressió d'aquest apartat i jo, fins i tot, preferiria que es mantingués la redacció, tal com està, del Partit Popular. De tota manera, ha de ser la senyora Montserrat qui ha de decidir si accepta o no l'esmena.

De tota manera, el nostre Grup donarà suport a tots els cinc punts de la Moció del Grup Popular.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Amb molta brevetat, senyor president, per anunciar el vot favorable del Grup Socialista a aquesta Moció, i només un comentari: que el Grup Socialista està a favor de tots els punts; el que passa és que el primer tema,

el primer punt de la Moció, en què es demana de fer aquest cens sobre les empreses que es dediquen al transport de mercaderies perilloses, ens preocuparia molt que aquest cens servís per controlar més el que s'anunciava ahir en un mitjà de comunicació, que és que, quan es posi en marxa la incineradora de Constantí, s'obligarà tot el producte que s'hagi d'incinerar a Catalunya a anar a Constantí, i el titular d'un diari –l'*Avui*, per ser més exactes– deia que es prohibiria l'exportació de productes que es poguessin incinerar fora de Catalunya.

Nosaltres entenem que en aquests moments, en què hi ha lliure mercat, si resulta que es pot anar a incinerar a una altra comunitat autònoma o a l'Estat francès a un preu més competitiu que el de Constantí, creiem que s'hauria de permetre aquesta llibertat, i, per tant, ens preocuparia que aquest punt primer de la Moció –que hi estem d'acord, perquè s'ha de controlar quin és el mercat de les mercaderies perilloses– servís perquè es controlés i s'impedís aquest lliure mercat. (*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Senyor Salvador Esteve, sobre el tema de les dues esmenes, jo li accepto l'esmena primera, en la qual vostè fa referència a l'ampliació del termini per tal d'elaborar un cens de les empreses i les indústries que consumeixen i generen productes perillosos i tòxics.

La nostra voluntat..., no es tracta de controlar. Els vehicles, és evident que ja estan controlats per les pròpies plaques i per la pròpia normativa europea i espanyola que ens afecta. Crec que nosaltres estem al costat de la llibertat, de la llibertat d'empresa, però és evident, és evident que ens cal controlar...

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Per favor, senyores diputades, senyors diputats, guardin silenci!; si no, no es pot entendre la intervenció de la senyora diputada, en el moment en què s'ha de pronunciar sobre si accepta les esmenes proposades.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies. Perquè, en definitiva, el que cal, doncs, és controlar-ho per tal de millorar aquesta mateixa seguretat viària que tots volem.

Potser sí que, quan vaig redactar aquesta Moció, el termini de tres mesos és una mica curt, tenint en compte que aquest cens és complex i que és evident que es necessita un cens molt ampli. Per tant, jo li faig un vot de confiança, accepto l'esmena i reconsiderem l'ampliació a nou mesos, per tal de tenir aquest cens elaborat.

Pel que fa a la segona esmena, se m'ha fet molt difícil entendre per què vostès volien suprimir, volen suprimir aquesta part del punt número 3, però, tenint en compte les gestions que ha fet aquesta diputada i coneixent la voluntat per part, en aquest cas, hauria de dir, d'ACESA, de poder incorporar dins de l'aparcament de la CIM del Vallès aparcament per a matèries perilloses, però sí que es necessita l'homologació d'aquest mateix aparcament.

Jo –que vostè sap, senyor Salvador Esteve, que el tinc en gran estima– li dono un vot de confiança, accepto l'esmena, pensant i desitjant que vostè negociï a través del Departament, en aquest cas de la Direcció General...

El president

Per favor, guardin silenci de nou! Ho repeteixo: guardin silenci!

La Sra. Montserrat i Culleré

...de Ports i Transports, que tenim possibilitats ja de poder ampliar aquest aparcament per a aquests vehicles. Per tant, li accepto l'esmena i li faig el vot de confiança, perquè vostè sap que, a més de l'estima, sé que vostè és una persona responsable.

Moltes gràcies.

El president

Silenci, si us plau!

S'ha acabat el debat. La senyora diputada s'ha pronunciat acceptant les dues esmenes; per tant, la Moció que es posa a votació és la del text, amb les dues esmenes incorporades.

Demano a les senyores i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut aprovada per 88 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el futur de les comunicacions ferroviàries, especialment pel que fa referència al tren d'alta velocitat

Passem a la moció següent, al vint-i-sisè punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el futur de les comunicacions ferroviàries, especialment pel que fa referència al tren d'alta velocitat. Presentada pel Grup Socialista, per exposar-la té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, senyores i senyors diputats...

El president

Prego de nou –no comenci, no comenci– que guardin silenci.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

En el darrer Ple vam debatre la problemàtica del tren d'alta velocitat a Catalunya, i en aquells moments estàvem en una fase en què s'acabava d'anunciar que el tren d'alta velocitat no arribaria a la frontera francesa fins a l'any 2006 o l'any 2007. Per altra banda, s'anunciava que sí que arribaria a la ciutat de Barcelona l'any 2004, entrant pel corredor del Llobregat i fent l'estació central, almenys provisionalment, a l'estació de Sants.

El que fa quinze dies era una cosa, sembla que ara canvia, perquè el Ministeri de Foment, respecte al tema de l'AVE, té una posició canviant cada dos o tres dies, i, finalment, no sabem mai en quins termes hem de discutir.

De totes maneres, el Grup Socialista –i així ho recull el punt primer de la Moció– mostra la satisfacció perquè arribi l'AVE a Barcelona l'any 2004, i esperem que es compleixi aquest punt. En aquest sentit, voldríem que tota la cambra mostrés el seu entusiasme perquè arriba un tren que ens connecta amb el conjunt de l'Estat amb alta velocitat. I estem satisfets que entri pel corredor del Llobregat, pel sud, que havia sigut una reivindicació de la ciutat de Barcelona i dels socialistes durant molt de temps, perquè ens semblava que, entrar pel nord, fent el corredor del Vallès, podia significar un impacte ambiental que les comarques del Vallès no podien suportar.

Per tant, ens sembla que hi ha una bona decisió presa pel Ministeri de Foment: entrar pel sud, fer l'estació a l'aeroport, i entrar pel canal del Llobregat i, de manera provisional, que funcioni l'estació de Sants. Ara, de manera provisional, que funcioni l'estació de Sants. I al Grup Socialista li sembla que que l'AVE, el tren d'alta velocitat, es quedi a Barcelona, significa que tenim un AVE amb les ales trencades, un AVE que li falta una ala, l'ala que va cap al nord. És un AVE que hauria de continuar fins a la frontera francesa, i que ens connectés amb la xarxa d'alta velocitat europea. És a dir, he dit que l'entrada pel sud ens connecta amb la xarxa d'alta velocitat espanyola –això està molt bé, tenim un ala ben connectada–, però tenim una ala que està trencada si no arribés a la frontera francesa l'any 2004. Ara, el que fa quinze dies havia anunciat el ministre de Foment que no es produiria, sembla que ahir, en el Senat, anuncia que faran tots els esforços i es comprometen que hi arribi el 2004. Tant de bo, però tant de bo que, d'aquí a una setmana, no se'n desdiguin, d'aquestes afirmacions, com altres vegades han fet.

I, per tant, els socialistes continuem reivindicant i reclamant –i ens semblaria molt positiu que avui, aquí, en aquest Parlament, hi hagués un pronunciament unànim i solemne– que arribi el tren d'alta velocitat l'any 2004 a la frontera francesa.

I que no se'ns digui, com s'ha intentat dir, que, si no arribava el 2004 a la frontera francesa, és perquè els francesos no volien fer l'alta velocitat, perquè el Go-

vern de l'Estat francès ho ha desmentit i ho ha desmentit amb rotunditat i contundència.

Per tant, nosaltres volem que aquest AVE arribi, ho repeteixo, el 2004 a la frontera francesa, i que tingui l'ala cap a Espanya i que tingui l'ala cap a Europa, i que tinguem, per tant, un AVE amb plenitud de facultats, amb les dues ales, i que pugui volar en llibertat.

Aquest és el punt fonamental de la nostra Moció: reclamar que l'AVE arribi el 2004 a la frontera francesa. Però també volem que aquest AVE tingui una estació central, que era el compromís que les administracions havien pres –la de l'Estat, la de la Generalitat i l'Administració local, l'Ajuntament de Barcelona–, que tingui l'estació central a la Sagrera. I ens sembla important aquesta estació a la Sagrera, i ens preocuparia que –com s'anuncia– el tren només arribés a Sants, i ens diuen: «no, potser ja continuarà cap al nord...». Però, quins problemes hi ha per continuar cap al nord, i fer l'estació a la Sagrera, si aquest tren continua cap a la frontera francesa? Per què no es pot fer a la Sagrera, si continua cap a la frontera francesa? Llavors és quan comencem a dubtar dels compromisos del Ministeri. Diu: «no, no, escolti'm, ens quedem a Sants i no podem fer la Sagrera». Doncs, escolti'm, si es queden a Sants, la Sagrera no es farà, perquè no té cap sentit, però si vostès volen continuar fins a la frontera francesa, quins problemes hi ha per fer l'estació de la Sagrera? No n'hi ha cap. Per tant, exigim aquest compromís que es faci aquesta estació.

Dir que ha sortit a informació pública, aquests dies, el traçat –escolti'm, sortir a informació pública no vol dir que es faci– del tram des de Barcelona fins a la frontera francesa. Hi ha algunes qüestions positives, d'aquest traçat. Ens sembla molt important que es plantegi el soterrament de la via en tot el tram de Montcada; ens preocupa el gir que es vol fer a la Llagosta, perquè es tritura de nou un territori a la comarca del Vallès d'una manera substancial; ens sembla positiu que s'hagi optat per la centralitat de l'estació de Girona, ja sigui en l'àmbit metropolità de Girona, o en l'estació addicional al centre de Girona, ens sembla molt important aquesta decisió, en front d'altres propostes que marginaven la ciutat de Girona.

Però hi ha un nou error greu, un incompliment greu, i un problema que es pot plantejar en el futur en el territori de les comarques gironines: no hi ha la proposta d'estació a Figueres, i aquest és un altre element que hauríem de reivindicar, a partir d'ara, suposo que tots els grups de la cambra, que hi hagi una estació d'alta velocitat a Figueres. S'hi està treballant des de l'Administració de la Generalitat, des de l'Ajuntament de Figueres, i s'estava dialogant amb el Ministeri de Foment. Esperem que aquest diàleg continuï, i que hi hagi el compromís que hi hagi també estació a Figueres.

El traçat aquest s'ha anat millorant; per exemple, des del punt de vista ambiental, al Pla de l'Estany, al Gironès i a l'Alt Empordà s'han fet importants millores en túnels, falsos túnels, per evitar l'impacte ambiental. Però continua havent-hi un problema a l'entrada de Girona, al municipi de Sarrià de Ter, que voldríem que s'estudiés amb la mateixa estima, amb el mateix

«carinyo» que s'ha fet en la resta del territori. A Sarrià de Ter, en aquests moments, s'està provocant un important impacte ambiental que nosaltres voldríem que es corregís.

Per tant, la Moció del Grup Socialista, en el seu punt 2, reclama la centralitat de l'estació de la Sagrera, reclama que arribi el tren d'alta velocitat a la frontera francesa el 2004.

I hi ha un últim punt, un quart punt, que el que demana és que, si el tren entra pel sud, pel canal del Llobregat, entra per l'estació de Sants, o, en el futur, una altra possible entrada a través de Barcelona, surt per Montcada cap al nord, i arriba a la frontera francesa, entenem que la circumvallació pel Vallès no té per què ser una circumvallació que provoqui el gran impacte ambiental que ha de fer l'alta velocitat. I demanem que s'estudiï la possibilitat que s'utilitzi l'actual corredor del Vallès –que va de Mollet al Papiol, que ja hi ha una línia ferroviària molt infrautilitzada– per establir l'amplada europea i perquè aquesta amplada europea pugui servir per a trens d'alta velocitat, per als trens regionals i per a la sortida de mercaderies del port.

El que demanem en el punt 4 és això, que no anem a fer un nou traçat d'alta velocitat pel Vallès, amb tot el que significa un traçat d'alta velocitat, amb els seus radis, amb el seu impacte territorial i la destrossa en una zona molt humanitzada, sinó que, ja que hi ha un corredor –que és el corredor Mollet - el Papiol–, utilitzem aquest corredor per a l'amplada europea, per a la sortida de mercaderies, ho repeteixo, per als trens regionals i per a l'alta velocitat.

Aquests són els temes que el Grup Socialista planteja avui; els planteja de manera que sembla que poden ser votats pel conjunt de la cambra. Jo crec que avui, una resolució solemne d'aquest Parlament que demani l'arribada a la frontera francesa, que demani l'estació central de la Sagrera, seria molt positiva perquè tots els grups poguéssim negociar, amb diàleg, però també amb força, amb el Ministeri de Foment perquè aquest compromís que va prendre ahir el Senat sigui una realitat. Perquè, ho repeteixo, el Ministeri de Foment ens té acostumats, a vegades, a la tàctica que la diputada Montserrat Tura ens explicava, que alguna vegada ja ha explicat aquí, en aquesta cambra: la tàctica de l'experiment de la granota. Una granota, si la poses en un foc, molt ràpidament salta i s'escapa, i la granota aquella que la vas posant i la vas escalfant a poc a poc et s'adorm i queda morta allà dintre.

Doncs, el Partit Popular i el Govern de l'Estat, en aquests moments ens tenen acostumats a anar-nos fent propostes per veure si ens anem adormint i no reaccionem. Fins ara, el poble de Catalunya, els grups d'aquesta cambra hem reaccionat i hem demanat els compromisos de la Sagrera, el tren a la frontera francesa el 2004. Però, a base d'anar-los fent propostes i desdir-se'n, i una altra vegada, a veure si canviem, si entra pel nord, si entra pel sud, si la Sagrera, si Cerdanyola, si Rubí, etcètera, ens van marejant per veure si aquesta cambra s'adorm. Per tant, no voldríem que ens passés com a la granota que ens explica la diputada Tura, estem vius, i reclamem amb unanimitat aquest

compromís que el Ministeri de Foment ja va prendre ahir al Senat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentades esmenes. En primer lloc, pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Víctor Vila, per explicar les esmenes proposades.

El Sr. Vila i Giró

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el meu Grup, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, està d'acord amb els tres primers punts d'aquesta Moció presentada pel Grup Socialista, i creiem que no és pertinent el punt quart.

Per aquest motiu, nosaltres presentem una esmena de modificació del punt quart, que diu: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a continuar treballant en consens amb els ajuntaments del Vallès i amb el Ministeri de Foment per obtenir el corredor ferroviari del Vallès i per una línia d'amplada europea apta per al transport de passatgers i mercaderies, que minimitzi, tant com les condicions tècniques del traçat ho permetin, l'afectació addicional a la que produeix el corredor actual Mollet - el Papiol.»

Aquest nou text del punt quatre, senyores i senyors diputats, és el que el nostre Grup Parlamentari creu que ha de prevaler a diferència del presentat pel Grup Socialista, ja que considerem que, atesa la propietat de Renfe de la línia de l'actual corredor, i vistes les competències municipals, hem d'estar d'acord amb aquesta participació.

Per tant, donem pas que es pugui aprofitar una part substancial del corredor ferroviari existent, evitant d'aquesta manera grans impactes mediambientals i atacs frontals a l'entorn ecològic de la zona.

Els problemes amb què sovint es troba l'Administració del Govern de la Generalitat en les seves relacions amb el Govern de Madrid, són, principalment, de caire econòmic; això, en primer lloc. D'ideals i de conceptes, en segona posició. I de mentalitats diferents, en última instància, d'aquests conflictes constants que Catalunya ha de resoldre amb l'Estat. Per això, si tinguéssim independència econòmica, aquest problema no s'hauria ni plantejat. Tots vostès, això, ho saben del cert. I l'exponent més proper del problema econòmic el trobem aquests dies en el tema de la solució i la viabilitat que han de tenir les infraestructures del TGV, les que han d'enllaçar i connectar directament França i Espanya passant pel nostre país.

Per això, des de fa molt de temps, els organismes corresponents i responsables del Govern de Catalunya s'han preocupat per aquest tema i han estat negociant totes aquestes possibilitats que esmento, no sense esforç, tot sigui dit.

Voldria recordar les declaracions de Josep Borrell, quan era ministre de Transports de l'anterior Govern, i també les paraules de Felipe González, que, en plena coin-

6712

cidència amb Borrell, afirmaven que la possibilitat d'un TGV entre Barcelona i Madrid presentava molts dubtes davant la poca rendibilitat que la inversió generaria.

Devia ser, és clar, més rendible el tren Madrid - Sevilla, que es van treure de la màniga, i que encara ara no enllaça enlloc. I és com començar la casa per la teulada, i si em permeten la comparació, però, en fi, això sortosament ja és aigua passada, i ara tothom està d'acord que aquesta és una necessitat primordial per a Catalunya i per al global dels seus ciutadans.

És falta de ganes de potenciar les infraestructures de Catalunya: el PP i el PSOE coincideixen plenament. Només petites diferències de fons i de forma els separen, però els elements i els límits a l'hora de retallar competències són calcats. I és per això que cal no perdre pistonada davant aquestes constants amenaces.

Els intents de girar, diguem-ne, la truita, en aquest projecte, per part del ministre Arias Salgado han estat evidents. Però els afers de pes, els temes seriosos en el nostre país i en el nostre Govern, no són fàcils de poder-nos fer enrere. El tarannà i el prestigi del nostre poble i de les seves institucions ho fan molt poc possible. Per això el ministre Arias Salgado –el mateix que va posar en dubte que el 2004 el TGV arribaria a França a través del territori català– ha hagut de rectificar. I ha hagut de dir, per boca de l'exconseller de Medi Ambient de la Generalitat, i actual secretari d'estat d'Infraestructures, Albert Vilalta, que tractarà per tots els mitjans que el tren arribi a França el 2004. Vilalta, queda clar, va rectificar les insinuacions d'Arias Salgado i va assegurar que la voluntat de l'Executiu és complir els terminis acordats i arribar a França l'any previst en principi.

Aquesta és una bona notícia per al país i per als seus ciutadans, i també per a quasi totes o per a la totalitat de les forces polítiques que formem l'arc parlamentari català. Aquest és un projecte que inclou tothom, i és la posada en marxa d'unes infraestructures que afavoriran tot el teixit de la societat catalana sense diferències. El projecte del Ministeri de Foment de fer entrar el TGV pel Baix Llobregat a l'estació de Sants és absolutament interessant per a la capital de Catalunya. Aquest permeirà, a més d'arribar a l'aeroport i facilitar la relació intramodal, resoldre el coll d'ampolla ferroviari de l'entrada sud de Barcelona i resoldre el greu problema dels trajectes de rodalies per aquesta part de la ciutat. I si finalment la connexió entre les estacions de Sants i la Sagrera és fa realitat, que així ho esperem, aquell ja serà un projecte satisfactori del tot que potenciarà al màxim la capital de Catalunya i la totalitat del país.

Finalment, doncs, sembla ser que l'any 2004 tindrem connexió amb França a través del TGV, d'un tren d'altra velocitat en què els catalans tenim posades moltes il·lusions de futur, i que, molt possiblement, els ramals que permetran accedir al port i a l'aeroport pel corredor del Llobregat també seran una realitat. Aquests, senyors i senyores diputats, han estat els esforços de l'acció del Govern de la Generalitat i les seves negociacions, des de sempre força complicades, amb l'executiu central. I això evidencia, un cop més, el seu compromís amb el poble de Catalunya.

Acabo, senyor president, encoratjant totes les senyores diputades i diputats d'aquesta cambra a continuar treballant amb força perquè aquest fet sigui, precisament ara, un compromís que assoleixi amb rigor i amb memòria històrica, i aprofito a demanar al Grup Socialista, artífex d'aquesta presentació de moció, que si en un dia no llunyà, és a dir abans de l'any 2004, torna a ser la força que governi l'Estat, perquè les urnes així ho hagin decidit, tingui compromís i paraula del que ara, en aquests moments decisoris, en el tema que ens ocupa, demana com a oposició de manera coherent i òbvia.

D'aquesta manera, i per tot l'anteriorment exposat, el nostre Grup Parlamentari de Convergència i Unió votarà a favor dels tres primers punts de la Moció i de l'esmena de modificació del punt número 4.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula per presentar les seves esmenes el diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Nadal, no hi haurà acord unànime i solemne d'aquesta cambra en relació amb la proposta que vostès fan, perquè en aquesta cambra encara hi ha diferents maneres d'entendre l'equilibri territorial, la mobilitat i la planificació sostenible del transport públic, i la que jo represento en nom d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds n'és una i, en tot cas, la dels grups de Convergència i Unió, del PP i, en aquest cas, del PSC n'és una altra. Per això, no aconseguirem aquest acord unànime. I per aquesta qüestió presentem una esmena que modestament vol portar una mica de llum, de racionalitat, d'eficiència i de debat sobre el futur de les comunicacions ferroviàries al nostre país. I el futur no és el TGV; el futur, des del nostre punt de vista, és la proposta que fa, precisament, el mateix Partit dels socialistes en la Moció del senyor Piella, en una moció que veurem posteriorment. Hi ha un «desfoment» del transport públic, hi ha una certa –des del nostre punt de vista i amb tots els respectes–, una certa esquizofrènia política, en aquest cas, en el Grup Socialista, a l'hora de plantejar una proposta de transport públic ferroviari. És possible, com deia el senyor Víctor: el senyor González i el senyor Borrell tenien raó en aquells moments. Llàstima que no continuessin mantenint la proposta que feien anteriorment.

Nosaltres parlem d'una millora de les infraestructures ferroviàries, que és molt important, sobretot, per incrementar el transport de mercaderies per ferrocarril. Però es fa, des del nostre punt de vista, en aquesta proposta, des de la irracionalitat, i aquí hi participen –ja ho he dit abans– tant el Partit Popular –el Govern central–, com Convergència i Unió –el Govern de la Generalitat–, com el PSC i l'alcalde de Barcelona. Si preguntéssim a la població quina sensació tenen de com es planteja el projecte de l'AVE, la resposta seria: «És un embolic poc creïble.» Tan aviat aquest tren passa pel Vallès com no; tan aviat arriba a la Sagrera com es converteix en un

metro que para per tot Barcelona; tan aviat és un tram d'ample ibèric com un altre ample internacional. Les estacions canvien de lloc o desapareixen com si es tractés d'un truc del mag Copperfield. S'acabarà el 2004, el 2005, el 2006, el 2007, no se sap ben bé com acabarà; depèn de com s'aixequi el ministre de torn, el conseller de torn o l'alcalde de torn.

Jo penso que algú s'està repensant aquest projecte; algú està veient que és una enorme despesa inútil; algú comença a creure que hi ha altres alternatives, però no tenen la suficient valentia per aturar el projecte, debatre les alternatives i fer propostes que siguin veritablement d'interès general, com sí van fer el Govern francès. Perquè, algú creu que amb aquesta disbauxa en les propostes veritablement s'actua per l'interès general? Hom pensa que hi ha diferents interessos en els seus plantejaments. Un interès el del senyor Vilalta, que vol una línia de passatgers Madrid - Barcelona - París a 300 quilòmetres/hora; el senyor Tosas, que vol una línia d'ample internacional per a mercaderies; el senyor Clos, que vol urbanitzar la zona de la Sagrera i s'apunta al que calgui; el senyor Solans, que vol rendibilitzar el terreny de l'Incasol a Cerdanyola i vol que passi pel Vallès; el senyor Macias, que busca que el seu interès no sigui desautoritzat, com és costum, i el senyor Pujol, que continua amb el seu intent d'unió espiritual amb Europa.

I els ciutadans de Catalunya? On és l'interès general? Què diran quan es trobin amb una infraestructura que ha trinxat el territori, que ha fet desaparèixer terres de conreu, paisatges naturals, que impossibilitarà el desenvolupament de molts pobles i ciutats? Coneixen l'informe encarregat al senyor Fortià per alcaldes de les comarques gironines, que mostra l'impacte, terrible impacte del TGV a les comarques gironines, més de tres-cents punts d'impacte crític, no només al paisatge sinó també a les persones? Això farà disminuir la qualitat de vida de les persones. Algú en diu equilibri territorial, d'això: cada u sap quin ús en fa de les seves paraules. I tot això a canvi de què? Quines són les raons econòmiques, socials, territorials, mediambientals i d'eficiència que fan que no s'accepti l'alternativa que el nostre Grup, conjuntament amb moltes altres organitzacions, proposa? O hi ha altres raons de tipus financer o especulatiu?

Encara ningú del Govern ni dels partits que donen suport a l'AVE ha estat capaç d'argumentar en contra de l'alternativa dels trens 200 amb tecnologia pendular que nosaltres proposem. Qui pot dir que no és moderna una proposta que intenta millorar i potenciar tota la xarxa ferroviària del nostre país incrementant el transport de viatgers i de mercaderies, fent-lo tenint en compte les necessitats dels ciutadans de Catalunya i el respecte al territori? Per què s'ha de construir una línia AVE per transportar mercaderies del port de Barcelona cap a Europa? Els trens de mercaderies necessiten una via on puguin circular a 120, 140 quilòmetres/hora, necessiten transportar el màxim de càrrega per eix. Aquestes necessitats, que són clares i que existeixen, es cobreixen amb un ample de via internacional des del port de Tarragona –no només de Barcelona– millorant les línies convencionals.

Per què s'ha de construir una línia AVE per transportar passatgers a París? Ara, en aquests moments, creuen la frontera 900.000 passatgers per Portbou, el projecte en preveu 4 o 5 milions. Per aquest volum de passatgers no és necessari un AVE: trens a 220 quilòmetres/hora poden fer aquest trajecte. Per què és necessari un AVE per connectar la ciutats de Lleida, Barcelona, Girona i Figueres? Que no es pot fer millorant la xarxa convencional perquè puguin circular a 200-220 quilòmetres/hora? Que no funciona l'Euromed Barcelona - Tarragona - València - Alacant? Que no ha augmentat el nombre de passatgers? Que no hi ha una veritable percepció de millora en el temps i en el servei d'aquest mitjà de comunicació? Per què no continuen aquest servei fins a Girona i la frontera millorant la xarxa convencional fent variants on calgui –Figueres, per exemple– i duplicant la xarxa de rodalies? No és una irresponsabilitat defensar una línia insostenible des d'un punt de vista financer, territorial i mediambiental, no més per poder guanyar uns minuts en el temps recorregut?

Amb l'AVE de Barcelona a Girona es diu que es tardarà trenta minuts; amb la proposta de trens 200, quaranta minuts. Amb l'AVE es diu que de Barcelona a Perpinyà una hora; nosaltres creiem que amb una hora i quinze minuts es faria. O de Barcelona a París tardaríem una hora més amb el sistema que nosaltres proposem. O de Barcelona a Madrid també tardaríem una hora més. Amb aquest poc diferencial de temps s'ha de fer tal destrossa en aquests moments? Nosaltres creiem que precisament això no és modernitat.

Però a la resta d'Espanya i Europa també fa altres coses. Espanya, precisament, el tram Madrid - València es fa en trens 200 amb material italià, el *pendolino*. El Madrid - Valladolid es fa en trens 200, no pas amb alta velocitat. En canvi, aquí, diuen que volem ser moderns. Dinamarca, Anglaterra, Itàlia, Polònia i els Estats Units també aposten per aquest tipus de velocitat. A França estan aturades les línies TGV perquè no són rendibles. Ells creuen que són rendibles a partir de 10 milions d'usuaris, de passatgers. La nostra línia, aquesta línia de Catalunya, no hi arriba. I l'informe Rovillois, que sí que ho estudien els francesos i fan un debat, diuen que la línia del sud, precisament la del Rosselló, Lluçanovet-Rosselló, no és rendible, i, per aquesta qüestió, ells no la construiran. Aquest és l'informe independentment, llavors, del que es pugui dir posteriorment.

I què fa ara França, en aquests moments, quan ha aturat el seu pla director d'infraestructures, potenciar l'AVE d'aquelles línies que no siguin rendibles? Doncs, el que fa és utilitzar les línies convencionals millorades, que les tenen, a 200 quilòmetres/hora, per fer-hi passar els TGV. Aprofitar les línies TGV que ja té, i d'aquesta manera, les que no estan construïdes, doncs, fer-les passar per les línies convencionals. Què fem aquí? Totalment el contrari. Construir una línia AVE per fer-hi passar trens de mercaderies, de rodalies i de llarg recorregut. No els sembla una certa incongruència? Jo crec que és una bogeria i vostès, d'aquesta bogeria, en diuen modernitat. Nosaltres continuem pensant que és una irresponsabilitat, que és del tot insostenible. Ho és perquè aquesta inversió hipotecarà les inversions futures en la resta de xarxa ferroviària.

6714

En aquests moments ens sembla que està pressupostada en 1,4 bilions la línia Madrid - Barcelona - frontera francesa, sense comptar el material mòbil. Quaranta unitats que necessitaran d'AVE, que tenen un cost aproximat de 100.000 milions. Aquesta inversió tan feixuga farà, doncs, que no es potenciï la resta de línies. Ja ha començat el procés: les inversions en rodalies han disminuït un 58%. No hi ha quasi pressupost per al corredor del Mediterrani, que cal acabar-lo. Les inversions per la supressió de passos a nivell ha disminuït un 50, i la inversió en les línies catalanes com Barcelona - Puigcerdà, o Barcelona - Portbou, o les línies de la costa, o Barcelona - Manresa - Lleida és nul·la, zero. Ja ha començat el procés de desmantellament i d'hipoteca de la resta de la nostra xarxa ferroviària. I, del preu del bitllet, ningú en parla; ningú parla de quin serà el cost del bitllet d'aquest tipus de transport. Puertollano - Madrid, per exemple, per posar-los un exemple, està a 55.000 pessetes l'abonament mes. I per cert, ja s'ha suprimit un tren, el primer, per falta d'usuaris.

En definitiva, des del nostre punt de vista, l'AVE no és necessari a Catalunya, és del tot insostenible des del punt de vista financer, territorial i mediambiental. Aquest projecte s'impulsa per una decisió política, partidista. El president Pujol, des del nostre punt de vista, vol deixar una empremta faraònica al nostre país, amb el suport, en aquest cas, del Partit Popular i del Partit Socialista. Els més perjudicats són les persones, som les persones, els ciutadans de Catalunya. De ben segur que els nostres fills i néts, les generacions futures tindran en compte quins han estat els responsables d'una bona part de la destrucció del nostre país amb aquesta infraestructura, i que cada u assumeixi les seves responsabilitats. Nosaltres, conjuntament amb molta altra gent, continuarem lluitant perquè aquest projecte no es faci, perquè creiem en la sostenibilitat i creiem, sobretot, en la solidaritat intergeneracional.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició els grups que no han presentat esmenes; en primer lloc, pel Grup Mixt –en primer lloc–, la senyora Maria Olivares, la diputada senyora Maria Olivares, i després el diputat senyor Benet Tugues. Té la paraula la diputada Maria Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. En escoltar, l'altre dia, les argumentacions de l'il·lustre diputat senyor Nadal, en la passada interpellació que ha donat lloc a aquesta Moció, els Verds ens preguntàvem: de què està parlant? Perquè va començar dient: «És un bon moment per fer un debat sobre política ferroviària a Catalunya», i tot seguit passa a parlar del tren d'alta velocitat. La qual cosa, el que ens fa pensar és que el seu interès era parlar del TGV, no pas fer un debat seriós sobre la política ferroviària. Per nosaltres, senyors i senyores diputats, aquest famós tren de gran velocitat ho és també d'una gran mentida, d'un enorme frau i, sobretot, d'una immensa desinformació. Estan fent mans i mànigues

per tal de convèncer la ciutadania de les bondats reconegudes d'un determinat model de transport, presentant-lo com la porta que ens condueix directament a Europa.

Es transmet a la població: es tracta d'un tren veloç, d'ample de via europea, d'altres prestacions, econòmicament rendible i respectuós amb la natura. I la realitat és que el TAV és greument agressiu amb el medi ambient, d'una difícil sostenibilitat econòmica i d'una rendibilitat social bastant disminuïda.

Senyors i senyores diputats, tenen notícia vostès dels centenars de milions de pessetes que costa la línia completa? Estan assabentats de les necessitats reals i no d'aparador que té la nostra actual xarxa ferroviària? A títol d'exemple, el Pla de l'any 87 pretenia invertir 2,1 bilions per tal d'actuar sobre set mil quilòmetres. Es volia aconseguir velocitats mitjanes de cent setanta quilòmetres/hora, modernitzar i posar al dia els trams més rendibles; es preveïen 150.000 milions cada any per no quedar-se a la cua d'Europa. Què és el que ha passat? Aquell pla de transport ferroviari mai més es va dur a terme, ha caigut en l'oblit i la realitat és que, en impulsar l'AVE de la línia Madrid - Sevilla, es varen desviar enormes recursos econòmics i no es va tornar a parlar més ja del pla de transport ferroviari.

Siguem seriosos, senyores i senyors diputats, amb un transport públic que, si abans era preocupant, ara és tenebrós, en els darrers nou anys a Renfe s'han perdut trenta mil llocs de treball, s'han tancat més de quatre-centes estacions i estan fora d'ús uns dos mil quilòmetres de via. Té sentit malbaratar uns diners que farien molt més profit si es dediquessin a fer una altra aposta decidida al nostre transport públic? Quan Europa es va decidir pel TAV, la seva situació no era la nostra; tenien saturades les línies, cosa que a nosaltres no ens passa.

Quan es parla de vies d'ample europeu, no s'ha de vendre en un paquet, el TAV; són coses distintes que mereixen un tracte diferent. Quan es parla de portar mercaderies, s'ha de ser rigorós; ha de saber que tenen menys capacitat que no pas els trens convencionals. La modernitat del segle XXI no pot passar pels nostres sempre curts recursos pressupostaris; l'autèntic progrés ha d'enfilarse altres camins que passin per la racionalització de les veritables necessitats. L'estat del benestar que ens entestem a defensar no es pot sostenir convertint en principal allò que és accessori i secundari. Des dels Verds som conscients –i la realitat palesa dels mitjans de comunicació ho demostra– que s'ha ordit tota mena de conspiració de silenci al voltant de les veus contràries al TGV.

Votarem negativament la Moció que presenta el Grup Socialista perquè pensem que, en nom d'una societat que ha de tendir a la sostenibilitat, en nom d'una societat que vol i necessita ser respectuosa amb el medi ambient, en nom d'una societat que no accepta l'obscurantisme i la confusió informativa, hi posarem tots els pals que calgui a les rodes (*remor de veus*). Per tant, un no claríssim al tren d'alta velocitat i un sí rotund al progrés i al transport públic ferroviari.

Ens referim a l'esmena d'Iniciativa per Catalunya; realment, hi estariem totalment d'acord...

El president

Quant a la divisió del temps, està començant a prendre temps a la intervenció dels altres membres del Grup Mixt.

La Sra. Olivares i Usac

Perdó; doncs, hi estariem totalment d'acord, però suposem que no serà acceptada perquè desvirtuaria totalment la Moció.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Cinc minuts per al Grup Mixt.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. El tren d'alta velocitat, fins que no arribi al nostre país i estigui finalment connectat amb la frontera francesa, serà motiu de discòrdia, conflicte i, per tant, motiu de debat parlamentari. El problema és que la línia ha d'afectar, en algunes zones, de manera intensa el territori i que, tot i que els beneficis seran generals, alguns municipis perjudicats pel traçat observen que, de manera directa, no en treuen cap benefici particular. Per tant, és lògic i no ens ha de sorprendre que els responsables municipals, en la defensa legítima dels seus interessos, plantegin totes les objeccions o les alegacions que estimin convenients a l'hora de determinar el traçat de la línia i les seves connexions.

De tota manera, crec que hi ha un acord de fons en allò que és substancial: d'una banda, que el tren ha d'arribar a Catalunya i enllaçar amb Europa tan aviat com sigui possible; d'altra banda, ha d'estar ben coordinat amb altres xarxes de transport, altres xarxes ferroviàries i, de manera especial, als ports i als aeroports –i ho dic en plural–, i, a més, ha de ser un factor d'impuls per al conjunt del territori donant servei al màxim de comarques catalanes. En aquest sentit, és positiu que la línia consideri les seves potencialitats en el conjunt del país, tot i saber que, quan parlem genèricament de comarques de Lleida o de Tarragona, posem per cas, estem simplificant la qüestió.

La comarca del Segrià o la del Pla d'Urgell, posem per cas, treuran molta més rendibilitat del tren d'alta velocitat que la de l'Alta Ribagorça o la del Pallars Jussà, que també són comarques de Lleida però que estan en una altra dinàmica econòmica, social i d'infraestructures que cal tenir present. Al Pallars Jussà, per exemple, els deu preocupar molt més la millora de les prestacions i de servei de la línia Lleida - la Pobla que els guanys que poden obtenir del TGV.

Per tant, aquestes necessitats territorials no han de quedar oblidades per l'espectacularitat que suposa un tren d'altres prestacions, símbol de modernitat i rapidesa, que, de tota manera, des de la nostra perspectiva, suposa un guany evident per al conjunt del país –també per

a aquells no afectats directament. Per tant, m'agradaria constatar que en els temes de fons hi ha un acord substancial i que la discrepància és sobre qüestions que són importants però que són puntuals i que no han de ser un obstacle per a la construcció de la línia en els terminis prefixats.

Quant al tema dels terminis, el perill no està en els alcaldes del Vallès; el perill és molt més a ponent, cap a Madrid, on hi va haver molta pressa, molts recursos, per construir la línia Madrid - Sevilla, i ara, que ha d'arribar a Catalunya i connectar-se a Europa, comencen a sortir problemes de possibles retards sobre les previsions inicials malgrat les últimes notícies, més tranquil·litzadores, al respecte, que celebrem. I això no és un problema aïllat ni una discriminació puntual; això és una conseqüència més del tarannà que inspira els responsables espanyols quan s'han de plantejar inversions a Catalunya: volen que els anem al darrera, que reclamem, que supliquem i que, finalment, faci la sensació que ens fan l'obra no perquè sigui una qüestió d'estricta justícia, sinó més aviat un privilegi.

En qualsevol cas, els quatre punts de la Moció, jo crec que palesen aquest acord de fons que hi ha sobre el tema i nosaltres, per tant, els votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres no ens posicionarem sobre el tren d'alta velocitat, en general, perquè ja ho hem fet en diverses ocasions en aquest hemicle i estem sempre tocant una qüestió tan important com és el tren d'alta velocitat de manera col·lateral, sense entrar en el que hauria de ser l'eix central, és a dir, un debat general sobre la mobilitat, sobre la gran importància de les infraestructures fèrries i sobre el paper del transport públic en el futur –tot això vinculat a una creixent mobilitat que no decreixent, i vinculat al que el futur ens portarà, sense cap mena de dubte, perquè, si no, no hi haurà gaire futur, que és la sostenibilitat. Nosaltres, com dic, el que trobem a faltar és això: trobem a faltar l'encaix de les diferents infraestructures fèrries que hi ha a Catalunya funcionant i de les noves que es poden crear i, en conseqüència, ens posicionarem, a diferència dels grups que han parlat fins ara, estrictament, sobre els punts de la Moció que presenta el Partit Socialista.

I el primer comentari que no ens podem estalviar és que el Grup Socialista presenta avui dues mocions que van en sentits diferents; no diré antagònics, perquè no ho són, però tampoc són estrictament complementaris; és a dir, s'estan presentant dues mocions diferents pel que fa referència a la xarxa fèrria i, en alguns aspectes, són contradictòries –no complementàries, com he mencionat abans.

Sobre el primer punt, nosaltres trobem sorprenent que el Partit Socialista ens demani una mostra de satisfacció pel compromís assolit amb el Govern de l'Estat per fer arribar l'AVE a la ciutat de Barcelona per l'entrada sud, i em sembla sorprenent perquè, des de fa ben pocs dies –no cal ni recórrer a l'hemeroteca, perquè encara no estan ni a l'hemeroteca–, quan es va presentar per part del secretari d'estat, Albert Vilalta, l'opció sud, les reaccions que es van produir des del Partit Socialista no van ser d'entusiasme, en absolut, sinó que van ser de reivindicació immediata de l'estació de la Sagrera. Una altra cosa és que l'Hospitalet surt àmpliament beneficiat d'aquesta entrada pel corredor del Mediterrani, perquè produirà un soterrament important de bona part de les línies fèrries al bell mig de l'Hospitalet, i, per tant, és positiu per a l'Hospitalet, per a l'àrea metropolitana, per a la ciutat real de Barcelona –no la dels límits administratius– i per al conjunt del país. I de ben segur que, l'entrada pel sud, el que ens fa és solucionar tot el coll d'ampolla de rodalies, regionals, trens de velocitat alta i trens anomenats nacionals.

Això sí que ens ho soluciona, perquè, actualment, el clivellament total que hi ha entre les quatre línies a l'entrada pel sud de Barcelona dificulta que els trens regionals es puguin convertir en trens d'alta freqüència. És a dir, el problema ferri que hi ha de connexió amb Barcelona i de connexió de Barcelona amb altres capitals del nostre país com Tarragona i Lleida és justament aquesta necessitat d'anar clivellant les quatre línies fèrries que hi ha a Sants, si s'entra pel sud.

Quant a la segona proposta, la de proposar que l'estació central del tren d'alta velocitat sigui la Sagrera, ens sembla que aquest protagonisme que es vol donar a la Sagrera hauria d'estar compartit; és a dir, per què no una doble estació central a Barcelona? Per què no Sants i la Sagrera en igualtat de condicions? Per què no que tota la connexió dels trens, de tot tipus de trens amb relació a l'interior de la Península, sigui l'estació central de Sants i per què no l'estació central per a la connexió a Europa i la connexió amb l'interior de Catalunya sigui la Sagrera? Nosaltres creiem que, en la situació actual, aquesta doble centralitat fèrria a Barcelona produiria molts beneficis i produiria molts beneficis perquè permetria una descentralització que permetria augmentar la freqüència i, evidentment, el pas central per l'interior de Barcelona.

Sobre el tercer punt es fa referència al fet que al mateix temps que l'estació de la Sagrera estigui constituïda com a estació central alhora s'arribi a la frontera francesa. Home, per nosaltres, la prioritat és la connexió amb Europa i ho hem dit sempre; és a dir, és de Barcelona cap a la resta de països de la Unió Europea que són més útils els trens que no amb relació a dos de la resta de països de la Unió Europea que hi ha vigents. Per tant, nosaltres considerem que és l'enfocament cap a Europa, cap al centre d'Europa i el nord d'Europa el que hauria de tenir prioritat.

I, amb relació al quart punt, amb relació al quart punt, hi estem totalment d'acord. Nosaltres sí que pensem que s'ha d'empènyer perquè el corredor ferroviari Mollet - el Papiol estigui molt més utilitzat de com ho

està actualment i que, realment, pugui transportar viatgers, cosa que, inicialment, es va preveure –fins i tot hi ha alguna infraestructura feta–, però que mai s'ha dut a terme. Pensem que aquesta seria una línia que permetria, realment, descongestionar les estructures viàries al voltant de Barcelona, que permetria estalviar-nos transport rodat enfront del transport ferroviari, i creiem que això seria un pas endavant per a la sostenibilitat –paraula de la qual tothom usa i abusa molt freqüentment.

En el cas que s'acceptés l'esmena de Convergència i Unió en el punt quart, nosaltres prendríem la mateixa posició que la que prendrem en relació amb els altres tres punts, que és la de l'abstenció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, dir que nosaltres coincidim amb moltes de les afirmacions que ara l'il·lustre diputat d'Esquerra Republicana, el senyor Jordi Portabella, acaba de fer quant a la Moció que ha presentat el Grup Parlamentari Socialista respecte al tren d'alta velocitat.

No entrarem en cap tipus de comentari, no entrarem en cap tipus de debat, en una posició que creiem legítima, però que no compartim, amb el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que fa un plantejament totalment diferent, i molt legítim, quant a l'alta velocitat, i que és ben conegut, em sembla, per la resta de la cambra.

Parlar del tren d'alta velocitat en aquesta cambra i en comissió no és nou, i intentaré posicionar-me en una moció que creiem que té poc a veure amb la interpellació que es va fer i que es va substanciar entre el senyor Nadal i l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques. No solament en aquella Moció es va parlar del tren d'alta velocitat, també es va parlar dels peatges, s'hi va fer més d'una referència, al Segarra-Garrigues; avui, fins i tot, s'ha parlat de Figueres, de Sarrià de Ter, etcètera; és a dir, de totes aquelles obres que alguns van prometre, de totes aquelles obres que algú i alguns van anunciar, de totes aquelles obres que mai es van pressupostar i de totes aquelles obres que ara, d'altres, estem executant.

El tren d'alta velocitat..., i des del Ministeri de Foment s'ha iniciat –i ja s'ha dit aquí– el procés d'informació pública en dos nous subtrams: el Martorell - Barcelona, amb un pressupost de més de 108.000 milions de pessetes i una longitud de 48,7 quilòmetres, i l'altre tram, Barcelona - frontera francesa, amb un pressupost de 153.500 milions de pessetes i una longitud de 131 quilòmetres.

Cal recordar, un cop més, que l'any 2002 el traçat entre Madrid i Lleida es farà en una hora i quaranta-cinc minuts –ara, quatre hores trenta-cinc minuts–, i que

l'any 2004 el Madrid - Barcelona es farà en dues hores trenta-minuts –ara, en sis hores trenta-minuts. I recordar que estem parlant d'una de les obres d'infraestructura més importants de tot Europa, amb un recorregut total de quasi vuit-cents quilòmetres.

Vostès ens presenten, des del Grup Socialista, una Moció que té quatre punts. Ja els avancem que nosaltres donarem suport als tres primers punts de la Moció. Que, al quart punt de la Moció, en cas que s'accepti l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que creiem que millora el text, també hi donaríem suport i, si no, en aquest cas, ens hi abstindríem. Però sí que voldríem fer alguns comentaris al respecte.

Vostès diuen que la cambra mostra la satisfacció dels compromisos assolits amb el Govern de l'Estat i, com és molt lògic i molt normal, nosaltres hi donarem suport. Després, a partir del segon punt, vostès fan una sèrie de reflexions; vostès parlen –fins i tot, vostè hi ha fet referència, diputat senyor Nadal– de diferents temes: l'estació del tren d'alta velocitat a la Sagrera. Cal deixar clar, en primer lloc, hi insisteixo, cal deixar clar, almenys des del Partit Popular, hi insisteixo, que mai ha estat descartada la Sagrera –mai ha estat descartada la Sagrera. Tant cert és això que la informació pública que vostè –ho suposo– coneix, el subtram entre Barcelona i la frontera francesa recull explícitament l'arribada del tren d'alta velocitat a la Sagrera. (*Remor de veus.*)

Nosaltres coincidim plenament –hi he fet referència abans– amb el que deia Esquerra Republicana de Catalunya: per què no la Sagrera i per què no Sants? És a dir, la importància de l'arribada del tren a Sants soluciona els accessos al port, els accessos a l'aeroport, el pas dels trens de rodalies, de costa a costa, la millora del llarg recorregut, l'enllaç de la línia dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya entre Terrassa i Sabadell amb l'aeroport, la supressió del pas de mercaderies per l'Hospitalet - Bellvitge i el Gornal. Tot això és el que suposa, entre altres, Sants.

El tercer dels punts que vostès presenten de la Moció diu: «continuar, seguir treballant amb l'Ajuntament de Barcelona...». Jo no sé si l'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona està molt en contacte amb vostès o no; però, en tot cas, li hauria de preguntar quants dies fa que va enviar una carta al ministre de Foment dient-li que està, com sempre, a la seva disposició de continuar parlant de tot el que sigui necessari del tren d'alta velocitat. Però és que la resposta era després de tres dies que havia arribat la carta al Ministeri de Foment.

Vostès han fet referència a la poca sensibilitat, en més d'una ocasió, del Partit Popular, del Govern, del Ministeri de Foment, que avui es diu una cosa, que demà se'n diu una altra. Jo els vull recordar algunes coses. L'any 1995 hi havia un projecte i un estudi informatiu amb un ample de via Renfe; el van fer vostès, des del Govern socialista –el senyor Borrell, concretament. Tan sols hi havia un projecte i un estudi informatiu per dos trams: el Riera - Calataiud i el Saragossa - Lleida, i tot l'altre estava amb l'ample Renfe. És a dir, vostès condemnaven Barcelona a l'ample de via Renfe, el que es diu «una disciplina totalment política».

A més a més, els anys vuitanta, ja es parlava del seu quart punt de la Moció, és a dir, del punt que fa referència als estudis de viabilitat –ja se'n parlava els anys vuitanta. L'any 1990 cal recordar –l'any 1990– que el senyor Molins va dir que l'any 95 el tren d'alta velocitat estaria tot en marxa i que hauria arribat a Barcelona i, probablement, a la frontera francesa. Això ho va dir l'any 90 el senyor Molins. Després, una col·laboració efectiva entre Convergència i Unió i el Partit Socialista, i, finalment, el tren d'alta velocitat es posa en marxa no precisament quan hi ha el Partit Socialista governant.

Entre altres coses, ens agradaria que vostès algun dia en expliquessin per què presenten tres tipus de mocions diferents. En presenten una a l'Ajuntament de Barcelona que, entre altres coses, diu: «que es retiri públicament la iniciativa de fer entrar el TGV a través de l'estació de Sants». Això ho diuen vostès a l'Ajuntament de Barcelona; en diuen una altra a l'Hospitalet i en diuen una altra al Parlament de Catalunya. Escolti'm, aclareixin-se vostès d'una vegada, o és que ara volen tornar una altra vegada, també, a la via Renfe, com van proposar en el seu moment?

I, entre d'altres –i acabo, senyor president–, nosaltres els recomanaríem que tinguessin més cura en les seves afirmacions, que donessin algunes directrius en alguns llocs, que estem d'acord que alguns temes, com el de la Llagosta, cal solucionar-los, però que donessin algunes directrius i que no vulguin convertir el que poden convertir, és a dir, el tren d'alta velocitat, en una nova Cervera - Igualada.

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, com que hi ha hagut dues esmenes i una d'elles a la totalitat, el posicionament és complex i, per tant, potser serà una mica extens.

Jo voldria dir, abans d'entrar estrictament en el posicionament, que hi ha una qüestió que és molt important del que en diem els socialistes que ha de significar l'alta velocitat, i que, a més, té un sentit molt més profund que l'alta velocitat en si. Pasqual Maragall diu: «Hem d'estirar la pell de brau cap a Europa.» Si volem estirar la pell de brau cap a Europa, com ho hem de fer si no hi ha connexions amb la pell de brau? Com ho hem de fer?

Per tant, la connexió de l'AVE cap al sud és fonamental, tan fonamental com la connexió de l'AVE cap al nord. I aquí, quan el senyor Fabregat i el senyor Víctor Vila plantegen qüestions de dir: «Què és prioritari, o un cantó o l'altre?» Els socialistes hem de dir: «Escolti'm, els dos.» Les dues ales són fonamentals, la connexió cap a Espanya i la connexió cap a Europa són igual d'importants.

6718

I nosaltres no voldríem caure en el parany, que alguns de vostès hi han volgut caure, que és dir: «No, fem alta velocitat i amplada europea fins a Lleida, i, llavors, de Lleida cap amunt, fem canvi d'eixos. Així podrem fer una frontera a les terres lleidatanes.»

No volem fronteres ferroviàries a les terres lleidatanes. Volem connexió cap al sud amb plena normalitat. Per tant, les dues ales de l'alta velocitat són fonamentals...

El president

...l'acceptació de les esmenes.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Sí, senyor president. És que m'he de pronunciar sobre el posicionament de les esmenes, però, com que hi ha una esmena que qüestiona (*remor de veus*)..., hi ha una esmena que qüestiona la totalitat de l'alta velocitat jo he de defensar una alta velocitat, que és ambdues ales. El Grup d'Iniciativa per Catalunya diu que no està a favor de l'alta velocitat. Jo dic que estic a favor de l'alta velocitat, que tingui l'ala cap a Espanya i que tingui l'ala cap a Europa.

Jo voldria dir que la rectificació que es va produir sobre l'alta velocitat, de la connexió cap a la resta de Catalunya i cap a Europa, i amb amplada europea, van ser el senyor Borrell i el senyor Felipe González els qui la van produir. Per tant, aquest és un element molt important.

Voldria dir que l'esmena de Convergència i Unió a mi em sembla que la podem assumir, sempre que quedi clar el que significa. És a dir que no es plantegi el que es diu aquí, que és que hi ha d'haver diàleg amb els ajuntaments i el Govern de la Generalitat per aprofitar el corredor de Mollet - el Papiol per dir: «No, el que farem és un nou traçat d'una nova línia d'alta velocitat.» El que estem dient és que s'utilitzi l'actual corredor, que es negociï i que es miri la viabilitat tècnica per a l'amplada europea d'aquest corredor. Però que ningú no s'equivoqui, perquè aleshores hi ha males interpretacions com les que es fan aquí, que els socialistes no volem que es faci un nou traçat d'alta velocitat que impacti en aquest territori. Que quan nosaltres diem en aquesta Moció que sí que volem l'estació de Sants, estem dient que arribi, ara, a l'estació de Sants de manera provisional, però volem que el tren travessi Barcelona, vagi a la Sagrera i vagi cap a França. Perquè, és clar, el que em plantegen aquí, alguns diputats, és que tinguem una alta velocitat que arribi a Sants, que surti pel Llobregat, que surti de la Sagrera cap al nord i que no travessi Barcelona. (*Persisteix la remor de veus.*)

Respecte a Iniciativa per Catalunya, no puc acceptar les seves esmenes, perquè qüestionen l'alta velocitat en el seu conjunt, i perquè resulta que l'apreciació que fa el diputat senyor Boada i la que fa el Grup Socialista són completament oposades. Resulta que els governs progressistes, ecosocialistes de l'Estat francès, el Govern ecosocialista de l'Estat francès ha decidit reprendre els programes d'alta velocitat en contra del Govern conservador, que volia fer acabar l'alta velocitat a Montpeller per evitar la connexió de França amb Espanya. Volien

que Montpeller i Marsella fossin el final i que fos el cul-de-sac de l'alta velocitat. I el senyor Frêche, l'alcalde de Montpeller, diu: «No, escolti'm, jo vull que arribi fins a l'Estat espanyol, perquè és fonamental la connexió.» I el Govern francès decideix reimpulsar, reprendre el programa d'alta velocitat.

Jo no sé si, quan es qüestiona l'alta velocitat que posem els socialistes i es planteja una alternativa amb tren pendular, no sé si és lícit dir que potser que els socialistes, Convergència i Unió i el Partit Popular tenen interessos econòmics a favor d'un model, i quan es defensa el model de tren pendular no sé si és lícit, també, que jo digui: «No serà que l'altre grup també té interès per un altre model i un altre grup d'empreses?» És la mateixa litud de qüestionar l'opció socialista i l'opció d'Iniciativa per Catalunya.

Per tant, el Grup Socialista accepta l'esmena de Convergència i Unió, amb aquest matís que he expressat amb rotunditat, i està en contraposició amb el Grup i amb la proposta d'Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Nadal. (*Forta remor de veus.*) Acabat el debat... El senyor Fabregat em demana la paraula. Per què me la demana?

El Sr. Fabregat i Vidal

Per al·lusions, senyor president. He estat al·ludit per part del diputat senyor Nadal.

El president

Mig minut, per al·lusions.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. En tot cas, no faré un nou debat, com ha fet el senyor Nadal, cosa que em sembla molt poc, vaja, amb poc estil parlamentari, si em permet, però, en tot cas, el que sí diré és el següent: que en la contradicció i les al·lusions que ha fet el Grup Socialista li tornaré a llegir el mateix, el que diu l'Ajuntament de Barcelona: «Que el Ministeri de Foment i la Generalitat retirin públicament la iniciativa de fer entrar el TGV a través de l'estació de Sants.» Això és el que diuen vostès, senyors socialistes, amb la qual cosa vostès el que no volen és que el tren d'alta velocitat estigui a Sants.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Senyor Oleart, em demana la paraula. Per què me la demana? (*Remor de veus.*) Per què me la demana, si us plau?

El Sr. Oleart i Comellas

Per al·lusions, si us plau.

El president

Mig minut, per al·lusions.

El Sr. Oleart i Comellas

Per al·lusions, per l'esmena, si us plau. L'esmena diu el que diu, no diu res més. En principi, la lectura que fa el senyor Manel Nadal ha de ser, bàsicament, només amb el text que posa. Em penso que no hi haig d'afegir res més.

El president

Moltes gràcies. Senyor Boada, per què em demana la paraula? També, per al·lusions?

El Sr. Boada i Masoliver

Per contradiccions, senyor president.

El president

Per contradiccions. Mig minut, per contradiccions.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí. Perquè el senyor Nadal ha posat en boca meua una cosa que jo no he dit. Jo no he parlat en absolut que hi haguessin interessos econòmics o aquests tipus d'interessos als quals ell feia referència i que ha vingut a dir que nosaltres sí que en podríem tenir; però, hemeroteca a la mà, en tot cas, si hi ha hagut algun tipus de relació poc legal ha set entre Siemens i el Govern de l'Estat, quan era governat pel Partit Socialista Obrer Espanyol. (*Forta remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. Senyor Nadal, mig minut. (*Persisteix la remor de veus.*) Volen fer el favor de guardar silenci, per escoltar els oradors?

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, jo he plantejat exactament el que diu, i em remeto al *Diari de Sessions*. Jo vull veure les paraules que ha pronunciat el senyor Boada, si hi ha una al·lusió o no al Grup Socialista o al Grup de Convergència i Unió per un model: si no hi és, la meua al·lusió al Grup d'Iniciativa quedaria retirada; però, si hi és, mantinc el que he dit.

Res més. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies.

Acabat el debat, i ara sí que està acabat, passarem a la votació, que és el text de la Moció havent sigut substituït el punt quart per l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió. Senyores diputades, senyors diputats, preparin-se per a la votació.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut aprovada per 77 vots a favor, 8 en contra i 4 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el transport i la mobilitat dels ciutadans a Catalunya

Passem al vint-i-setè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el transport i la mobilitat dels ciutadans a Catalunya. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula per exposar-la la diputada senyora Montserrat Tura, per un temps màxim de deu minuts. (*Remor de veus.*) Guardin silenci, si us plau, perquè l'oradora pugui començar la seva intervenció.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no sé si seré capaç de mantenir l'escalfament del debat d'aquests darrers minuts, però si més no sí que tornem a parlar d'un tema força suggerent i interessant, que fa referència, com ho fa també el tema del tren d'alta velocitat, a aquesta nostra actual societat, que és capaç..., o que requereix de tenir molt previstos, estudiats i aplicats...

El president

Guardin silenci, si us plau!

La Sra. Tura i Camafreita

...sistemes que garanteixin l'adequada mobilitat de les persones i de les mercaderies.

El president

Repeteix: guardin silenci. (*Pausa.*) Segueixi, senyora diputada.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies. Recordaran la interpellació efectuada en el darrer Ple al conseller de Política Territorial, en la qual plantejàvem el canvi que ha sofert aquest país des dels anys seixanta, on foren projectades una part important d'algunes infraestructures viàries existents en l'actualitat, a aquest tombant de segle, finals dels anys noranta, en el qual la distribució de la població, la ubicació de les activitats econòmiques i, per tant, la mobilitat de les persones i de les mercaderies res té a veure amb el que succeïa aleshores. Fèiem una anàlisi, doncs, del que havien estat infraestructures de connexió tan importants com les autopistes, del paper que podien haver jugat en determinats moments, però del paper o de la distorsió que pot provocar la seva persistència, o la persistència de determinats peatges en aquesta xarxa d'autopistes, avui, a Catalunya, situades i distribuïdes de la manera en què estaven situades.

Presentem, doncs, una moció subsegüent que pretén ser coherent amb allò que discutíem en aquella interpellació, establint com a prioritat primera el fet d'invertir en infraestructures de transport públic en forma d'autèntica xarxa de la regió metropolitana, que sigui capaç de contenir el creixement del transport privat. Per tant, primera conclusió d'aquell debat: realment, el tipus d'urbanisme, d'ocupació del territori, de distribu-

6720

ció de les implantacions que s'ha fet, el que ha provocat ha sigut un increment extraordinari del transport privat que cal prendre mesures del Govern per tal de reduir-lo, de contenir-lo i de potenciar el transport públic, qüestió que sempre afirmem però que mai prenem decisions reals en aquesta matèria.

I quan parlem de xarxa, d'autèntica xarxa, estem parlant que tot el sistema ferroviari, però també el transport col·lectiu per carretera, és a dir el transport en autobús, ha de tenir intercanviadors adequats, ha de tenir per tant aquest concepte d'intermodalitat, que sigui capaç de poder portar persones i mercaderies d'un lloc a l'altre sense necessitat que es produeixin trencaments en aquesta xarxa en l'àmbit de la regió metropolitana. Cosa –insisteixo– que no es fa, que no hi ha hagut ni tan sols els primers intents d'estructurar com a autèntica xarxa aquest transport públic, per tal de contenir el creixement del transport privat.

I en referència al transport privat –que, ens agradi o no ens agradi, i ja ho mencionava en el moment de la interpellació, juga un paper importantíssim en el moviment de persones en el conjunt de Catalunya, però molt especialment entre Barcelona i la seva primera i segona corona–, amb relació a aquest transport privat, que ha vist com creixia el seu percentatge en detriment del transport públic –és a dir, fa cinc anys quasi el 10% dels moviments que es produïen es produïen en transport públic; avui, cinc anys després, només el 7,5% d'aquests moviments es produeixen en transport públic; per tant, no estem fent res en aquest sentit, sinó tot el contrari–, amb relació al transport privat, com els deia, es produeix a Catalunya una situació que certament s'ha d'abordar i s'han de prendre decisions que vagin en sentit contrari o que canviïn la tendència del que s'ha vingut fent fins ara. Molt especialment en allò que fa referència a les autopistes i als peatges: a les autopistes perquè avui juguen un paper d'interconnexió molt més important del que varen jugar en el passat, i als peatges perquè, tal com ha evolucionat l'ús d'aquestes autopistes, s'han produït veritables distorsions en la concessió de la gestió d'aquest servei públic, i s'ha vist com es produïen guany extraordinaris de determinades concessionàries, que res tenien a veure aleshores amb la millora del servei o amb la reducció de les tarifes cap als ciutadans.

I, per tant, en el segon punt plantejem la necessitat d'iniciar de manera immediata un nou procés negociador amb totes les concessionàries d'autopistes per tal de racionalitzar la distribució del preu per quilòmetre en el conjunt de la xarxa i, per tant, també en aquelles autopistes de peatge que són concessions de titularitat de la Generalitat de Catalunya. Qüestió que no s'ha abordat en aquesta darrera negociació, que, com ja vàrem analitzar en la interpellació, és una negociació que no ha tendit a resoldre el problema de la mobilitat, a fer que aquestes estructures juguin el veritable paper que han de jugar d'interconnexió entre Barcelona, primera corona, segona corona i la resta de Catalunya.

I, per tant, en el tercer punt plantejem l'articulació de mecanismes necessaris per desplaçar, eliminar o crear fórmules d'evitació de peatges situats al bell mig de la

conurbació de Barcelona. Especialment es fa referència a l'A-7 i a l'A-17, que actuen com a veritables distorsionadors –perversos– del conjunt de la mobilitat en l'àmbit metropolità. I ja fèiem llavors una crítica important, de dir: lluny de reconduir aquest procés, lluny de plantejar-nos que la Catalunya d'avui res té a veure amb la Catalunya dels anys seixanta, el que s'ha fet ha sigut prorrogar la durada de la concessió, per tant prorrogar l'existència, la persistència d'aquests peatges, en el bell mig de la conurbació de Barcelona, en el temps. I aquest, ja hem insistit, ens sembla que és un error molt important, que caldria esmenar, en el sentit d'establir els mecanismes de desplaçament, d'eliminació o d'evitació que facin que el tercer cinturó, el cinturó a l'entorn de la ciutat de Barcelona, no estigui gravat per peatges.

Finalment, la Moció planteja la recuperació del diàleg amb les institucions i entitats que durant tots aquests mesos han reclamat solucions al greu problema dels peatges, perquè certament l'actitud que ha mantingut en aquest cas el Govern de la Generalitat en aquest tema dels peatges és bastant inexplicable. També el Govern de l'Estat. Però és bastant inexplicable que, després que s'hagin produït peticions formals, peticions per via administrativa, peticions de tota índole d'ajuntaments, de consorcis, d'entitats, d'agrupacions, d'institucions de diferent índole de la nostra Catalunya, el Govern de Catalunya no els hagi escoltat, durant tot aquest procés negociador de la revisió del contracte concessional de les autopistes, no hagi ni tan sols respost un sol escrit dels que per registre s'han entrat a l'Administració catalana. Qüestió que significa un desmereixement extraordinari de la capacitat de donar resposta mínima a aquelles peticions que des del conjunt de les institucions catalanes es feien al Govern.

I em refereixo molt especialment a totes aquelles institucions que han demanat ser part interessada en el procés de modificació d'un contracte de l'Administració, en aquest cas d'un contracte amb les concessionàries, i que encara a hores d'ara, avui, han de rebre la més mínima resposta. S'han assabentat del contingut de l'acord en matèria de peatges perquè ha estat publicat finalment en el *Butlletí Oficial de l'Estat* i en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, i en assabentar-se del contingut real d'aquest acord s'han assabentat, aquestes institucions i el conjunt de la societat catalana, no només que s'havia produït una pròrroga en la concessió d'aquestes autopistes, que ja per si mateix –com us he dit, com he dit o he repetit diverses vegades– és un problema greu, perquè perpetua l'existència d'unes barreres que no haurien d'existir, sinó que, a més a més, hem hagut de descobrir, fent quasi arqueologia jurídica, quants compromisos de les concessionàries es deixaven sense efecte en virtut d'aquest acord. I hem descobert coses com que es deixaven sense efecte les obligacions de la concessionària de fer obres d'ampliació i millora a diferents trams de l'autopista A-7, o per exemple com es deixava sense efecte l'obligació de la concessionària de reinvertir el 50% dels beneficis que excedessin del 15% del capital nominal en inversions en aquesta xarxa d'autopistes.

Per tant..., aquesta cambra suposo que ha estat també coneixedora, els diferents membres, amb el butlletí oficial de la Generalitat de Catalunya al davant, el *Diari Oficial*, que no només han prorrogat, sinó que les contraprestacions a les concessionàries han estat extraordinàriament positives per a aquestes i en detriment dels ciutadans, que veuran que com a mínim fins l'any 21 aquests peatges persistiran en el bell mig de la gran ciutat, de la gran conurbació de Barcelona. Per tant, es demana la recuperació d'aquest diàleg que s'ha estat incapaç d'escoltar i de contestar durant tots aquests mesos.

I, finalment, es demana que aquesta comissió...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Tura i Camafreita

Acabo de seguida, senyor president..., constituïda per mandat d'aquest Parlament, i que no ha estat reunida en aquests vint mesos, tot i havent-se produït debats importants en matèria de peatges, ara se li respectin i, per tant, en la mesura possible, s'apliquin aquelles conclusions que del treball conjunt de totes les institucions i de tots els implicats puguin efectuar aquestes comissions. Perquè, si no és així, serà tant com dir que de res serviran els debats i els treballs d'aquesta comissió.

Gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha presentades esmenes. En primer lloc, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, gràcies, senyor president. Aprofitaré també per al posicionament del nostre Grup a la Moció que ha presentat la senyora Tura.

Nosaltres votarem favorablement aquesta Moció, perquè la compartim, i sobretot compartim l'anàlisi que va fer la senyora Tura en la interpellació, destacant el possible col·lapse en la mobilitat a l'àrea metropolitana, ja que es continua fomentant la urbanització difusa i el transport privat, o sigui el cotxe —faig un resum del que ella va explicar molt més àmpliament i que nosaltres, evidentment, compartim. I aquesta anàlisi, evidentment, s'adiu amb la solució proposada en el punt primer de la Moció, en què es demana una inversió en transport públic, creant una autèntica xarxa metropolitana.

El que passa és que des del nostre punt de vista, i seguint el que dèiem en l'anterior posicionament, des del nostre punt de vista, això és incompatible amb el TGV; això, veritablement..., el TGV no aconseguirà això. Ho dic perquè l'alcalde de Montmell, en una entrevista que vaig tenir jo amb ell, ens deia que el TGV milloraria la mobilitat del Vallès amb Barcelona, i a mi em sembla

que precisament no és aquest sistema de transport públic el que milloraria la mobilitat, sinó algun altre tipus de ronda o de xarxa ferroviària de rodalia; potser ell en té una visió una mica diferent.

Amb el segon punt, hi estem d'acord, evidentment, però des del nostre punt de vista s'ha de continuar la negociació, eliminant sobretot un element clau: qualsevol compensació a les concessionàries que signifiqui un augment d'aquesta concessió, com així ha passat en aquest moment, i per això nosaltres, el nostre Grup Parlamentari, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, ha presentat un contenciós administratiu a l'acord signat entre ACESA i Fomento, i ACESA, Fomento i el Govern de la Generalitat, més que res per la modificació d'aquest règim concessional, que incideix greument i negativament en l'interès general, i evidentment aquesta perllongació provocarà uns beneficis des del nostre punt de vista desmesurats a ACESA, la qual cosa trenca l'equilibri econòmicofinancer d'aquesta concessió.

Hem d'arribar, des del nostre punt de vista, com diu ja la Resolució del Parlament que varem aprovar, a l'eliminació dels peatges i buscar mecanismes de rescat, però creiem que aquest és un principi i ens sembla un element prou important.

Nosaltres presentàvem una esmena al punt tercer no perquè no hi estiguem d'acord, sinó que volíem que aquesta concepció que compartim, del Partit Socialista, arribés a l'àmbit nacional, no només a l'àmbit metropolità, sinó a l'àmbit nacional. És possible que hi hagi una especial incidència a l'àrea metropolitana, però pensàvem que hem de tenir una visió molt més nacional, de tot el país, i no exclusivament de la conurbació de Barcelona, encara que, evidentment, sigui allà on hi hagi —com vostè explicava molt bé— una mobilitat molt més forta, no?

I quant als punts 4 i 5, certament, estem d'acord a recuperar el diàleg. És possible que aquest diàleg es pugui recuperar a través d'aquest grup de treball, que precisament avui, per cert, després de vint mesos, hem constituït per a l'estudi i la racionalització dels peatges, i que precisament ja en aquest grup de treball se'n ha plantejat la proposta que en la propera Comissió de Política Territorial hi puguem introduir altres institucions, com el Consorci de la Xarxa Viària o com l'OCUC o com les cambres de comerç. Vol dir que en aquest procés, doncs, estic segur que dimecres que ve la Comissió de Política Territorial votarà favorablement perquè aquestes tres institucions es puguin integrar en aquest grup de treball que ha de racionalitzar i homogeneïtzar els peatges.

Per aquesta qüestió, a mi em sembla que el 4 i el 5 són punts vàlids, però que potser en aquests moments, sobretot el cinquè, la constitució ja està feta avui, encara que amb retard, però sí que de la dinamització ens en cuidarem prou bé tots els que hi estem presentats, perquè no comenci amb una marxa lenta, que dona la sensació que ha començat aquest grup de treball, i que agafi una velocitat molt més gran per aconseguir, doncs, ja les propostes que nosaltres plantejàvem anteriorment.

6722

De totes maneres, el nostre Grup votarà favorablement els punts de la Moció del Grup Socialista.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, el diputat senyor Serratusell.

El Sr. Serratusell i Sitjes

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, també en nom del meu Grup defensaré les esmenes presentades i al mateix temps em posicionaré sobre la resta de punts de la Moció. Els voldria dir que procuraré ser breu, però com que els decebria, em temo que no sé si ho aconseguiré. De totes maneres, faré un esforç per fer-ho així.

Voldria començar dient que la il·lustre diputada Montserrat Tura, en la passada sessió plenària, va substantiar una interpellació, que és la que motiva aquesta Moció, amb el rigor i amb la bona estructuració que la caracteritza; es prepara bé els temes, els exposa bé i els fa d'alguna manera comprensibles. Jo diria, però, que també va ser molt rigorosa i molt ben estructurada la resposta de l'honorable conseller, com no podia ser d'una altra manera, i en el fons el que es discutia era la problemàtica de la mobilitat, problemàtica important, fins al punt que, com la il·lustre diputada i els senyors diputats saben, la formació de l'Autoritat Metropolitana del Transport obeeix a aquest repte que tots tenim, que és de millorar el transport públic a través de polítiques actives, és a dir, la pròpia millora dels sistemes de transport, però també a través de polítiques passives, és a dir, dificultar d'alguna manera aquesta mobilitat privada que a vegades embotella una mica les nostres carreteres.

Bé, d'alguna manera, entrant en el contingut de la Moció, al primer punt li direm que sí, li direm que sí encara que hauria sigut, segurament, no sé si més fàcil, però nosaltres pensem que aquesta prioritització que se'ns demana ja és prioritat del Govern de la Generalitat. Aquest és precisament un dels objectius de les actuacions del Govern de la Generalitat quan es firma, per exemple, el segon conveni de finançament d'infraestructures del transport metropolità àmbit 98-2000, que negocia un conveni de finançament del funcionament de la xarxa del transport metropolità amb l'Administració de l'Estat, les administracions locals i quan es posa en funcionament un ens de concertació i trobada de tots els responsables del transport metropolità, com és l'Autoritat del Transport metropolità.

Per tant, aquí el més fàcil hauria sigut intentar l'esmena de dir: «continuar priorititzant». Però bé, atès que entenem que se'ns demana que prioritzem el que ja prioritzem, i podria semblar redundant, però malgrat això donarem suport al punt número 1 de la Moció.

Quant al segon punt de la Moció, que és on nosaltres hem presentat una esmena —una de les esmenes, vaja—, va dirigit, aquest punt, a racionalitzar, segons s'indica, la distribució dels preus per quilòmetre, fet que nosaltres

compartim i que, d'alguna manera, s'ha treballat i s'ha fet molt —que no repetiré per no allargar-me— al respecte. Ara bé, aquí s'ha d'entendre que el preu de les concessions no és una arbitrarietat, el preu de les concessions obeeix a uns estudis econòmics i financers que s'han de respectar, que, a més, vénen d'alguna manera reglats a la seva mateixa tramitació a través de l'acord, del contracte que es formalitza i, per tant, entenem que la nostra esmena, si fos acceptada, ens permetria votar aquest punt número dos, amb el benentès que el Departament de Política Territorial ja manté actualment negociacions amb diverses concessionàries de la seva mateixa titularitat —d'Aucat, Autema, Tabasa, Túnel del Cadí, SAC, etcètera— per veure, d'alguna manera, com es pot seguir millorant en aquest camí que anunciava el conseller d'abaixar el cost del quilòmetre, fins i tot per sota dels costos mitjans de la mateixa Unió Europea, que ell xifrava del 10 al 12, i la nostra política és intentar arribar a aquestes 8-10 pessetes per quilòmetre, però, això sí, el que no podem d'alguna manera menystenir és que no hi ha criteris d'arbitrarietat a l'hora de fixar els preus de les concessions, sinó que hi ha uns estudis econòmics i financers.

Aquí, molt breument, comentar que estic segur que el Grup Socialista no desconeix tot el que s'ha fet tant en el mateix Parlament de Catalunya, com per exemple la Moció 112/V, del 8.VI.98, on es constata que Catalunya és un país castigat per un excés de peatge i que, per tant, calia avançar per evitar aquesta discriminació a la qual estem sotmesos.

El mateix Parlament, en coherència amb aquesta política portada a terme en el debat de política general, va aprovar una resolució en què s'instava a fer les gestions oportunes davant del Govern de l'Estat per racionalitzar aquest sobrecost que d'alguna manera suporta la nostra autonomia, i fins i tot hi ha hagut també actuacions davant del Congrés dels Diputats al respecte —l'última, el passat 6 d'octubre—, en què es va presentar una moció demanant el reconeixement —i es va obtenir el reconeixement unànim de la cambra— que el que cal és evitar les discriminacions a què en aquest moment estem nosaltres sotmesos. Per tant, al punt número 2, si se'ns accepta la nostra esmena, podrem votar favorablement.

Al punt número 3, tornem a reincidir en el tema dels peatges; jo ja he d'avançar que l'hem de rebutjar, l'hem de rebutjar necessàriament, no tornaré a repetir els arguments que s'han donat per activa i per passiva, però, bé, s'ha fet el que s'ha pogut dins de l'àmbit que abans els comentava. La senyora diputada deia: «és inexplicable que durant aquest procés» —i ella ho lligava més aviat al punt següent, al punt de les discussions i acords— «no s'ha negociat, no s'ha parlat prou». És clar, jo no ho volia dir —però li ho he de dir, senyora diputada—, més inexplicable és que el que vostès demanen durant els catorze anys del seu govern, del govern del PSOE —amb el PSC també—, en el seu govern de l'Estat, sent l'administració titular d'aquestes autopistes, no va fer res al respecte. Aleshores, aquest també és un fet inexplicable.

En aquest moment es podia haver fet més? Potser sí, però la realitat és que amb el Govern del Partit Popular

s'ha aconseguit lligar una sèrie d'acords que es poden valorar millor o pitjor, però s'han assolit aquests acords, que pel que fa referència al que vostè demana, l'A-7-B-30, no només es construirà un tercer carril, sinó que s'eliminaran els semàfors existents, sinó que, a més, s'ha assolit ja, gràcies a aquest acord amb el Govern del Partit Popular, una rebaixa del 50%, i ha passat la tarifa dels turismes de 7,5 pessetes/quilòmetre a 3,52 pessetes/quilòmetre, IVA no inclòs.

El mateix li puc dir del tema de l'A-17, de titularitat de la Generalitat des de l'any 95, amb aquest acord s'ha aprovat una rebaixa del 40%, i han passat les tarifes dels turismes dels 14 a 12 pessetes/quilòmetre a 8,47 pessetes/quilòmetre. Per tant, la mateixa situació que a vostè li fa inexplicable el que ens deia fa també que li diguem la inexplicabilitat de la seva postura quan durant catorze anys vostès haurien pogut actuar i no ho van fer.

En relació amb el punt quatre de la Moció, no l'hi podem votar a favor, lògicament. Vostè ens demana recuperar un diàleg que nosaltres som conscients que mai hem perdut. No hem perdut mai un diàleg, el Govern de la Generalitat no ha deixat mai de dialogar; bona prova són no només les diverses interpellacions fetes i contestades pel molt honorable president en el Parlament de Catalunya, sinó també les diverses entrevistes que s'han tingut amb ajuntaments, organismes, institucions, com per exemple la Xarxa Viària el passat 6 de novembre d'enguany. Per tant, aquest punt no li podem votar favorablement.

Quant al punt cinquè, també li esmenem en el sentit de dir, vostè ens diu: «constituir i dinamitzar la Comissió instada per aquest Parlament». D'entrada, «constituir», com ja ha dit l'il·lustre diputat senyor Boada, s'ha constituït avui mateix, crec que fa escassament dues hores; per tant, potser seria fins i tot substituïble, però bé, podem aprovar també aquest text –almenys nosaltres no ens hi oposarem. «Dinamitzar», per descomptat, som els primers interessats, perquè ens preocupa la problemàtica de la mobilitat, que aquesta Comissió funcioni, que aquesta Comissió funcioni bé. Ara bé, respecte a les conclusions de la Comissió, tota, evidentment; és una comissió parlamentària en la qual nosaltres creiem, en la qual nosaltres treballarem; per tant, el màxim de respecte.

Ara, vostè ens diu: «aplicant les conclusions que dels seus treballs es derivin». Bé, d'aquí ve una mica la nostra esmena, aplicant les conclusions amb el benentès, en l'àmbit de les atribucions del mateix Govern de la Generalitat, que és el que ha de prendre les decisions, en el moment oportú, amb les dotacions pressupostàries oportunes, això sí, escoltant sempre –que per això es constitueixen aquests tipus de comissions–, escoltant els criteris i respectant, només faltaria, les opinions d'aquesta Comissió, que ja de bell antuvi els manifesto la predisponibilitat del nostre Grup a treballar-hi activament i, per tant, a ser un element dinamitzador, que és el que se'ns demana, d'aquesta Comissió.

Per tant, doncs, sí al punt 1; sí al punt 2, si ens accepten l'esmena; no al punt 3, no al punt 4, i sí al punt 5, si la il·lustre diputada té a bé a acceptar la nostra esmena.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, en primer lloc la senyora diputada Maria Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Els Verds donarem suport a cadascun dels punts de la Moció que presenta avui el Grup Socialista sobre la mobilitat, però ens agradaria reflexionar prioritàriament sobre el primer punt, ja que creiem que és el més determinant, ja que els següents punts no deixen de ser conseqüència d'aquest.

Proposa aquest primer punt invertir en infraestructures del transport públic a la xarxa metropolitana per contenir el creixement del privat. Tots sabem que l'augment del cotxe privat no ha solucionat el problema del transport, com ho demostren els embussaments que es produeixen diàriament. En una societat com la nostra, on la indústria s'ha anat situant als altres municipis al voltant de la ciutat, o dita regió metropolitana, i on també, com a conseqüència dels inaccessibles preus de la «vivenda», ha anat desplaçant la població fora del centre de la ciutat, el replantejament del transport públic és obligat.

Com proposava el tractat «Cuidem la terra», elaborat pel programa de les Nacions Unides per al medi ambient, la unió i el fons mundial per a la natura, una estratègia per viure de manera sostenible consistia a reduir la congestió, la contaminació i l'ús excessiu d'energia i que les autoritats municipals haurien, d'entre altres accions, estimular que les persones adoptessin el transport públic mitjançant la introducció de serveis ràpids, segurs i eficaços, en lloc de donar peu a tanta publicitat i inducció a la compra del cotxe privat.

I també proposava evitar la creació de ciutats satèl·lit i dormitori, les quals són un problema i causen automàticament un increment en l'ús de l'energia per al transport.

Això sí, aquestes infraestructures de transport públic que proposa aquest punt 1 de la Moció per ser rendibles i utilitzades haurien de proporcionar a l'usuari el mínim temps possible de viatge, evitar transbordaments i la possibilitat d'establir tarifes protegides.

Entretant, em sembla positiu reconduir el diàleg amb les entitats que reclamen solucions al problema dels peatges, que podria incloure's en la dinamització de l'esmentada comissió instada per aquest Parlament, i a la vegada activaria la negociació i la creació dels mecanismes que es demanen en els següents punts.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. En la interpellació substanciada per la senyora Montserrat Tura s'encavalaven dues idees, dues qüestions molt rellevants que fan referència a la mobilitat dels ciutadans, però des de vessants diferents.

La primera feia referència al transport públic i de manera especial al ferrocarril, posant de manifest, d'una banda, la necessitat que molts ciutadans tenen de desplaçar-se dins de l'àmbit de l'àrea metropolitana i el seu cinturó, i, en consonància, la necessitat de facilitar a tots aquests ciutadans un transport públic ràpid, eficaç i segur.

Nosaltres compartim totalment aquesta filosofia per moltes raons: ecològiques, econòmiques i de seguretat, entre altres. I en aquest sentit donarem suport al punt primer de la Moció que reclama una prioritització de les inversions en les infraestructures de transport públic.

La segona idea de la interpellació feia referència al tema dels peatges, a partir de la seva reducció en determinats desplaçaments i, alhora, de l'allargament de les concessions. Aquest tema ha suposat els quatre punts finals de la Moció.

Nosaltres hem estat, estem i estarem d'acord amb qualsevol política que tendeixi a la supressió o a la reducció dels peatges, perquè considerem que hi ha una discriminació evident dels ciutadans catalans respecte als d'altres zones de l'Estat. Discriminació que es concreta en el fet que més del 70% de les vies de peatge del conjunt de l'Estat són a Catalunya, quan el percentatge de vies ràpides sobre el conjunt de l'Estat en suposa al voltant de la cinquena part.

Nosaltres som partidaris de redistribuir solidàriament els peatges. Naturalment, les autopistes o les autovies no es construeixen miraculosament, i suposen una despesa molt considerable que algú ha de pagar. I o les paguen només els usuaris o les paga tothom a través dels pressupostos. El que no pot ser és que els usuaris catalans paguem les nostres, i que el conjunt dels catalans paguem bona part de les dels altres. Per això diem que som partidaris de distribuir solidàriament el cost de les vies ràpides i, per tant, que el conjunt de l'Estat comparteixi els peatges, amb la qual cosa, en pagar tothom, nosaltres pagaríem molt menys.

Els punts 2, 3, 4 i 5 de la Moció són els que fan referència a aquest tema. Els dos darrers són més genèrics, però no menys importants, ja que reclamen diàleg per tal d'aportar solucions innovadores a aquest problema, cosa amb la qual estem d'acord i, per tant, hi donarem recolzament. Els altres dos, els punts 2 i 3, no coincideixen exactament amb la posició del nostre partit, però, com es pot desprendre de la seva lectura, suposa una pretensió de rebaixar la pressió sobre els usuaris catalans, amb la qual cosa sí estem d'acord.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, votarem favorablement al conjunt de la Moció.

Moltes gràcies.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de bell antuvi i de l'escó estant, anunciar-li el vot favorable, senyora diputada del Grup Socialista, del nostre Grup a la seva Moció, amb alguns comentaris que voldria fer-li.

Primer comentari, el fet que hem de començar a acostumar-nos que la regió metropolitana de Barcelona, la conurbació urbana de Barcelona, la conurbació urbana central o com vulguem dir-n'hi, és, cada vegada més, més àmplia. I en aquest sentit, recordar, per exemple, estudis de la Universitat Autònoma de Barcelona que situen la tercera corona d'aquesta zona metropolitana a una distància de gairebé noranta quilòmetres de la mateixa ciutat de Barcelona. Per què? Perquè, realment, els problemes de mobilitat que es generen al voltant del flux d'aquesta conurbació arriben a aquesta zona.

En segon lloc, el concepte també que, per nosaltres, els peatges són una injustícia. No una injustícia només pel que fa a la discriminació respecte a altres zones de l'Estat, que ho és, sinó pel que fa a la discriminació interna en el mateix país. En aquest moment s'estan produint moltes mobilitzacions els caps de setmana al voltant de les xarxes de les carreteres dites «nacionals» —que comencen amb N i van amb un guionet darrere—, perquè al voltant d'aquestes carreteres hi ha l'autopista. I aquestes carreteres col·lapsades tenen l'autopista com a única via real de sortida, si no és el desdoblament de la carretera, però molt sovint el desdoblament ha esdevingut ja impossible perquè entre carretera i autopista ja hi ha una realitat d'una xarxa urbana que, desdoblant, no es pot fer.

I les concessionàries de les autopistes no només es neguen, per exemple, a obrir barreres quan hi ha accidents, que malauradament és massa sovint, sinó que també es neguen, per exemple, a acceptar el pas gratuït dels transports de mercaderies o dels transports de passatgers mentre les obres de desviament o desdoblament no es fan. I perquè, a més a més —perquè a més a més—, molts ciutadans d'aquest país només tenen la solució de seguretat en el transport o de rapidesa en el transport si utilitzen l'autopista. Perquè utilitzant les carreteres de l'altra xarxa no tenen ni seguretat ni rapidesa. I aquesta és una altra de les injustícies del sistema de peatge que tenim, que per moure'ns amb seguretat i amb una mínima rapidesa hem de pagar.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I aleshores, per això deia que votarem favorablement a aquesta Moció en els seus punts, amb la voluntat d'entendre, hi insisteixo, que la regió metropolitana és la que és pel que fa a xarxa de transports i mobilitat, i amb la concepció que allò que es proposa aquí és un primer pas d'un camí que ens ha de dur a la no existència de peatges, i que aquest primer pas és positiu, però que, un

cop l'aconseguíssim, hauríem, immediatament, d'exigir ja el segon.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president –i molt breument–, il·lustres senyores i senyors diputats. Senyora Tura, completament d'acord amb el punt primer, sobre el qual el Grup Parlamentari Popular, a través del seu Grup Municipal a l'Ajuntament de Barcelona i a través de l'ATM, fins i tot, fa pocs dies, deu fer dues comissions anteriors de Política Territorial, en la compareixença del mateix director general, senyor Enric Ticó, vàrem demostrar perfectament quina era, doncs, la nostra postura i, amb fermesa, vàrem criticar fins i tot la tardança en una sèrie d'inversions d'infraestructures que calen per tal de beneficiar el moviment del transport públic, evidentment, doncs, a Catalunya. Per tant, totalment d'acord amb el punt primer.

En el punt segon, il·lustre senyora diputada, vostè ens parla d'inici de manera immediata, un nou procés de negociació amb totes les concessionàries i, en especial, evidentment, les de titularitat de la Generalitat, però vostè parla de totes, les de la Generalitat i les concessionàries de l'Estat. Nosaltres estem totalment d'acord. I prova d'això és que el Grup Popular, i aquesta diputada que els parla, va presentar una proposició no de llei, el 19 d'octubre, que va pràcticament en la mateixa línia a què vostè fa esment, però, en aquest cas, per a les de titularitat de la Generalitat. Hem de tenir en compte que a partir d'avui, que teníem aquesta comissió de treball que s'ha creat, i de la qual formarem part tots, serà un lloc i un marc ideal per poder negociar totes aquestes qüestions.

Però jo sí que li vull dir una cosa: són vostès qui han lligat de peus i mans els governs, principalment al Govern de l'Estat, a través de les seves concessionàries, perquè és evident que hi ha tota una sèrie de consideracions que hauríem de fer, que són sobre les característiques econòmiques i financeres. I per tant, aquest lligament de peus i mans que vostès van portar a terme en el seu bon dia..., és evident que amb les mans, amb el diàleg i cercant un altre tipus de negociació podem tardar més o menys, però és evident que l'hem d'aconseguir.

Per tant, jo sóc partícip i coincideixo molt amb el redactat que fa l'esmena de Convergència i Unió, i li haig de transmetre, il·lustre senyora diputada, que estant-hi d'acord, demostrant-li que hem presentat una proposició no de llei, és evident que amb les mans, per tal de portar a terme el diàleg aquí, compartim l'esmena de modificació de Convergència i Unió, és evident que nosaltres també li donaríem suport.

Pel que fa referència al punt tercer, quan vostè parla d'articular els mecanismes necessaris per desplaçar i

eliminar i crear fórmules d'evitació dels peatges, i vostè ho situa, precisament, solament –dic «solament» per dir-ho– a l'A-7, al terme de Sant Cugat, nosaltres volem globalitzar molt més, compartim plenament, però anem més enllà, anem per elevació, nosaltres entenem que vostè, fins i tot, quan parla en el punt tercer que diu que s'actua de forma distorsionadora i perversa és el que ha fet el seu Govern quan governava, de forma distorsionadora i perversa ens va lligar, doncs, d'una forma greu escurant-nos les butxaques en aquells moments i d'això n'hem patit fins ara, perquè vostès no van fer absolutament res per canviar la fórmula dels peatges que poguessin ser rebaixats.

Per tant, nosaltres sí, nosaltres volem més enllà i nosaltres el que volem, hem volgut i volem, i ho demostrem amb fets, i és amb fets que el moment que el Govern de l'Estat, amb el suport del Partit Popular, és evident, amb Convergència i Unió, porten a terme una sèrie de qüestions..., és probable que no hi estem del tot d'acord, jo seré la primera, però són uns passos positius per anar més enllà. Que és, primer, la contenció que fem, doncs, del preu del peatge l'any 96, en funció de l'IPC, la rebaixa en les qüestions de l'IVA –això és important per a la butxaca de tots els ciutadans–, i és evident que ens podrà agradar o no agradar, estar-hi d'acord o no estar-hi d'acord, però és una realitat i és que es rebaixen els preus del peatge un 40%, un 50% en aquests moments, i fins i tot, aquest 40% que hauria de ser a Martorell només és un 17%, vostè parla d'una àrea, d'una conurbació molt estreta, nosaltres estariem d'acord amb el que deia l'il·lustre diputat d'Esquerra Republicana, que és molt més àmplia, no solament va a Sant Cugat, va a Martorell i més enllà.

Per tant, nosaltres, per elevació, li hem de dir, il·lustre diputada, que tot i estant-hi d'acord, nosaltres no donarem suport al punt número 3, perquè és evident que s'està fent molt, que no està acabat, que hi ha més diàleg i que, evidentment, hem d'anar més enllà. I hem d'anar més enllà fins i tot des de la mateixa comissió de treball.

Quan vostè parla, en el punt 4, de recuperar el diàleg, jo no hi estic d'acord; jo no hi estic d'acord perquè qui ha volgut ha tingut sempre diàleg. I jo l'hi dic des d'una persona, com a diputada, que forma part del Consorci de la Xarxa Viària, i és evident que com que vostè també n'ha format part, ha tingut el diàleg quan vostè l'ha necessitat. I li recordo, el divendres passat, la reunió que vostè va tenir amb el president de la Generalitat i amb el conseller de Política Territorial.

Quan nosaltres hem treballat des del Consorci de la Xarxa Viària per tal de transmetre la nostra sensibilitat, hem tingut sempre les portes obertes per part del Govern de la Generalitat i hem tingut la porta sempre oberta per part del Govern de l'Estat. Parlo a través del mateix director general de Carreteres, pel conseller de Política Territorial, pel mateix president de la Generalitat, pels directors generals de Carreteres de l'Estat, pel mateix secretaris d'estat del Govern de l'Estat, i per part de dos ministres del Govern de l'Estat. Hem tingut possibilitats de poder parlar-ne.

6726

Ara bé, potser sí que jo estaria d'acord amb vostès si entréssim en la crítica de la tardança de la creació d'aquest grup de treball. Per tant, en aquest punt, illustre senyora diputada, jo no ho puc compartir perquè, jo, que he format part, doncs, d'un consorci des de l'any 96, li haig de dir que hi ha hagut tant diàleg com ha fet falta, i allà hi ha hagut ajuntaments de tota classe de colors polítics.

En el punt cinquè, illustre diputada, quan vostè parla de constituir i dinamitzar aquesta comissió avui, que hem creat en grup de treball al Parlament de Catalunya, totalment d'acord. Però jo crec que d'aquest punt número 5 li hauria de demanar la retirada, però en un bon sentit, ben lluny que no hi estigui d'acord, sinó perquè vostè, quan fa el redactat, ens diu: «respectant i aplicant les conclusions que dels seus treball se'n derivin».

Jo li voldria recordar, illustre diputada, que aquest grup de treball que ara es crea i que, evidentment, després de dimecres de la comissió de Política Territorial, en funció de la incorporació d'aquests altres grups, tindrem tota una sèrie d'estudis i d'anàlisis, tota aquesta recopilació de dades, tots aquests estudis han de ser traslladats a la Comissió de Política Territorial, i és allà on nosaltres, tots els diferents grups parlamentaris, tindrem els elements clau per legislar i instar i controlar el Govern de la Generalitat.

Per tant, jo, illustre diputada, només pràcticament li puc donar suport al punt primer, li donaré suport al punt segon, si vostè accepta l'esmena de Convergència i Unió, i, com li he dit, compartint, estant d'acord amb vostè, però sempre anant molt més enllà, perquè nosaltres anem per elevació..., que, vostès, és evident que ho han fet en pla distorsionador, i en tots aquests anys ja hem vist amb els fets que és el que han mantingut a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Montserrat Tura per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per pronunciar-me sobre les esmenes he de començar dient que la que ha estat presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds la transaccionem en el sentit de fer desaparèixer la primera frase que diu: «en una segona fase». Per tant, començaria dient «articulante», i afegint al final: «molt especialment a la regió metropolitana de Barcelona», qüestió que lliurarem quan hagi acabat la meva exposició.

I pel que fa referència a les esmena presentades pel Grup de Convergència i Unió, vull intentar, amb tota la tranquil·litat possible, dir-los que no els les puc acceptar, perquè novament fan un redactat en el qual sembla que la preocupació extraordinària de no afectar...

El president

Guardin silenci, si us plau!

La Sra. Tura i Camafreita

...ni un sol mil·límetre, ni una sola dècima de mil·límetre els interessos de les entitats concessionàries sigui l'objectiu final. És un redactat que, tot considerant les característiques econòmiques financeres de les diferents concessions i preocupant-nos molt pel manteniment de l'equilibri econòmic d'aquestes concessions, doncs, ens portaria a una cosa que ara intentaré breument revisar, i contestar algunes de les coses que s'han dit.

És o no és una concessió d'un servei públic la gestió de les autopistes? Si ho és, l'equilibri econòmic financer...

El president

Silenci, si us plau!

La Sra. Tura i Camafreita

Estic dient per què no puc acceptar aquesta esmena. Per tant, quant a l'equilibri econòmic financer, s'ha d'entendre que, quan es produeixen pèrdues, s'han de compensar; quan es produeixen guanys, s'han de produir rebaixes automàtiques de les tarifes o millores. I això és molt important. Primer, perquè la legislació en matèria d'autopistes és dels anys 66, 67 i 72; per tant, difícilment, les mans i els peus, els ha lligat l'etapa socialista. Segona qüestió: perquè no és el mateix la situació econòmica de les concessionàries als anys setanta, als anys vuitanta o als anys noranta; és als anys noranta que es produeixen, per tant, uns guanys extraordinaris de les concessionàries, que permeten la revisió d'aquest equilibri econòmic financer –això, sí: no entès només des de la perspectiva de la concessionària, sinó entès des de l'interès públic i des de l'interès dels usuaris. I és, per tant, en aquest moment de l'etapa històrica d'aquest país que es pot produir una modificació.

Per tant, revisin tot allò que han dit i totes aquelles afirmacions que han fet perquè el preu de les concessions no és una arbitrarietat –ens deia el senyor Serratusell–; és veritat; però no és ni una arbitrarietat ni quan es fixa cap a l'alça ni quan s'ha d'abaixar obligatòriament perquè els guanys poden ser un enriquiment injust d'una concessió d'un servei públic. I quan ens diu: «en catorze anys no van fer res al respecte», revisi també la història d'aquest país en catorze anys, quina era la situació de les concessionàries aleshores, quina és la situació de les concessionàries en el moment actual, perquè no val a fer aquestes afirmacions, sinó que el que s'ha d'estudiar és la revisió que s'ha produït, dels peatges, en aquest moment, que no era possible d'aplicar en el moment anterior.

Per això, els he d'intentar dir que no puc acceptar l'esmena que em plantegen perquè és una esmena que el que fa és posar pell molt fina en els interessos de les concessionàries, i els torno a recordar que, en aquesta pell molt fina, aquesta revisió que vostès han fet suposa uns guanys de 70.000 a 110.000 milions de pessetes més per a les concessionàries i, a més, els han anul·lat,

en virtut d'aquest acord –que hem hagut de conèixer publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat* i en el BOE, perquè no se'ns ha explicat, abans, a les altres administracions..., també se'ls condonen tota una sèrie d'obligacions, d'inversions a la xarxa i de reinversions dels guanys en aquesta xarxa, cosa que es fa difícil d'entendre.

Per tant, vostès tornen a fer una esmena aquí, en la qual, novament, ens demanen que pensem molt en els interessos de la concessionària i que no pensem gens en els interessos dels usuaris; per això, és una esmena que no podem de cap manera acceptar.

I els demanem que, si han estat, en aquest pacte de Convergència i Unió i el Partit Popular, tan amatents a modificar la Llei d'autopistes pel que fa referència a millorar les condicions de les concessionàries, ampliar el límit de la concessió i ampliar els àmbits de negoci de les concessionàries, ho siguin també en plantejar-se millores i en plantejar-se l'equilibri econòmic financer en benefici dels usuaris. I, per tant, quan hi ha guanys exagerats, apliquin rebaixes de tarifes automàtiques sense necessitat d'aplicació d'altres beneficis econòmics.

Això és el que hem intentat dir durant totes aquestes setmanes, quan hem discutit aquest pacte; això és el que ens porta avui a no poder acceptar la seva esmena en el punt 2.

I, respecte a l'esmena que fan al punt 5, dir-li només molt ràpidament: les conclusions a les quals arriben haurien de tenir valor suficient perquè haguéssim sigut capaços de trobar un redactat transaccionat –ho hem intentat– que digués, doncs, que «es farà tot el possible per aplicar-les». Quan no trobem un redactat que digui «es farà tot el possible per aplicar-les»...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps de cinc minuts.

La Sra. Tura i Camafreita

...ens preocupa enormement de què servirà, doncs, aquesta comissió.

El president

L'esmena transaccional, per donar-hi lectura, el secretari... Esmena transaccional en el punt del tercer de la Moció.

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president. Com apuntava ja la senyora diputada, senyora Tura, la transacció consisteix –el text que es proposa votar– en la supressió de les paraules inicials –«en una segona fase»– i, en canvi, afegir al final: «molt especialment en la regió metropolitana de Barcelona». O sigui que el text final quedaria: «Articular els mecanismes necessaris per eliminar o crear fòr-

mules d'evitació dels peatges a les autopistes o túnels de Catalunya, ja que actuen com a distorsionadors de la mobilitat en tot l'àmbit nacional, molt especialment en la regió metropolitana de Barcelona.»

El president

Moltes gràcies. En principi, ha acabat el debat. Demana la paraula el diputat senyor Serratusell...? La té.

La senyora Montserrat...

La Sra. Montserrat i Culleré

Només per recordar-li que, pel que fa a aquesta Moció, voldríem vot separat del punt número 1 respecte a la resta.

El president

El vot separat del punt número 1.

La Sra. Montserrat i Culleré

Sí, senyor.

El president

D'acord. Hi ha acord entre els ponents: votació separada del punt número 1 respecte als altres punts? Han transaccionat ja els altres.

Senyor Serratusell, em demana la paraula? Per...?

El Sr. Serratusell i Sitjes

Gràcies, senyor president. Al meu entendre –i espero que la Mesa ho interpreti de la mateixa manera–, la il·lustre diputada, a part de posicionar-se sobre l'acceptació o no de les esmenes, ha fet clares al·lusions a la meua intervenció, amb la qual cosa entenc que ha reobert, d'alguna manera, la possibilitat que jo li repliqui. I, si m'ho permet...

El president

Vostè, demani'm, si la paraula és per al·lusions, per contradiccions, pel que vulgui...

El Sr. Serratusell i Sitjes

Per al·lusions.

El president

Té mig minut per exposar el seu pensament.

El Sr. Serratusell i Sitjes

Gràcies, senyor president. Bàsicament, per al·lusions –i seré molt breu– i, al mateix temps, també, doncs, per demanar la votació separada del punt 1 de la resta.

6728

Simplement, il·lustre diputada, a veure, jo crec que està ben clar: els que van fer, fonamentalment, les principals concessions de les autopistes –les principals–, aquí, va ser el seu Govern; els que van fer la pròrroga d'aquestes concessions del 2004 al 2016 –catorze anys– van ser vostès. Aleshores, siguem, també, conseqüents a l'hora de fer determinades afirmacions i recordem, també, l'origen de les coses.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. La senyora Tura... Senyora diputada, per què em demana la paraula? (*remor de veus*)

La Sra. Tura i Camafreita

Per contradiccions, senyor president.

El president

Mig minut per contradiccions.

La Sra. Tura i Camafreita

Bé, li voldria recordar que la xarxa fonamental que s'ha modificat és una xarxa que es va construir a principis dels anys setanta, fonamentalment, i que la perllon-

gació es va produir a canvi d'una nova infraestructura; no a canvi de mantenir les mateixes i amb els peatges allà mateix. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. Acabat el debat, procedirem a la votació, en primer lloc, del punt 1 de la Moció i, després, dels punts 2, 3, 4 i 5, amb la transaccional incorporada en el punt tercer.

Iniciem, en primer lloc, la votació del punt 1.

Iniciem la votació.

El punt 1 de la Moció ha sigut aprovat per la unanimitat de les senyores diputades i dels senyors diputats presents en l'hemicicle.

Votarem seguidament els punts 2, 3, 4 i 5.

Iniciem la votació.

Aquests punts han sigut refusats per 33 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

Es suspèn la sessió, que reprendrem demà, a les deu del matí.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i tretze minuts.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 304 65 00
 Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) 6.000 PTA.
 Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el **Butlletí Oficial**: 13.000 PTA. } IVA inclòs
 Número solt (edició impresa o en microfitxa) 120 PTA.
 Dipòsit legal: B-27.966-80 ISSN 0213-7984 Imprès a Multitext, SL, Barcelona.